ISAAC ASIMOV

ca Paul French

LUCKY STARR
SI
LUNILE LUI JUPITER

Isaac Asimov

Lucky Starr
și
lunile lui Jupiter

Necazuri pe Jupiter Nouă

Jupiter forma un cerc aproape perfect de lumină albicioasă, având cam jumătate din diametrul aparent al Lunii văzută de pe Pământ, dar cu o luminozitate de șapte ori mai mică, din cauza distanței mari față de Soare. Chiar și așa, era o imagine frumoasă și impresionantă.

Lucky Starr se uita la ea gânditor. Luminile din sala de control erau stinse iar Jupiter era centrat pe ecran, a cărui lumină palidă făcea ca Lucky și însoțitorii săi să pară niște umbre. Lucky spuse:

– Dacă Jupiter ar fi gol pe dinăuntru, Bigman, ai putea să bagi în el o mie trei sute de planete de mărimea Pământului și tot n-ai reuși să umpli tot spațiul. Cântărește mai mult decât toate celelalte planete la un loc.

Joe Bigman Jones, care nu îngăduia nimănui să-i spună altfel decât Bigman, deși avea doar un metru cincizeci și șase, și asta dacă se ridica un pic pe vârfuri, avea o aversiune față de tot ce era mare, cu excepția lui Lucky.

– Și la ce bun toate astea? întrebă el. Nimeni nu se apropie de această planetă.

– Probabil că nu vom asoliza niciodată pe ea, spuse Lucky, dar vom ajunge cât se poate de aproape de îndată ce navele Agrav vor fi puse la punct.

– Atâta timp cât cei de pe Sirius se ocupă de treaba asta, spuse Bigman încruntându-se în întuneric, va fi nevoie să ne asigurăm noi înșine că așa va fi.

– Ei bine, Bigman, vom vedea.

Bigman lovi cu pumnul său mic în palma mâinii stângi:

– Pe nisipurile marțiene, Lucky, cât mai trebuie să așteptăm aici?

Se aflau în nava lui Lucky, Shooting Starr, care gravita pe o orbită în jurul lui Jupiter, după ce-și sincronizase viteza cu cea a lui Jupiter Nouă, micul satelit al planetei, aflat pe orbita cea mai îndepărtată.

Satelitul plutea nemișcat la o mie de mile depărtare. Oficial, purta numele de Adrastea, dar exceptându-i pe cei mai mari și pe cei mai apropiați de planetă, sateliții lui Jupiter erau mai cunoscuți după o titulatură numerică. Jupiter Nouă avea un diametru de doar o sută patruzeci și cinci de kilometri, abia cât un asteroid, dar părea mai mare decât îndepărtatul Jupiter, aflat la douăzeci și patru de milioane de kilometri distanță. Satelitul

era o stâncă colțuroasă, cenușie și ostilă în lumina slabă a Soarelui, și abia dacă prezenta vreun interes. Atât Lucky, cât și Bigman văzuseră sute de asemenea priveliști în centura de asteroizi.

Totuși, într-un fel, era deosebit. Sub crusta sa, o mie de oameni și echipamente în valoare de câteva miliarde de dolari lucrau la construirea unor nave care să fie imune la efectele gravitației.

Cu toate acestea, Lucky prefera să privească la Jupiter. Chiar și la o asemenea depărtare de navă (cam trei cincimi din distanța dintre Venus și Pământ în punctul de maximă apropiere), Jupiter se înfățișa ca un disc suficient de mare pentru a-și etala zonele colorate. Erau niște dâre roz-pal și verzui-albăstrii, de parcă un copil și-ar fi înmuiat degetele în acuarele, trecându-și-le apoi peste imaginea lui Jupiter.

Frumusețea planetei aproape că-l făcu pe Lucky să uite lipsa totală de viață de pe aceasta. Bigman fu nevoit să-și repete întrebarea cu glas mai tare.

– Hei, Lucky, cât o să mai trebuiască să așteptăm aici?

– Știi foarte bine care-i răspunsul, Bigman. Până când comandantul Donahue vine să ne ia.

– Mersi de informație. Eu vroiam să știu de fapt de ce trebuie să-l așteptăm?

– Pentru că așa ne-a cerut.

– Nu zău! Dar cine-și închipuie individul ăsta că e?

– Șeful proiectului Agrav, răspunse cu răbdare Lucky.

– O fi el șef, dar nu trebuie să faci ce-ți cere.

Bigman înțelesese în mod profund care erau limitele puterii lui Lucky. Membru „plin” al Consiliului Științei, acea instituție generoasă și minunată care lupta cu inamicii Pământului din interiorul și din afara Sistemului Solar, Lucky putea să facă după cum îl tăia capul, chiar și față de cei mai mari șefi.

Dar Lucky nu era dispus să procedeze astfel. Jupiter era un pericol cunoscut, o planetă otrăvită și cu o gravitație de nesuportat. Dar situația de pe Jupiter Nouă era și mai periculoasă deoarece nu erau cunoscute punctele exacte generatoare de pericol. Până când afla mai multe, Lucky își croia drum cu multă prudență.

– Ai răbdare, Bigman, spuse el.

Bigman mormăi ceva și aprinse luminile.

– Doar n-o să ne chiorâm toată ziua la Jupiter, nu?

Se duse la mica vietate venusiană care plutea în cușca ei umplută cu apă din colțul sălii de pilotaj. Se uită cu duioșie la ea, cu fața înseninată de un zâmbet de plăcere. Broscuțele venusiene aveau mereu un astfel de efect asupra lui Bigman și, de fapt, asupra oricui.

Broasca-V provenea din oceanele venusiene, o făptură minusculă care părea uneori că e alcătuită numai din ochi și picioare. Corpul ei verde, ca de broască, avea doar cincisprezece centimetri lungime. Cei doi ochi mari și bulbucați păreau două afine, iar ciocul ei ascuțit și puternic curbat se închidea și se deschidea la intervale neregulate. În acel moment, avea cele șase picioare retrase, așa încât stătea culcată pe fundul cuștii, dar când Bigman bătu în capacul de sus, acestea se întinseră ca niște catalige.

Era o arătare urâțică foc, dar Bigman se simțea bine în apropierea ei. Era o senzație căreia nu i se putea împotrivi. Oricine altcineva ar fi simțit la fel, căci broscuța V avea grijă de asta.

Bigman verifică cu atenție cilindrul de dioxid de carbon care menținea apa din cușcă bine saturată și sănătoasă și controlă temperatura apei, care trebuia să fie de 35 de grade. (Oceanele calde de pe Venus erau saturate de o atmosferă alcătuită din azot și dioxid de carbon. Oxigenul liber, inexistent pe Venus cu excepția orașelor-cupolă de pe fundul oceanelor construite de oameni în zonele cu ape puțin adânci, ar fi fost cât se poate de dăunător pentru broscuța V.)

Bigman spuse:

– Crezi că proviziile de buruieni sunt suficiente?

Ca și cum i-ar fi auzit replica, broscuța reteză cu ciocul un fir de buruiană verde venusiană, care plutea prin cușcă, și începu s-o mestece încet.

– O să țină până ajungem pe Jupiter Nouă, spuse Lucky, și deodată amândoi tresăriră la auzul semnalului de recepție inconfundabil.

După ce degetele lui Lucky reglară parametrii necesari, pe ecran apăru un chip sobru, îmbătrânit.

– Aici Donahue, rosti o voce vioaie.

– Da, comandante, răspunse Lucky. Te așteptam.

– Atunci, eliberați siguranțele pentru atașarea tubului.

– Pe fața comandantului se putea citi îngrijorarea – o expresie limpede de parcă ar fi fost scrisă cu litere mari cât niște meteoriți de clasa I.

În ultimele săptămâni, Lucky se obișnuise să citească o asemenea expresie pe fețele oamenilor. Ca de exemplu, pe chipul consilierului șef Hector Conway. Pentru acesta, Lucky era aproape ca un fiu, față de care nu simțea nevoia să se prefacă.

Fața rozalie a lui Conway, de obicei mai abilă și inspirând siguranță de sine sub claia de păr alb, exprima îngrijorarea.

– De luni de zile aștept prilejul să-ți vorbesc.

– Necazuri? întrebă liniștit Lucky. Abia se întorsese de pe Mercur de o lună și timpul scurs de atunci și-l petrecuse în apartamentul său din New York. N-am primit nici un apel de la dumneata.

– Meritai și tu o vacanță, răspunse Conway ursuz. Mi-ar fi părut bine să-mi pot permite să te mai las liniștit o vreme.

– Spune-mi despre ce e vorba, unchiule Hector?

Ochii consilierului șef priviră stăruitor în cei ai tânărului înalt și zvelt din fața lui, părând să-și găsească liniștea în ochii aceia căprui și calmi.

– Sirius! spuse el.

Lucky simți un fior de emoție, provocată de gândul la o posibilă confruntare cu marele inamic. Să fie oare posibil, în sfârșit?

Trecuseră secole de când primele expediții terestre colonizaseră planetele celor mai apropiate stele. Noi societăți se dezvoltaseră pe acele planete din afara sistemului solar. Societăți independente care abia își mai aduceau aminte de originea lor pământeană.

Pe planetele siriusiene se aflau cele mai vechi și mai puternice dintre acele societăți. Societatea se dezvoltase pe planete noi unde ultimele realizări ale științei fuseseră aduse pentru a transforma resursele nevalorificate. Nu era un secret pentru nimeni că siriusienii, care nutreau convingerea că reprezintă „crema” omenirii, așteptau cu nerăbdare momentul când ar putea prelua stăpânirea asupra oamenilor de pretutindeni. Ca și faptul că ei considerau Pământul, bătrâna planetă mamă, cel mai mare dușman al lor.

În trecut, făcuseră tot ce le stătuse în puteri ca să-i ajute pe inamicii Pământului, așa cum se întâmplase cu pirații de pe asteroizi, dar niciodată nu se simțiseră îndeajuns de puternici pentru a risca un război făți.

Dar acum?

– Ce-i cu povestea asta legată de Sirius? întrebă Lucky.

Conway se lăsă pe spătarul fotoliului, bătând darabana pe tăblia mesei.

– Sirius devine tot mai puternică în fiecare an. Dar planetele sale sunt subpopulate: abia numără câteva milioane de locuitori. Chiar și acum sunt mai mulți oameni în sistemul nostru solar decât există în tot restul galaxiei. Avem mai multe nave și mai mulți savanți; încă mai deținem o anumită superioritate. Dar, pe Spațiu, această superioritate riscă să dispară dacă lucrurile vor continua să evolueze ca și până acum.

– În ce fel?

– Siriusienii încep să afle anumite lucruri. Consiliul are dovezi indubitabile că Sirius deține informații aduse la zi despre cercetările din cadrul proiectului Agrav.

– Cum!? Mare Galaxie, cum de s-a întâmplat una ca asta?

Lucky era pe bună dreptate surprins. Proiectul Agrav era unul dintre cele mai secrete programe terestre. Ăsta fusese și motivul pentru care operațiunile de construcție propriu-zisă se realizau pe unul din sateliții lui Jupiter.

Conway zâmbi cu amărăciune.

– Tocmai asta-i întrebarea: cum de s-a întâmplat una ca asta? Tot soiul de informații se scurg către ei și nu știm cum. Informațiile legate de Agrav sunt dintre cele mai importante. Am încercat să le oprim. N-a mai rămas nici un om din cadrul proiectului care să nu fi fost verificat riguros în privința loialității. Am luat toate măsurile de precauție. Și totuși informațiile continuă să se scurgă. Am plantat date false și totuși au ajuns la ei. Știm asta de la serviciul nostru de spionaj. Am strecurat date în așa fel încât să nu poată ajunge la ei, și totuși au ajuns.

– Cum adică, „să nu poată ajunge la ei”?

– Le-am răspândit în așa fel încât nimeni – cu excepția a cinci-șase persoane – să nu le sesizeze. Și totuși au fost depistate. Ar însemna că mai mulți oameni cooperează într-o operațiune conjugată de spionaj, ceea ce e de necrezut.

– Sau că un singur om are acces pretutindeni, remarcă Lucky.

– Ceea ce e la fel de imposibil. Trebuie să fie vorba de ceva nou, Lucky. Pricepi care sunt implicațiile? Dacă Sirius a pus la punct o metodă nouă pentru a ne sonda creierele, nu mai suntem în siguranță. N-am mai fi în stare să organizăm o defensivă împotriva lor. N-am mai putea să facem nici un fel de planuri împotriva lor.

– Stai puțin, unchiule Hector. Mare Galaxie, acordă-ți o clipă de răgaz. La ce te-ai referit când ai spus că ne sondează creierele?

Lucky își fixă privirea tăioasă asupra bătrânului. Consilierul șef roși:

– Pe Spațiu, Lucky, mă cuprinde disperarea. Nu găsesc altă explicație. Siriusienii trebuie să fi dezvoltat o formă de citire a gândurilor, ceva de genul telepatiei.

– Și de ce ți-e jenă să sugerezi o asemenea posibilitate? Presupun că e posibil. Cunoaștem cel puțin un mijloc practic de telepatie: broaștele de pe Venus.

– În regulă, spuse Conway. Și eu m-am gândit la asta, dar ei nu au broaște venusiene. Știu ce s-a întâmplat în cercetările legate de broaștele de pe Venus. E nevoie de câteva mii de asemenea vietăți care să lucreze în combinație pentru a face posibilă telepatia. Ca să ții câteva mii de broaște oriunde altundeva în afară de Venus, ar fi teribil de incomod și foarte ușor de detectat. Și, fără broaștele de pe Venus, nu există nici o modalitate să stăpânești telepatia.

– N-am găsit noi nici o altă modalitate, spuse Lucky încet. Până acum, cel puțin. Nu-i exclus ca siriusienii să ne-o fi luat-o înainte în cercetările legate de telepatie.

– Fără broaște venusiene?

– Chiar și fără ele.

– Nu cred, replică Conway cu violență. Nu pot să cred că siriusienii au putut rezolva vreo problemă dintre cele în fața cărora Consiliul Științei a rămas complet neajutorat.

Pe Lucky, mândria bătrânului legată de organizația sa aproape că-l făcu să zâmbească, dar trebui să admită că aici era vorba nu numai de mândrie. Consiliul Științei reprezenta cea mai selectă adunare de intelectuali din toată galaxia și de un secol până și cea mai mică fărâmă de progres științific de oriunde din galaxie provenea de la Consiliu.

Cu toate acestea, Lucky nu-și putu reține o mică înțepătură.

– Sunt înaintea noastră în robotică.

– Nu tocmai, replică prompt Conway. Numai în aplicații. Pământenii au inventat creierul pozitronic care a făcut posibilă crearea omului mecanic modern. Nu uita lucrul ăsta. Pământului i se pot atribui toate dezvoltările fundamentale. Atâta doar că Sirius a construit mai mulți roboți și a perfecționat unele detalii de inginerie.

– Am constatat asta pe Mercur, spuse Lucky cu un ton sumbru.

– Da, știu, Lucky. A fost o experiență îngrozitoare.

– Dar a trecut. Să ne concentrăm pe ce avem acum în fața noastră. Situația stă cam așa: siriusienii spionează într-o veselie iar noi n-avem cum să-i oprim.

– Da.

– Iar proiectul Agrav este afectat foarte puternic.

– Da.

– Și bănuiesc, unchiule Hector, că ceea ce vrei de la mine este să merg pe Jupiter Nouă și să văd dacă pot afla mai multe în privința asta.

Conway încuviință posomorât:

– Asta vreau să te rog. E nedrept pentru tine. Am ajuns să te consider asul meu, atuul meu, un om căruia pot să-i încredințez orice problemă, fiind sigur că o va rezolva. Și totuși, ce-ai putea să faci aici? Nu există metodă pe care Consiliul să n-o fi încercat și cu toate astea n-am depistat nici un spion și nici o metodă de spionaj. Ce am putea aștepta de la tine?

– Nu e vorba numai de mine. Voi avea ajutor.

– Bigman? Conway nu-și putu reține un zâmbet.

– Nu numai el. Dă-mi voie să-ți pun o întrebare. Din câte cunoști, a ajuns vreo informație legată de cercetările privind broaștele venusiene pe Sirius?

– Nu, spuse Conway. Din câte cunosc eu, nu a ajuns nici o informație.

– Atunci voi cere să-mi fie încredințată o broască.

– O broască venusiană? O singură broască?

– Întocmai.

– Dar la ce ți-ar folosi? Câmpul mental al unei singure broaște e teribil de mic. N-ai să poți citi gândurile numai cu ajutorul ei.

– Adevărat, dar s-ar putea să prind emisii de emoții puternice.

– E posibil, zise Conway gânditor. Dar la ce ți-ar folosi?

– Încă nu sunt sigur. Totuși, va fi un avantaj pe care anchetatorii de dinaintea mea nu l-au avut. O izbucnire emoțională neașteptată din partea cuiva de acolo ar putea să-mi fie de folos, ar putea să-mi ofere motive de suspiciune, ar putea sugera o nouă pistă în desfășurarea investigației. În plus...

– Da?

– Dacă cineva posedă puteri telepatice, dezvoltate natural sau prin mijloace artificiale, aș putea detecta ceva mult mai puternic decât o adiere emoțională. S-ar putea să detectez chiar un gând conturat, înainte ca individul respectiv să afle destule din gândurile mele pentru a-și proteja mintea. Înțelegi ce vreau să spun?

– Dar și el ți-ar putea detecta emoțiile.

– Teoretic, da, dar, ca să zic așa, eu aș asculta emoțiile, pe când el nu.

Conway se însenină la față:

– E o speranță slabă, dar, pe Spațiu, e o speranță! Am să-ți obțin o broască venusiană... Dar nu uita un lucru, David.

Numai în momentele de profundă îngrijorare Conway folosea numele adevărat al lui Lucky, cel cu care fusese cunoscut în toată copilăria sa.

– Vreau să apreciezi cum se cuvine importanța acestei misiuni. Dacă nu aflăm cum procedează cei de pe Sirius, înseamnă că într-adevăr sunt înaintea noastră. Iar asta înseamnă că războiul nu mai poate fi amânat multă vreme. De asta atârnă războiul sau pacea.

– Știu, răspunse Lucky încetișor.

Supărarea comandantului

Și astfel s-a întâmplat că Lucky, pământeanul, și micul său prieten, Bigman Jones, marțian get-beget, au pornit într-o călătorie dincolo de centura de asteroizi, spre marginea sistemului nostru solar. Și acesta era motivul pentru care îi însoțea un „băștinaș" de pe Venus, nicidecum un om, ci o mică făptură care știa să citească și să influențeze gândurile.

Acum pluteau la câteva mii de kilometri deasupra satelitului Jupiter Nouă și așteptau să fie conectați de nava comandantului prin intermediul unui tub transportor flexibil. Tubul făcea legătura între sasurile navelor formând un culoar de trecere pe care oamenii îl puteau folosi fără a mai fi nevoiți să-și îmbrace costumele spațiale. Aerul din cele două nave se amesteca, iar un om obișnuit cu spațiul, profitând de absența gravitației, putea străbate întreg tubul în urma unui impuls inițial, corectându-și traiectoria în locurile unde tubul se curba cu ajutorul câte unui cot bine plasat.

La deschiderea sasului, primul lucru vizibil fură mâinile comandantului. Acestea apucară marginile deschiderii și împinseră în așa fel încât comandantul făcu un salt și coborî în câmpul de gravitație artificial localizat pe Shooting Starr (sau, cum i se mai spunea, câmpul pseudo-gravitațional), abia clătinându-se un pic. Manevra fusese efectuată cu precizie și Bigman, care era foarte exigent față de toate tehnicile folosite de astronauți, încuviință din cap aprobator.

– Bun găsit, consilier Starr, mormăi Donahue ursuz.

Era întotdeauna dificil să alegi între a spune „bună dimineața", „bună ziua" sau „bună seara" în spațiu unde, în sensul strict al termenilor, nu exista nici dimineață, nici după-amiază, nici seară. „Bun găsit" era termenul neutru adoptat de către astronauți.

– Bine ai venit, comandante, spuse Lucky. Există oarece dificultăți privind asolizarea noastră pe Jupiter Nouă care ar explica această întârziere?

– Dificultăți? Păi, depinde cum privești lucrurile. Se uită în jur și se așeză pe unul din scăunelele pentru piloți. Am luat legătura cu cartierul

general al Consiliului, dar mi-au spus că trebuie să tratez cu tine personal, de-aia am ajuns aici.

Comandantul Donahue era un bărbat slab dar vânjos, care dădea impresia unei permanente încordări. Avea fața brăzdată de riduri, iar părul cărunt prezenta urme care aminteau de culoarea sa castanie de altădată. Vene albăstrii îi ieșeau în evidență pe spatele mâinilor. Vorbea într-o manieră explozivă, „mitraliindu-și" frazele într-o succesiune rapidă de cuvinte.

– Ce anume să tratezi personal cu mine, domnule comandant? întrebă Lucky.

– Un singur lucru, domnule consilier. Vreau să te întorci pe Pământ.

– De ce?

Comandantul evită să-l privească direct pe Lucky în timp ce vorbea.

– Avem o problemă legată de starea morală. Oamenii noștri au fost anchetați, anchetați și iarăși anchetați. De fiecare dată s-a constatat că sunt „curați", și de fiecare dată s-a declanșat o nouă anchetă. Nu le place chestia asta și nici dumitale nu ți-ar plăcea. Nu le place că asupra lor planează permanent suspiciunea. Iar eu sunt întru totul de partea lor. Nava noastră antigravitațională este aproape gata și nu e momentul potrivit ca oamenii mei să fie deranjați. I-am auzit vorbind despre o grevă.

Lucky răspunse cu calm:

– Chiar dacă oamenii dumitale au fost găsiți curați, scurgerile de informații continuă.

Donahue săltă din umeri.

– Atunci alta trebuie să fie cauza. Ar trebui...

Se întrerupse brusc și o neașteptată tonalitate prietenoasă își făcu apariția în vocea lui:

– Ce-i asta?

Bigman îi urmări privirea și se grăbi să-i răspundă:

– E broscuța noastră venusiană, comandante. Eu sunt Bigman.

Comandantul nu luă în seamă încercarea de prezentare. În schimb, se apropie de broscuță, privind fix la cușca umplută cu apă.

– Asta e o ființă de pe Venus, nu-i așa?

– Întocmai, spuse Bigman.

– Am auzit de ele. Totuși, e prima dată când văd așa ceva. Simpatică făptură.

Ușor amuzat, Lucky nu găsea deloc ciudat faptul că în mijlocul unei discuții cât se poate de serioase, comandantul găsise de cuviință să-și exprime subita admirație pentru micuța creatură acvatică de pe Venus. Broscuța făcea ca acest lucru să fie inevitabil.

Acum, mica ființă se uita la Donahue cu ochii ei negri, legănându-se pe picioarele extensibile și clămpănind ușor din ciocul ca de papagal. În întreg universul cunoscut, mijloacele ei de supraviețuire erau unice. Nu avea nici un fel de arme defensive, nici un fel de armură. Nu avea gheare, dinți sau coarne. Putea mușca într-adevăr cu ciocul, dar nu putea face rău vreunei creaturi mai mari decât ea însăși.

Cu toate acestea se înmulțea liber pe suprafața acoperită de alge a oceanului venusian, fără a fi deranjată de vreunul din animalele de pradă ale abisurilor marine, pur și simplu pentru că broasca venusiană putea controla emoțiile. În mod instinctiv, făceau astfel încât celelalte forme de viață să le îndrăgească, să nutrească față de ele sentimente prietenoase, să nu aibă nici un fel de dorință de a le face rău. Și făceau mai mult decât atât: prosperau.

Acum era evident că această broscuță îl umplea pe Donahue de un sentiment de prietenie, așa încât comandantul arăta cu degetul spre ea prin cușca de sticlă și râse când o văzu aplecându-și capul într-o parte și retrăgându-și picioarele atunci când Donahue își mișcă degetul în jos.

– Presupun că nu știi dacă am putea să aducem câteva vietăți de-astea pe Jupiter Nouă, nu-i așa, Starr? întrebă el. Noi cei de-aici iubim foarte mult animalele, fiindcă ne aduc aminte de casă.

– N-ar prea fi practic, spuse Lucky. Broaștele venusiene sunt dificil de întreținut. Trebuie să li se asigure un sistem saturat cu dioxid de carbon. Oxigenul este otrăvitor pentru ele. Asta complică foarte mult lucrurile.

– Vrei să spui că nu pot fi păstrate într-un vas deschis cu apă?

– Uneori, pot fi ținute și așa. De exemplu, așa sunt ținute pe Venus, unde dioxidul de carbon se găsește din abundență și unde oricând pot fi aruncate la loc în ocean dacă par nefericite. Pe o navă sau pe un astru fără atmosferă, ar fi mult prea costisitor să pompezi în continuu dioxidul de carbon în jur, așa că un sistem închis e cel mai potrivit.

– Aha, făcu comandantul ușor melancolic.

– Revenind la subiectul inițial al discuției noastre, spuse brusc Lucky, sunt nevoit să-ți refuz sugestia de a mă întoarce pe Pământ.

Trecură câteva clipe până când comandantul se scutură de vraja aruncată asupra lui de broscuță. Se întunecă la față.

– Sunt sigur că nu înțelegi întreaga situație, spuse el întorcându-se brusc și privind în jos la Bigman. Să-l luăm de exemplu pe colaboratorul tău.

Micul marțian, îndreptându-și spatele, începu să se înroșească la față.

– Mă numesc Bigman, zise el. V-am spus înainte.

– Cu toate acestea, nu s-ar zice că ești un om foarte mare, spuse comandantul.

Și cu toate că Lucky așeză o mână liniștitoare pe umărul micului său prieten, nu fu de nici un folos, căci Bigman strigă:

– Măreția n-are nimic de-a face cu aspectul exterior, domnule. Mă numesc Bigman și sunt într-adevăr un om mare, față de dumneata sau față de oricine ai vrea să dai ca exemplu, indiferent ce spune rigla. Și dacă nu crezi... își scutură viguros umărul stâng. Dă-mi pace, Lucky, te rog! Individul ăsta de-aici...

– N-ai vrea să te oprești măcar o clipă, Bigman? interveni Lucky. Hai să vedem ce vrea domnul comandant să spună.

Donahue se uitase cu surprindere la asaltul verbal, de altfel neașteptat, al lui Bigman, încât spuse:

– În orice caz, n-am avut nici o intenție rea cu remarca mea. Dacă v-am jignit, îmi cer scuze.

– Dacă m-ați jignit? spuse Bigman cu glas pițigăiat. Pe mine? Uite ce e, să știți un singur lucru despre mine, domnule comandant, eu nu-mi pierd niciodată cumpătul și, dat fiind că v-ați cerut scuze, vom uita acest incident.

Trase de centură și-și plesni palmele de cizmele din piele roșie și portocalie, înalte până la genunchi. Acestea erau moștenirea sa de pe vremea când fusese fermier pe Marte și nu se despărțea de ele niciodată (decât dacă le înlocuia cu altele care să aibă o combinație de culori la fel de stridentă.)

– Vreau să fiu foarte direct cu tine, domnule Starr, spuse Donahue întorcându-se din nou către Lucky. Am aproape o mie de subalterni aici, pe Jupiter Nouă, și toți sunt niște oameni duri. Așa trebuie să fie, pentru că sunt departe de casă, fac o treabă dificilă și înfruntă riscuri mari. Au ajuns să aibă propria lor concepție despre viață și este o concepție aspră. De exemplu, nou-veniții sunt întâmpinați cu ostilitate. Uneori, aceștia nu

suportă și se întorc acasă. Alteori, sunt răniți. Dacă reușesc să treacă cu bine de „inițiere”, totul e în regulă.

– E îngăduit oficial acest lucru? întrebă Lucky.

– Nu. Dar este permis neoficial. Într-un fel sau altul, trebuie să ne îngrijim de mulțumirea oamenilor și nu ne putem permite să-i alienăm amestecându-ne în distracțiile lor grosolane. Oamenii valoroși sunt greu de înlocuit aici. Să știi că nu sunt mulți cei dispuși să vină pe sateliții lui Jupiter. În plus, această inițiere este utilă și în procesul de „filtrare” a impostorilor. Cei care nu trec cu bine încercările, probabil că vor eșua până la urmă și în alte aspecte. Tocmai de aceea l-am pomenit pe prietenul dumitale.

Comandantul ridică grăbit mâinile.

– Să nu înțelegeți greșit. Sunt de acord că are un suflet mare și că este un om capabil și tot ce vreți voi. Dar va reuși să treacă cu bine de ceea ce-l așteaptă? Dar dumneata, domnule Starr?

– Te referi la procedura de inițiere?

– Va fi foarte dură, domnule consilier, spuse Donahue. Oamenii știu de venirea voastră. Veștile circulă într-un fel sau altul.

– Da, știu, murmură Lucky.

Comandantul se încruntă:

– În orice caz, ei știu că ați venit să-i investigați și nu se vor purta cu mănuși cu voi. Sunt într-o dispoziție oribilă, și vă vor răni, domnule Starr. Pentru binele proiectului, pentru binele oamenilor mei și pentru binele vostru, îți cer să nu asolizezi pe Jupiter Nouă. Acum ți-am spus ce-am avut de spus, cât am putut de direct.

Bigman se uita uimit la schimbarea care se petrecea cu Lucky. Înfățișarea sa de obicei calmă și bine dispusă dispăruse cu desăvârșire. Ochii săi căprui-închis deveniseră duri și liniile drepte ale feței sale exprimau ceva ce Bigman văzuse rareori la el: mânie aprigă. Fiecare mușchi al corpului lui Lucky părea încordat.

Lucky spuse cu glas răsunător:

– Comandante Donahue, sunt membru al Consiliului Științei. Nu dau socoteală decât șefului consiliului și președintelui Federației Solare a Planetelor. Îți sunt superior în grad și prin urmare te vei supune deciziilor și ordinelor mele. Consider avertismentul pe care mi l-ai dat ca fiind dovada

propriei dumitale incompetențe. Nu spune nimic, te rog. Ascultă-mă până la capăt. Este evident că nu-ți stăpânești oamenii și că nu ești potrivit să comanzi. Vreau să-ți spun că voi coborî pe Jupiter Nouă și o să-mi desfășor ancheta. Dacă dumneata nu ești în stare, am să mă ocup eu de oamenii dumitale.

Se întrerupse în vreme ce celălalt rămăsese cu gura căscată și încerca în zadar să-și recapete glasul. Adăugă răspicat:

– M-ai înțeles, comandante?

Comandantul Donahue, cu fața congestionată, aproape de nerecunoscut, reuși totuși să zâmbească.

– O să ajung cu asta direct la Consiliul Științei. Nici un puștan arogant nu-mi vorbește așa, fie el membru al Consiliului sau nu. O să mă opun cu toată puterea mea de conducător oricărui reprezentant al Consiliului. Mai mult, avertismentul meu va fi de asemenea consemnat în raport și, dacă ți se va întâmpla ceva pe Jupiter Nouă, o să-mi asum bucuros riscul unei curți marțiale. Nu o să te ajut cu nimic. De fapt... sper să te învețe băieții de aici cum să te porți...

Încă o dată rămase fără cuvinte. Se întoarse pe călcâie spre sasul deschis de care era legat tubul dintre cele două nave. Reuși să intre dar nu se mai prinse de unul dintre mânere din cauza furiei și se împiedică rău.

Bigman urmări uimit cum călcâiele comandantului dispăreau prin tub. Furia celor doi fusese atât de puternică încât micul marțian o simțise în propria minte ca niște valuri de căldură care se repezeau asupra lui.

– Mamă, gagiul era într-adevăr nervos! L-ai cam scuturat, zise Bigman.

– Era nervos. Nu e nici urmă de îndoială, îl aprobă Lucky.

– Auzi, poate că el e spionul. El știe cele mai multe. El are cele mai mari șanse, gândi cu voce tare Bigman.

– Da, dar în același timp el a fost probabil investigat cel mai mult, așa că teoria ta nu e chiar așa solidă. Dar cel puțin ne-a ajutat la un mic experiment, așa că data viitoare când ne întâlnim cu el va trebui să îmi cer scuze.

– Scuze? întrebă înspăimântat Bigman, considerând cu strășnicie că scuzele sunt ceva pe care doar ceilalți trebuie să le ceară. De ce?

– Haide, Bigman, chiar crezi că eu am vorbit serios când i-am spus toate lucrurile alea?

– Deci nu erai nervos?

– Nu foarte.

– Vasăzică, ai jucat teatru?

– Da, ai putea să-i spui și așa. Am vrut să-l enervez, să-l enervez foarte mult, și am reușit. Mi-am putut da seama de asta imediat.

– Imediat?

– Tu nu? N-ai simțit și tu furia lui care se scurgea din el către tine?

– Pe nisipurile lui Marte! Broasca V!

– Te-ai prins. Ea a simțit furia lui și ne-a retransmis-o. A fost necesar să aflu dacă o singură broască V poate face asta. Am testat-o noi pe Pământ, dar până când nu am văzut și cum se comportă în condițiile date, nu puteam fi sigur. Acum sunt.

– A transmis totul cu fidelitate.

– Știu. Așa că se dovedește că avem o armă, cel puțin una până la urmă.

– Bună treabă, zise Bigman gata de luptă. Atunci suntem gata de plecare.

– Stai calm, replică Lucky. Ia-o ușor. Asta nu e o armă normală. O să simțim emoții puternice dar s-ar putea ca niciodată să nu simțim una care să ne ofere cheia misterului. E ca și cum ai avea ochi. Putem vedea, dar s-ar putea să nu observăm niciodată lucrul care ne interesează.

– Tu o să reușești! spuse încrezător Bigman.

Coborârea spre Jupiter Nouă îi reaminti foarte pregnant lui Bigman de niște manevre similare din centura de asteroizi. După cum îi explicase Lucky în celelalte călătorii, cei mai mulți dintre astronomi considerau Jupiter Nouă ca fiind un asteroid adevărat; un asteroid mai mare, care a fost capturat de imensa forță gravitațională a lui Jupiter cu milioane de ani în urmă.

De fapt, Jupiter a capturat atât de mulți asteroizi încât aici, la 200 de milioane de kilometri, se formase o mini-centură de asteroizi care aparținea doar lui Jupiter. Patru erau cei mai mari asteroizi-sateliți, aveau un diametru de la 70 la 160 de kilometri și purtau numele de Jupiter Doisprezece, Unsprezece, Opt și Nouă. În plus mai erau și alte sute de sateliți mai mici de un kilometru și jumătate în diametru care nu purtau nici un număr și erau aproape ignorați. Orbitele lor fuseseră cartografiate de-abia în urmă cu câțiva ani când Jupiter Nouă devenise centrul de cercetări antigravitaționale, iar necesitatea deplasării către și dinspre el a populației de acolo a cerut-o.

Satelitul care se apropia acoperise cerul și se arăta ca o lume dură, plină de vârfuri înalte și de canale pline de stânci neșlefuite de nici o undă de aer în milioane de ani de istorie.

– Până la urmă, Lucky, interveni Bigman dus pe gânduri, pe spațiu, de ce-i spune Jupiter Nouă? Nu e al nouălea de la Jupiter, cel puțin așa arată atlasul. Jupiter Doisprezece e chiar mai aproape.

Lucky zâmbi.

– Problema cu tine, Bigman, e că te-ai învățat prost. Doar pentru că te-ai născut pe Marte crezi că lumea a ajuns în spațiu încă de la crearea ei. Nu e chiar așa, doar de câteva mii de ani omul a construit prima navă spațială.

– Știu asta, replică indignat Bigman. Nu sunt un ignorant. Sunt și eu un tip școlit. Nu mai deversa deșteptăciune prin navă că începe să miroasă a creier încins.

Lucky zâmbi și apoi ciocăni de două ori în țeasta lui Bigman.

– Alo! Alo! E cineva acasă?

Bigman încercă să-i plaseze un pumn în stomac lui Lucky, dar acesta din urmă îl prinse și îl ținu nemișcat pe micuț.

– Fii atent, e chiar foarte simplu. Mai înainte de inventarea călătoriei în spațiu, oamenii erau constrânși să stea pe Pământ, și tot ce știau despre Jupiter era numai ceea ce vedeau prin telescop. Sateliții sunt numerotați în ordinea în care au fost descoperiți.

– Oh! oftă Bigman smucindu-se. Săracii strămoși!

Apoi începu să râdă, așa cum făcea de obicei, la gândul că oamenii ar fi prinși într-o singură lume, tânjind după spațiu, dar în tot acest timp încercând să scape de strânsoarea lui Lucky.

Lucky continuă cu explicațiile.

– Cei patru sateliți mai mari ai lui Jupiter sunt numerotați Unu, Doi, Trei și Patru, dar numerele se folosesc destul de rar. Mult mai cunoscute sunt numele: Io, Europa, Ganymede și Calisto. Cel mai aproape de Jupiter și unul foarte mic este satelitul cu numele Jupiter Cinci, asta în timp ce sateliții mai îndepărtați sunt numerotați până la Doisprezece. Cei care trec de Doisprezece au rămas nedescoperiți până când omul a ajuns în spațiu și a atins Marte și centura de asteroizi... Fii atent. Trebuie să ne pregătim de asolizare.

Era interesant, se gândi Lucky, cum poți să consideri o lume care are cincisprezece kilometri în diametru mică atunci când nu te afli în apropierea ei. Sigur, o asemenea lume e mică în comparație cu Jupiter, și chiar cu Pământul. Dacă ai așeza-o ușor pe pământ atunci cu siguranță că s-ar potrivi perfect în statul Connecticut, aria ei fiind mai mică decât cea a statului Pennsylvania.

Și tot așa, atunci când ajungi pe o lume mică, când nava ta intră într-un hangar enorm și este direcționată de niște brațe (care acționează împotriva unei forțe gravitaționale aproape nulă, dar împotriva unei inerții depline), hangar care este situat într-o grotă destul de mare încât să încapă în ea sute

de nave de dimensiunile lui Shooting Starr, lumea aceea nu mai pare a fi așa de mică.

Iar când te uiți și pe harta lui Jupiter Nouă care se află pe peretele unui birou și începi să studiezi rețeaua de caverne subterane în care se lucrează la un proiect important, acea lume începe să ți se pară chiar mare. Atât proiecția orizontală cât și cea pe verticală a lucrărilor ce se efectuau pe Jupiter Nouă apăreau pe hartă, și, cu toate că doar o mică parte a satelitului era folosită, Lucky își dădu seama că unele coridoare pătrundeau mai mult de trei kilometri în subsol și că altele se întindeau, chiar la suprafață, pe mai mult de o sută șaizeci de kilometri.

– Foarte interesant, spuse el încet locotenentului care se afla lângă el.

Locotenentul Augustus Nevsky îl aprobă dând din cap. Uniforma lui era impecabilă. Avea o mustață mică, blondă iar ochii mari și albaștri priveau țintă înainte ca și cum tot timpul ar fi urmărit ceva.

– Și încă ne mai dezvoltăm, spuse el plin de mândrie.

Se prezentase cu un sfert de oră mai devreme, în clipa în care Lucky și Bigman coborâseră din navă, ca fiind ghidul lor personal desemnat de comandantul Donahue.

Lucky îl întrebase atunci amuzat:

– Ghid? Sau gardian, locotenente? Ești înarmat.

Pe fața lui nu se putea citi nici un fel emoție.

– Armele mele sunt regulamentare pentru un ofițer de serviciu. Și o să vă dați seama imediat că aveți nevoie de un ghid aici.

Dar părea să se relaxeze, și imediat se simți mândru atunci când vizitatorii își exprimară uimirea față de proiect.

– Bineînțeles, în cazul absenței aproape totale a gravitației sunt posibile niște șmecherii inginerești care n-ar merge pe Pământ. Coridoarele din interior practic nu au nevoie de nici un sprijin.

Lucky dădu din cap și apoi zise:

– Am înțeles că prima navă Agrav este aproape gata să facă primul zbor.

Pentru o clipă locotenentul nu spuse nimic. Într-o secundă stilul rigid reveni ca și cum ar fi fost starea lui naturală. Apoi spuse bățos:

– În primul rând o să vă arăt unde o să locuiți. Se poate ajunge acolo foarte repede prin Agrav, asta dacă reușesc să vă conving să mergeți pe coridoarele Agr...

– Hei! Lucky, strigă Bigman bucuros. Fii atent la asta!

Lucky se întoarse. Nu era decât o pisicuță care avea acea privire de solemnitate tristă pe care o au de obicei pisicile, și cu spatele se arcuia către degetele lui Bigman. Începuse să toarcă.

– Comandantul mi-a spus că vă plac animalele aici. Asta e a ta, locotenente? întrebă Lucky.

Ofițerul roși.

– Toți avem câte o parte din ea. Mai sunt câteva pisici prin zonă. Uneori vin cu navele de aprovizionare. Avem și câțiva canari, un papagal, niște hamsteri, peștișori. Nu mai mult de atât. Nu avem nimic în genul „chestiei" pe care o aveți voi.

În clipa în care se uită la vasul de la subrațul lui Lucky în care se afla broasca V, ochii lui avură o scânteie de invidie.

Dar Bigman era concentrat asupra pisicii. Pe Marte nu exista nici un fel de viață animală și orice fel de animăluț de pe Pământ îl fascina.

– Hei, Lucky, motanului îi place de mine.

– E o „ea", replică locotenentul, dar Bigman nu-i dădu nici un fel de atenție.

Pisica, cu coada ridicată ca o antenă, dar cu vârful puțin îndoit, trecu de Bigman, scăpându-i din mâini.

Dar imediat încetă să mai toarcă și prin mintea lui Bigman trecu un sentiment de puritatea cristalului care desemna foame și poftă.

Asta îl uimi pentru o clipă, dar apoi observă că pisica încetase să mai toarcă și adoptase postura de vânătoare dictată de instinctele vechi de milioane de ani.

Ochii ei verzi se uitau direct către broasca V.

Dar instinctul, oricât ar fi fost el de puternic, dispăru aproape instantaneu. Pisica veni către recipientul de sticlă pe care îl ținea Lucky, torcând plină de uimire.

Și pisicii îi plăcea broasca V. Trebuia să-i placă.

– Locotenente, spuneai că va trebui să ajungem la locul unde suntem cazați prin coridoarele Agrav. Ai vrea să ne explici ce înseamnă asta?

Locotenentul, care și el se uita plin de afecțiune la broasca V, rămase o clipă tăcut pentru a se aduna înainte de a răspunde.

– Da, e destul de simplu. Avem câmpuri gravitaționale artificiale ca pe orice alt asteroid sau ca pe toate navele spațiale, de fapt. Ele sunt plasate la

capetele fiecărui coridor, astfel încât să poți să cazi de-a lungul lor în orice direcție. E ca și cum te-ai arunca într-o groapă pe Pământ.

Lucky dădu din cap în semn că a înțeles.

– Dar cât de repede cazi?

– Ei, aici e șmecheria. În mod normal, gravitația acționează în mod constant și cazi din ce în ce mai repede...

– De asta te și întreb, interveni sec Lucky.

– Bun, asta nu se întâmplă în cazul Agrav. Agrav este într-adevăr A-grav, înțelegi? Agrav poate fi folosit pentru a absorbi energia gravitațională, pentru a o stoca și pentru a o transfera. Deci, de fapt tu pici repede, dar nu din ce în ce mai repede. Cu un câmp gravitațional din cealaltă direcție, poți chiar să și încetinești căderea. Un coridor Agrav cu două câmpuri pseudo-gravitaționale este simplu și a fost folosit ca punct de plecare în dezvoltarea unei nave Agrav, care funcționează cu un singur câmp gravitațional. Deci, locuințele inginerilor, unde vor fi și camerele voastre, sunt doar la un kilometru și jumătate de aici și calea cea mai scurtă este Coridorul A-2. Sunteți gata?

– O să fim în clipa în care o să ne explici cum funcționează Agrav.

– Asta nu e deloc o problemă.

Locotenentul Nevsky le dădu amândurora câte un harnașament ușor pe care îl ajustă la umeri și la brâu, verificându-i rapid echipamentul de control.

– Dacă mă urmați, domnilor, coridorul este la numai câțiva metri de aici, continuă el calm.

Bigman ezită la intrarea în coridor. Nu îi era frică de spațiu și nici de căderi. Dar toată viața lui fusese obișnuit să se prindă de niște mânere atunci când se afla sub influența gravitației marțiene, sau chiar a uneia mai mici. De data asta câmpul pseudo-gravitațional era fixat la gravitația de pe Pământ și, sub influența lui, coridorul era un hău luminat puternic, care se îndrepta aparent în jos, cu toate că de fapt (cel puțin asta gândea Bigman) era paralel cu suprafața satelitului lui Jupiter.

– Asta e partea pe care vom merge către locuințele dumneavoastră. Dacă ar fi să venim din cealaltă direcție, „jos” ni s-ar părea în cealaltă direcție. Sau putem face „sus” și „jos” ajustând costumele Agrav pe care vi le-am dat, zise locotenentul după care se uită la expresia de pe fața lui Bigman și

completă: O să te prinzi de șmecherie pe măsură ce exersezi. După aia o să ți se pară ceva normal.

Păși în interiorul coridorului și nu căzu nici măcar un centimetru. Era ca și cum ar fi stat pe o platformă invizibilă.

– L-ați setat la zero? întrebă locotenentul.

Bigman trecu imediat să facă ce i se spusese și într-o clipă toată senzația de gravitație dispăru. Păși alături de locotenent în coridor.

Locotenentul duse mâna la butoanele de la centură și apăsă repede, imediat începând să se scufunde luând din ce în ce mai multă viteză. Lucky îl urmă, și Bigman, care ar fi preferat să se arunce în coridor la o gravitație dublă și să fie zdrobit ca o prună stricată decât să admită că nu poate să facă ce face și Lucky, trase cu putere aer în piept și se lăsă să cadă.

– Treci pe zero, strigă locotenentul, și o să te miști cu o viteză constantă. Haideți, bucurați-vă!

Din când în când se apropiau și treceau de niște inscripții luminoase de culoare verde care spuneau: MERGEȚI PE BANDA ASTA. Din când în când se vedea câte o străfulgerare pe lângă ei, care nu era de fapt decât un om care trecea (cădea) în cealaltă direcție. Toți cei care treceau pe lângă ei aveau o viteză mult mai mare ca a lor.

– Se mai întâmplă să se mai și ciocnească oamenii, locotenente? întrebă Lucky.

– Mai deloc, răspunse locotenentul. Cei mai experimentați sunt tot timpul atenți la cei care pot veni peste ei sau la cei peste care pot da, și mai mult, e destul de ușor să încetinești sau să iei viteză și mai mare. Din când în când se mai întâmplă ca băieții să se lovească înadins. E un gen de distracție care se termină uneori cu vertebra cervicală ruptă, zise el uitându-se la Lucky. Băieții noștri joacă destul de dur.

– Am înțeles. Comandantul m-a avertizat, îi replică Lucky.

Bigman, care se uitase tot timpul în jos de-a lungul tunelului în care continuau să se scufunde, începu să strige ca un apucat:

– Hei, Lucky, asta e distracție mâna întâi, dacă te prinzi de chestie!

Și își reglă câmpul Agrav în sens pozitiv.

Începu să coboare din ce în ce mai repede, capul lui ajungând la nivelul picioarelor lui Lucky, apoi din ce în ce mai jos și din ce în ce mai repede.

Locotenentul Nevsky începu să strige alarmat.

– Oprește-te, descreieratule! Treci din nou pe negativ!

Lucky strigă și el autoritar:

– Bigman, încetinește!

Îl ajunseră din urmă și locotenentul se răsti la el furios:

– Să nu mai faci niciodată așa ceva! Sunt tot felul de bariere și întreruperi de-a lungul tunelelor și, dacă nu știi pe unde mergi, ai putea să te zdrobești de una chiar atunci când zici că nu ți se poate întâmpla nimic!

– Hei, Bigman, îl strigă Lucky. Ia ține tu broasca V. Asta o să-ți mai dea ceva responsabilitate și probabil că o să te facă să-ți dai seama cum să te comporți.

– Ăă... Lucky, replică Bigman. Mă distram și eu puținel. Pe nisipurile de pe Marte, Lucky...

– OK, nici o problemă, zise împăciuitor Lucky și Bigman redeveni la fel de fericit într-o clipă.

Bigman se uită din nou în jos. Să cazi la o viteză constantă nu era chiar același lucru ca și cum ai fi căzut în spațiu. În spațiu ți se părea că nimic nu se mișcă. O navă spațială se putea mișca cu o viteză de sute de mii de kilometri pe oră și cu toate asta ar mai exista senzația de nemișcare. Stelele de la distanță păreau să nu se miște.

Aici, dimpotrivă, faptul că simțeai mișcarea era totul. Luminile și deschizăturile, ca și o mulțime de alte accesorii care străjuiau de o parte și de alta coridorul, treceau pe lângă tine.

În spațiu, te aștepți să nu fie „sus” și „jos”, dar nici aici nu era, și asta nu prea era în regulă. Atâta timp cât te uitai în „jos”, dincolo de picioare ți se părea că este în „jos” și era bine. Când te uitai în „sus”, era într-adevăr o senzație că „sus” era de fapt tot „jos”, că stai cu capul în jos și cazi în „sus”. Bigman se uită repede spre picioare pentru a scăpa de acea senzație neplăcută.

– Nu te apleca prea mult în față, Bigman, îi zise locotenentul. Agrav funcționează pentru a te ține drept în direcția căderii, dar dacă te apleci prea mult o să începi să te rostogolești.

Bigman se îndreptă.

– Nu e fatală o rostogolire de felul ăsta. Toți cei care s-au obișnuit cu Agrav se pot îndrepta. E adevărat că începătorii nu vor reuși chiar așa de ușor. Acum o să încetinim. Treceți pe negative și stați acolo. În jur de minus cinci.

În timp ce vorbea locotenentul începuse să încetinească, picioarele ajungându-i chiar la nivelul ochilor lui Bigman.

Bigman atinse și el butoanele, încercând disperat să stea pe aceeași linie cu locotenentul. În timp ce încetinea „sus” și „jos” deveniră exact așa cum erau de fapt, dar invers. Stătea în cap.

– Alo! Îmi vine sângele în cap! zise Bigman.

– Sunt niște agățătoare pe marginea coridorului. Prinde-te de una cu vârful piciorului și apoi dă-i drumul repede, îi zise locotenentul.

Făcu asta în timp ce vorbea. Capul îi veni înainte iar picioarele în poziție inversă. Continuă să se rotească și se opri cu o scurtă lovitură cu mâna în zid.

Lucky îl urmă, iar Bigman care cădea cu picioarele sale scurte, reușind să prindă în cele din urmă o agățătoare. Se roti brusc și se lovi cu cotul de perete, un pic cam tare, dar se alinie și el.

În sfârșit era din nou cu capul în sus. Nu mai cădea, ci se ridica, ca și cum ar fi fost aruncat dintr-un tun, continuând să se ridice, dar cel puțin era cu capul în sus.

Când ajunseseră să se miște foarte încet, Bigman uitându-se către picioare, se gândi: o să cădem din nou. Dintr-o dată coridorul îi apăru ca un puț fără sfârșit și i se strânse stomacul de emoție.

Dar locotenentul spuse:

– Treceți la zero!

Dintr-o dată se opriră. Se mișcau în sus încet, ca într-un lift, până când ajunseră la o încrucișare de coridoare unde locotenentul prinse o agățătoare cu vârful piciorului și se opri ușor.

– Locuințele inginerilor, domnilor, îi anunță el calm.

– Da, adăugă Lucky ușor, și un comitet de primire.

În acel loc îi așteptau cel puțin cincizeci de oameni.

– Ai spus că le place să joace dur, locotenente, zise Lucky, probabil vor să se joace chiar acum.

Păși ferm pe coridor. Bigman, cu nările fremătând de enervare și fericit că se afla din nou pe o podea pseudo-agrav solidă, strânse bolul în care se afla broasca V și se așeză în spatele lui Lucky, cu fața către cei de pe Jupiter Nouă care îi așteptau.

Inițierea!

Locotenentul Nevsky încercă să-și încarce vorbele de autoritate în timp ce își ducea mâna la mânerul blasterului.

– Voi, ce căutați aici?

Dinspre mulțime veni un murmur ușor, dar mare parte dintre ei rămaseră tăcuți. Ochii lor se îndreptau către cel care stătea în fața lor, ca și cum l-ar fi așteptat pe el să vorbească.

Liderul oamenilor de pe coridor zâmbea având o expresie aparent binevoitoare. Părul avea o tentă de portocaliu și îl purta drept, cu o cărare pe mijloc. Avea maxilarele mari și mesteca gumă. Era îmbrăcat în haine din fibră sintetică, la fel ca și ceilalți, dar spre deosebire de ei, cămașa și pantalonii lui erau ornamentați cu nasturi mari. Patru în față, doi pentru fiecare buzunar al cămășii, și patru pe fiecare parte a pantalonului. Se părea că nu aveau nici un fel de scop, erau doar pentru spectacol.

– Summers, zise locotenentul, întorcându-se către el, ce e cu oamenii ăștia aici?

Summers vorbi cu o voce calmă:

– Păi, locotenente, ne-am gândit că ar fi bine să-l întâmpinăm pe noul tip. O să vadă multe de la noi. O să ne pună tot felul de întrebări. De ce să nu-l cunoaștem acum?

Tot timpul cât vorbi stătu cu ochii pe Lucky Starr și pentru o clipă în privirea lui a fost ceva de gheață care a tăiat tot calmul aparent al discursului.

– Tu și cu oamenii tăi ar trebui să fiți acum la lucru! zise locotenentul.

– Ia-o mai ușor, locotenente, replică Summers mestecând gumă încet și parcă bucurându-se de situație. Am muncit. Acum vrem doar să urăm un bun venit.

Locotenentul nu prea era sigur care ar putea fi următoarea lui mutare. Se uită plin de îndoială către Lucky.

– Care sunt camerele noastre, locotenente? întrebă Lucky.

– Camerele 2A și 2B, domnule. Pentru a le găsi...

– O să le găsesc eu. Sunt sigur că unul dintre oamenii de aici mă va ajuta. Locotenente Nevsky, acum că ne-ai condus până aici, cred că ai îndeplinit ordinul. O să ne mai revedem.

– Nu pot să plec! zise locotenentul aproape șoptit.

– Cred că poți.

– Sigur că poți! interveni Summers, zâmbind mult mai larg decât înainte. Un bun venit nu cred că-i va face rău băiatului, continuă el fiind urmat de niște râsete din partea asistenței. Și mai mult, ți s-a spus să pleci.

Bigman se apropie de Lucky și murmură:

– Lucky, lasă-mă să-i dau broasca V locotenentului, nu pot să lupt și să am și grijă de ea...

– Tu doar ține-o, replică Lucky. Vreau să fie aici... la revedere, locotenente! Ești liber!

Locotenentul ezită și Lucky continuă pe un ton care, în ciuda calmului, tăie aerul ca un oțel:

– A fost un ordin, locotenente!

Imediat locotenentul Nevsky luă o poziție militărească rigidă și spuse tăios:

– Da, domnule!

Apoi, surprinzător, ezită pentru o clipă și se uită la broasca V care se afla în bolul de la subrațul lui Bigman.

– Aveți grijă de chestia aia mică.

Apoi se întoarse și din doi pași ajunse în coridorul Agrav, dispărând într-o clipă.

Lucky se întoarse cu fața către oameni. Nu-și făcea nici un fel de iluzie. Erau cu zâmbetul pe buze și gata să treacă la acțiune și, dacă el nu ar fi reușit să-i înfrunte și să le arate că și el e gata de acțiune, misiunea lui s-ar fi redus la un cuțit bont în fața unei săbii bine ascuțite. Va trebui să-i învingă într-un fel.

Zâmbetul lui Summers devenise brusc un rânjet.

– Deci, prietene, băiețașul în uniformă a plecat. Acum putem sta de vorbă. Eu sunt Red Summers. Pe tine cum te cheamă?

Lucky îi zâmbi.

– Numele meu este David Starr. Numele prietenului meu este Bigman.

– Mi se pare mie sau ți s-a spus Lucky când v-ați tot șoptit acolo în spate?

– Da, prietenii îmi spun Lucky.

– Vai, nu-i așa că e frumos? Și vrei să fii norocos?

– Știi tu cum aș putea reuși?

– De fapt, Lucky Starr, cred că știu, zise el și imediat pe față îi apăru ura. Pleacă de pe Jupiter Nouă.

Din partea asistenței veni un strigăt de aprobare și câteva voci se făcură auzite:

– Să plece! Să plece!

Mulțimea începu să se apropie de el. Dar Lucky nu dădu nici un pas înapoi.

– Am un motiv destul de important să fiu aici, pe Jupiter Nouă.

– În cazul ăsta mă tem că nu ești prea norocos, zise Summers. Ești un începător și arăți cam slab, iar începătorii slabi dau de belea pe Jupiter Nouă. Ne facem griji în legătură cu tine.

– Eu cred că nu o să pățesc nimic.

– Asta crezi tu, ă? zise Summers. Armand, vino aici!

De undeva din spate se apropia un tip enorm cu o față rotundă, bine clădit, cu umerii mari și cu pieptul gol. Era mai înalt decât Lucky cu un cap și se uita către consilier cu un zâmbet care îi descoperea dinții galbeni și cu spații mari între ei.

Ceilalți începeau să se așeze pe jos. Strigau fericiți unul la altul, ca și cum s-ar fi pregătit să fie spectatori la un meci.

– Hei, Armand, ai grijă să nu calci pe copilaș! strigă cineva din mulțime.

Bigman scrută mulțimea din direcția vocii, dar nu reuși să-l identifice pe cel care vorbise.

– Încă mai poți să pleci, Starr, îi mai spuse Summers o dată.

– Nu am nici cea mai mică intenție să fac asta, mai ales acum când am impresia că pregătiți un fel de distracție aici.

– Da, dar nu pentru tine, replică Summers. Fii atent, Starr, noi suntem gata pentru tine. Am fost gata de când am aflat că o să ne vizitezi. Ne-am cam săturat de voi, funcționărașii de pe Pământ. Oamenii mei sunt la fiecare nivel. Vom afla imediat dacă are de gând comandatul să intervină, și dacă va interveni, atunci, pe Jupiter, suntem gata să intrăm în grevă. Așa e?

– Așa e! veni răspunsul mulțimii.

– Iar comandantul o știe, continuă Summers, și nu cred că va interveni. Așa că asta ne dă nouă șansa să-ți facem inițierea, după care te voi întreba din nou dacă vrei să rămâi. Asta dacă mai ești conștient.

– Te chinui pentru nimic, zise Lucky. Ce rău ți-am făcut?

– Nu o să ne faci nici un rău, veni și replica. Îți garantez eu asta.

Bigman sări și el la ceartă cu vocea lui subțire.

– Fii atent, șmechere, vorbești cu un consilier. Te-ai gândit vreo clipă ce se poate întâmpla dacă încerci să te dai în bărci cu Consiliul Științei?

Summers se uită la el mirat după care își puse pumnii în șolduri și dându-și capul pe spate începu să râdă.

– Fiți atenți, oameni buni, vorbește. Mă tot întrebam ce e chestia asta. Mi se pare ca Lucky Fiță și-a adus cu el țâncul ca să-l protejeze.

Bigman se albi la față de enervare, dar sub acoperirea oferită de râsetele celor cincizeci de oameni de pe coridor, Lucky îi spuse fără să-și miște buzele:

– Treaba ta e să ai grijă de broasca V, Bigman. Eu o să am grijă de Summers. Și, pe galaxie, nu mai transmite furie. Nu pot să percep altceva de la broască decât furia ta.

Bigman înghiți în sec de trei ori.

– Acum, zise calm Summers, Consilierul Fiță, poate să manevreze în Agrav?

– Tocmai am făcut-o, domnule Summers.

– Păi, oricum va trebui să te testăm, asta ca să fim siguri. Nu ne permitem să avem pe cineva aici care nu a învățat toate șmecheriile din Agrav. E periculos. Nu-i așa?

– Da! strigară ceilalți.

– Armand, aici de față, zise Summers cu mâna pe umărul lui Armand, este cel mai bun profesor al nostru. O să știi tot ce se poate ști despre manevrele din Agrav când o să termini lecția cu el. Sau cel puțin cred că o să știi dacă reușești să nu-i stai în cale. Acum îți sugerez să intri în Agrav. Armand va veni și el după tine.

– Și dacă nu vreau? întrebă Lucky.

– Atunci oricum o să te aruncăm noi acolo și Armand o să vină după tine!

– Pari să fii hotărât, încuviință Lucky. Sunt ceva reguli în lecția asta pe care o să o primesc?

Urmă un hohot unanim, dar Summers își ridică mâinile pentru a potoli mulțimea.

– Doar să nu stai în calea lui Armand, consiliere. Asta e singura regulă pe care trebuie să ți-o amintești. Noi o să vă urmărim de pe marginea coridorului. Dacă încerci să ieși din Agrav înainte de terminarea lecției, o să

te aruncăm înapoi, și ți-am mai spus, la alte nivele sunt tot oamenii noștri, gata să facă același lucru.

– Pe nisipurile de pe Marte, omul vostru e mai greu cu douăzeci și cinci de kilograme decât Lucky și este și expert în Agrav! strigă Bigman.

Summers se întoarse către el cu o expresie mirare mimată.

– Nu! Nu m-am gândit la asta! Ce rușine! spuse el arătându-se surprins, fapt ce declanșă râsetele asistenței. Haide, Starr! Intră în coridor, Armand. Și târăște-l și pe el dacă nu vrea să vină.

– Nu e nevoie, zise Lucky.

Se întoarse și începu să se îndrepte către coridorul Agrav. Când picioarele îi ajunseră în aer se prinse cu degetele de zid, întorcându-se încet și oprindu-se din rotire cu o altă atingere a zidului. Rămase acolo în aer cu fața către ei.

Manevra lui dădu naștere la un murmurat, încuviințat și de Armand, care vorbi pentru prima dată cu o voce de bas.

– Nu e rău deloc, mister!

Summers, cu dinții strânși și încruntat îl lovi pe Armand în spate.

– Nu vorbi, idiotule! Du-te după el și fă-l praf!

Armand înaintă încet zicând:

– Hei, Red, hai să nu facem mare lucru din asta!

– Treci acolo! replică Summers înfuriat. Și fă ce ți-am spus. Ți-am zis ce este cu el. Dacă nu scăpăm de el, o să ne trimită alții.

Ultimele vorbe rostite de Summers fiind o șoaptă care nu depășî raza lor de discuție.

Armand intră în coridor și veni față în față cu Lucky.

Lucky Starr îl aștepta aproape nefiind cu gândul acolo. Era concentrat la emoțiile pe care i le transmitea broasca V. Pe unele le putea recunoaște fără nici un fel de dificultate, atât natura cât și autorul lor. Red Summers era cel mai ușor de detectat: teamă și ură, ambele amestecate cu un sentiment anxios de triumf. Armand lăsa să se simtă un firicel de tensiune. Din când în când recepționa bucurie de la câte unul din cei prezenți, uneori putând chiar să identifice autorul pentru că emoția se confunda cu vreun chiot. Toate astea trebuiau separate, bineînțeles, de furia lui Bigman.

Dar acum se uită în ochii mici ai lui Armand și își dădu seama că celălalt se mișca în sus și în jos la numai câțiva centimetri de el. Armand

atinse butoanele de la piept.

Lucky era perfect concentrat. Celălalt alterna direcția gravitațională, jucându-se la butoane. Se aștepta să-l încurce pe Lucky?

Lucky știa că deși era familiarizat cu starea de imponderabilitate din spațiu, nu știa prea multe despre lipsa de gravitație pe care o genera Agrav, pentru că nu era una absolută, ca în spațiu, ci una care putea fi schimbată după voință.

Și dintr-o dată Armand căzu ca și cum ar fi călcat pe o trapă-capcană, dar căzu în sus!

În timp ce picioarele mari ale lui Armand treceau în sus de capul lui Lucky, se despărțiră ca și cum ar fi vrut să prindă capul lui Lucky.

Din reflex, Lucky își dădu capul pe spate, dar imediat ce făcu asta picioarele lui se mișcară înainte, corpul lui rotindu-se în jurul centrului de gravitație, și pentru o clipă, rămas fără echilibru, începu să cadă.

Lucky știa unde greșise. Ar fi trebuit să se folosească de gravitație. Dacă Armand mergea în sus, Lucky ar fi trebuit să meargă cu el sau să treacă în jos de el. Și acum va trebui să se folosească de forța gravitațională pentru a se îndrepta. La gravitație zero, s-ar fi rotit la infinit.

Dar înainte ca degetele să-i atingă butoanele, Armand deja trecuse de brâul lui și mergea din ce în ce mai repede în jos. În timp ce trecea din nou pe lângă Lucky, îl lovi cu cotul în coapsă. Armand se lăsă să cadă și mai mult și, în cădere, îl prinse cu degetele de gleznă, trăgându-l în jos după el. Armand trase cu putere încercând să-l prindă pe Lucky de umeri. Respirația lui îi suflă în păr.

– Ai cam multe de învățat, domnule, zise el.

Lucky ridică brațele deasupra capului și se despărți de celălalt.

Acționă asupra controalelor și își imprimă o mișcare în sus punând piciorul pe umărul celuilalt, accelerând dar în același timp încetinindu-l și pe Armand. I se părea că acum este cu capul în jos și că reacțiile îi erau încetinite. Sau nu cumva controalele Agrav nu răspundeau cum trebuie la comenzi? Le testă, dar lipsindu-i experiența necesară, nu găsi nimic în neregulă cu ele.

Armand era acum pe el, se arunca asupra lui, încercând să-și folosească enorma masă pentru a-l manevra pe Lucky înspre zid.

Lucky acționă asupra butoanelor pentru a încerca să schimbe direcția gravitației. Își pregăti genunchii pentru o săritură care să coincidă cu

schimbarea și astfel să iasă din prinsoarea lui Armand.

Dar câmpul lui Armand fu primul care schimbă direcția, și Lucky ajunse să fie aruncat din acea poziție.

Piciorul lui Armand se îndrepta spre spate, lovind peretele coridorului, din recul ajungând pe celălalt perete. Lucky se lovi cu putere de zid și se rostogoli pe el până când glezna lui se prinse de unul din gardurile de metal, reușind să scape din strânsoare.

Armand îi șopti la ureche:

– Ți-a ajuns, mister? Spune-i lui Red că vrei să pleci. Nu vreau să te rănesc prea rău.

Lucky dădu din cap în semn că nu. Ciudat, se gândi el, câmpul gravitațional al lui Armand a fost un pic mai rapid decât al lui. A simțit mâna lui Armand acționând butoanele și era sigur că ale lui au fost acționate primele.

Rotindu-se rapid, Lucky îl lovi cu putere în stomac cu cotul. Armand se încruntă și în acea clipă Lucky își puse picioarele între ei și le îndreptă. Cei doi se despărțiră și Lucky era acum liber.

Se depărtă de el chiar în clipa în care Armand se apropia, și în următoarele minute Lucky se concentră să stea departe de el. Învăța cum să folosească controalele și își dădu seama că erau mai încete. Numai cu ajutorul agățătorilor și al întoarcerilor rapide reuși să-l țină departe pe Armand.

Și în timp ce plutea ca un fulg, lăsându-l pe Armand să treacă pe lângă el, acționă butoanele de la Agrav și văzu că nu răspundeau. Nu era nici un fel de schimbare de direcție în câmpul gravitațional; nici un fel de senzație de accelerare sau decelerare.

Dar Armand veni peste el încruntat și Lucky fu lovit cu putere de peretele coridorului.

Pistoale sonice și vecini

Bigman era complet încrezător în capacitatea lui Lucky de a se descurca în orice situație cu o masă de carne, și cu toate că simțea furie din partea acelei mase de oameni care nu-i sufereau, nu simți nici un fel de frică.

Summers se apropiase de marginea coridorului alături de un altul, un tip tuciuriu care comenta tot ce se întâmpla în coridor cu o voce stridentă, ca și cum ar fi fost vreun meci pe subeterice.

Când Armand l-a izbit pentru prima dată pe Lucky de zid, s-au făcut auzite o mulțime de strigăte de bucurie. Bigman îi înțelegea. Cu siguranță că măscăriciul care comenta încerca tot timpul să îl înfunde pe Lucky. Stai un pic până se prinde Lucky de treaba cu Agrav; o să-l facă bucăți pe tipul ăla, Armand. Bigman era sigur de asta.

Dar când tipul tuciuriu strigă: „Armand l-a prins acum de cap. Manevrează pentru o a doua cădere, picioarele pe zid, retragere, extindere și iată izbitura, o frumusețe!” Bigman începu să nu mai fie așa sigur pe el.

Se apropie și el de marginea coridorului. Nimeni nu-i dădea nici un fel de atenție. Ăsta era un avantaj al staturii lui. Oamenii care nu-l cunoșteau aveau tendința să nu-l ia în seamă ca pe un posibil pericol, ba chiar să-l ignore.

Bigman se uită în jos și-l văzu pe Lucky împingându-se de zid iar pe Armand trecând de el și apoi așteptând pentru un alt atac.

– Lucky! strigă el. Stai departe!

Strigătul se pierdu în hău, dar vorbele tuciuriului care acum își coborâse vocea pentru a-i spune ceva lui Red Summers ajunseră la Bigman.

– Dă-i niște putere, Red. Așa nu mai e nici un fel de distracție.

– Nu vreau distracție. Vreau ca Armand să termine treaba, veni răspunsul furios de la Summers.

Bigman nu se prinse de prima dată, dar în câteva secunde își dădu seama. Ochii lui erau acum îndreptați către Red Summers, ale cărui mâini, strânse la piept, manipulau un obiect pe care Bigman nu putea să-l identifice.

– Pe nisipurile de pe Marte! strigă Bigman sărind înapoi. Tu! Summers! Trișor nenorocit!

Asta era una din multele dăți când Bigman se bucura că poartă un pistol sonic chiar în ciuda dezaprobării lui Lucky. Lucky îl considera o armă pe

care nu te puteai baza pentru că era foarte greu de ochit cu ea, dar Bigman mai degrabă se îndoia de faptul că e mic de înălțime decât de arta lui în mânuirea acestui tip de armă.

Când Summers nu se întoarse la strigătul lui Bigman, acesta strânse arma în pumn (din care nu se vedea decât un centimetru între al doilea și al treilea deget) și trase o dată.

Instantaneu urmă o strălucire la cincisprezece centimetri de nasul lui Summers. Nu era foarte impresionant. De data asta nu fuseseră ionizate decât molecule de aer. Summers sări, panicat, panică transmisă și de broasca V.

– Hei! strigă Bigman. Nu mișcă nimeni! Nu mișcă nimeni! Nenorociți cu gunoi în capete pătrate ce sunteți!

O altă descărcare din pistol lovi aerul chiar deasupra capului lui Summers, unde toată lumea o putea vedea fără probleme.

Foarte puțini oameni aveau asemenea pistoale, care erau scumpe și pentru care se obținea cu greu licență, dar toți știau cum arată o descărcare de la un pistol sonic, chiar dacă numai de la subeterice, și toți știau cât de mult rănește o asemenea armă.

Deodată, cei cincizeci de oameni rămaseră fără grai.

Bigman era acum năpădit de frica pe care o transmiteau cei cincizeci de oameni. Se lipi cu spatele de zid.

– Acum, fiți atenți cu toții! strigă Bigman. Câți dintre voi știu că acest șmecher de Summers umblă la controalele Agrav ale prietenului meu? Lupta asta e trucată!

Summers se apără disperat, dar tot plin de furie.

– Nu e așa, nu e așa.

– Da? Ești un tip curajos, Summers, când ai cincizeci de tipi împotriva a doar doi. Să vedem cât de curajos ești împotriva unui pistol sonic. Sigur, e greu de țintit cu el, și aș putea să greșesc.

Strânse din nou pumnul și de data asta descărcarea armei fu zgomotoasă și lumina îi orbi pe spectatori, mai puțin pe Bigman, acesta fiind singurul dintre toți care știa când să închidă ochii pentru o fracțiune de secundă.

Summers scoase un urlet. Era neatins, cu excepția unui nasture de la cămașă, care acum lăsase locul unei găuri.

– Bine ochit, zise Bigman, dacă mi se permite o autoapreciere. Dar cred că aici nu e vorba de noroc. Te sfătuiesc să nu mișți, Summers. Gândește-te

că ești o stâncă, șmechere, și dacă te-ai mișcat o să ratez și cred că mai rău doare să-ți pierzi o bucată de piele decât un nasture.

Summers închise ochii. Pe frunte i se scurgeau broboane de transpirație. Bigman calculă distanța și trase de două ori.

Pac! Pac! Încă doi nasturi de la cămașa lui Summers zburară cât colo.

– Pe nisipurile de pe Marte, asta e ziua mea norocoasă! Nu-i așa că e chiar bine că ai aranjat să nu ne deranjeze nimeni? Și acum hai să mai exersez un pic la țintă...

De data asta Summers începu să strige de durere. În cămașă apăruse o gaură și prin ea se putea vedea pielea înroșită.

– Hopa! Nu chiar la fix, zise Bigman. Acum sunt cam emoționat și cred că pe următoarele două o să le ratez cam la o distanță de vreo cinci centimetri... Asta dacă nu vrei totuși să ne spui ceva.

– Gata, strigă celălalt. E adevărat, am aranjat lupta.

– Omul vostru era mai greu, începu Bigman. Omul vostru avea experiență și cu toate astea nu puteai să lași să fie o luptă dreaptă? Nu vrei să riști nimic, nu-i așa? Lasă jos ce ai în mână... Și voi ceilalți să nu faceți nici o mișcare. De aici înainte, pe coridor va fi o luptă dreaptă. Nimeni nu se mișcă până nu apare vreunul din coridor.

Bigman se opri și începu să se uite la pumnul în care ținea pistolul, mișcându-l puțin într-o parte și în alta.

– Dar, dacă apare balonul vostru de slănină, cred că am să fiu un pic dezamăgit. Și când sunt dezamăgit, nu mai știu ce fac. S-ar putea să fiu atât de dezamăgit încât să o iau razna și să trag în mulțime, și nu cred că puteți face ceva să mă împiedicați să trag de zece ori. Deci dacă printre voi sunt zece tipi care s-au săturat de viață, n-au decât să spere ca băiatul vostru să-l învingă pe Lucky Starr.

Bigman aștepta disperat, ținând cu mâna dreaptă pistolul, și cu mâna stângă bolul în care se afla broasca V. Și-ar fi dorit să-i spună lui Summers să anuleze lupta, dar se temea să nu-l enerveze pe Lucky. Îl știa pe Lucky prea bine încât să-și dea seama că lupta nu trebuia să se termine decât în favoarea lui.

O siluetă trecu prin fața coridorului, apoi o alta. Se auzi apoi o bușitură, ca și cum cineva s-ar fi lovit de zid, apoi o a doua, și a treia. Apoi liniște.

O siluetă apăru din nou, ținând-o pe cealaltă de gleznă.

Prima apăru în deschizătura coridorului; cea care o urma căzu la pământ ca un sac de nisip.

Bigman strigă fericit. Cel care era în picioare era Lucky. Avea obrazul cam șifonat, dar Armand era cel inconștient.

Cu ceva dificultate reușiră să-l trezească pe Armand. La cap avea un cucui care semăna cu o mică portocală, iar un ochi era umflat și nu putea să-l țină deschis. Cu toate că buza de jos îi sângera, reuși să zâmbească și spuse:

– Pe Jupiter, puștiul e ca o pisică.

Se ridică în picioare și îl îmbrățișă pe Lucky.

– Mamă, era ca și cum m-aș fi luptat cu zece oameni acolo după ce s-a prins care e șmecheria. Puștiul e OK.

În mod surprinzător, toți începură să strige de bucurie. Broasca V începu să transmită în cele din urmă ușurare, apoi imediat bucurie.

Armand zâmbi și își șterse sângele de pe buză cu mâna stângă.

– Acest consilier e OK. Oricine mai are un dinte împotriva lui va trebui să lupte cu mine. Unde e Red?

Dar Red Summers dispăruse. La fel și acel aparat pe care îl aruncase la ordinele lui Bigman.

– Hei, mister Starr. Trebuie să-ți spun, nu a fost ideea mea, dar Red ne-a spus că trebuie să scăpăm de voi, altfel vom avea o mulțime de necazuri.

– Asta e o greșeală, zise Lucky ridicând mâna. Atenție, nu vor fi nici un fel de necazuri pentru toți cei care sunt loiali Pământului. Garantez asta. Lupta asta nu se menționează în raport. A fost ceva agitație, dar cred că putem să o uităm, nu? Data viitoare când ne întâlnim, toți vom fi calmi. Nu s-a întâmplat nimic. Da?

Toți începură să strige nebunește. Se auzeau strigăte de tot felul:

– Tipul e OK!

– Trăiască Consiliul!

Lucky se pregătea să plece când îl strigă Armand.

– Hei, stai un pic, zise el arătând cu un deget gros către broasca V. Ce e asta?

– Un animal de pe Venus, replică Lucky. E al nostru.

– E drăgălaș.

Uriașul se aplecă spre el. Ceilalți se apropiau și ei pentru a se uita și pentru a face comentarii apreciative sau pentru a-i strânge mâna lui Lucky,

spunându-i că au fost de la început de partea lui.

Bigman, nervos din cauza înghesuielii, începu să strige.

– Lucky, hai să mergem sau, pe Marte, jur că o să omor câțiva dintre tipii ăștia.

Imediat se făcu liniște și toți cei de față se dădură înapoi pentru a le face loc celor doi.

Lucky se dădu înapoi când Bigman îi puse o compresă cu apă rece pe obrazul învinețit după ce ajunseră în camera lor.

– Unii dintre cei de acolo, începu el, ziceau ceva despre pistoale sonice, dar în toată hărmălaia aia nu prea am prins toată povestea. Cred că îmi spui totuși ce s-a întâmplat.

Cu jumătate de gură, Bigman îi povesti tot.

– Mi-am dat eu seama că nu mai puteam să controlez câmpul Agrav, dar am presupus că e vreo defecțiune, mai ales după ce și-a revenit când am căzut a doua oară. Nu mi-am închipuit că tu și Red Summers vă luptați pentru mine.

– Ce naiba, Lucky, crezi că l-aș fi lăsat să facă o șmecherie ca asta? zise Bigman zâmbind.

– Ar mai fi existat și alte metode decât pistolul.

– Nimic altceva nu i-ar fi înghețat așa, zise Bigman. Ce-ai fi vrut, să le arăt degetul și să le spun că nu sunt cuminței? Mai mult, a trebuit chiar să-i fac să se scape în chiloți de frică.

– De ce? întrebă Lucky nervos.

– Ei, și tu, ai căzut de două ori când lupta era aranjată, și nu știam dacă mai ai destulă forță să o duci la capăt. Urma să-i spun lui Summers să anuleze lupta.

– Asta ar fi fost rău. Nu am fi obținut nimic.

– M-am gândit eu la asta, dar am fost cam nervos.

– Nici o problemă. După ce controalele au început să răspundă la comenzi, lucrurile au mers chiar bine. Armand era sigur că m-a învins. Și când și-a dat seama că mai pot lupta, am avut impresia că nu mai reușea să se adune. Asta se întâmplă deseori cu cei care nu au pierdut niciodată. Când nu înving de prima dată, nu mai gândesc bine și nu mai înving deloc.

– Da, Lucky, zise Bigman zâmbind.

Lucky rămase tăcut pentru câteva minute apoi zise:

– Nu-mi place acel „da, Lucky”. Ce ai făcut?

– Păi, zise Bigman punând o ultimă pată de culoare de piele pe vânătaie și dându-se câțiva pași mai în spate pentru a-și admira lucrarea, nu m-am putut abține să sper că vei învinge, nu?

– Nu, cred că nu.

– Și le-am spus tuturor că în clipa în care învinge Armand o să împușc cât pot dintre ei.

– Cred că nu vorbeai serios.

– Poate că eram foarte serios. Oricum, cel puțin așa au crezut ei; apoi au fost siguri după ce i-am zburat patru nasturi de la cămașă lui Summers. Așa că erau vreo cincizeci de tipi, inclusiv Summers, care transpirau sperând ca Armand să piardă și tu să câștigi.

– Ah, deci asta e, zise Lucky.

– Păi, nu m-am putut abține dacă broasca V era acolo și-ți transmitea toate gândurile, nu?

– Deci Armand nu a mai luptat cum trebuie pentru că mintea lui era încărcată de dorințele celorlalți de a pierde, zise Lucky dezamăgit.

– Adu-ți aminte, Lucky, două căderi trișate. Nu a fost o luptă cinstită.

– Da, știu. Poate am avut nevoie de ajutorul ăsta.

Semnalul de la ușă licări pentru o clipă și Lucky își ridică sprâncenele.

– Cine o fi?

Apăsă butonul și ușa se deschise.

Un bărbat grăsuț, cu părul rar și cu ochii de culoare albastru-deschis, se uita la ei fără să clipească. În mână ținea o bucată de o formă ciudată dintr-un metal sclipitor pe care o tot rotea. Din când în când bucata îi dispărea printre degete, parcurgând distanța de la degetul mare la cel mic și înapoi ca și cum ar fi fost ceva viu. Bigman se uita la el fascinat.

– Numele meu este Harry Norrich, zise el. Eu sunt vecinul vostru.

– Bună ziua, zise Lucky.

– Tu ești Lucky Starr, iar el este Bigman Jones, nu-i așa? Vreți să veniți pe la mine pentru câteva minute? Faceți o vizită, bem ceva?

– Ești foarte amabil, zise Lucky. Suntem bucuroși să venim.

Norrich se întoarse cam țeapăn și merse înaintea lor pe coridor până la o ușă. Cu o mână atingea din când în când peretele. Lucky și Bigman îl urmau, ultimul ținând broasca V.

– Nu intrați, domnilor? zise el dându-se la o parte ca să le facă loc. Vă rog, luați loc. Am auzit o mulțime de lucruri despre voi până acum.

– Cum ar fi? întrebă Bigman.

– Cum ar fi lupta lui Lucky cu Big Armand și ce bun țintaș e Bigman. Povestea s-a împrăștiat repede. Mă îndoiesc că ar mai fi cineva pe Jupiter Nouă care să nu fi auzit de asta. Ăsta e unul dintre motivele pentru care v-am chemat. Am vrut să vorbesc cu voi despre acest lucru.

Începu să toarne cu atenție în două pahare un lichior roșiatic. Pentru o clipă Lucky își ținu mâna la câțiva centimetri de pahar, așteptând să i-l întindă, apoi se întinse și îl luă din mâna lui Norrich. Lucky puse paharul lângă el.

– Ce e pe masa de lucru? întrebă Bigman.

Camera lui Norrich, pe lângă mobila normală, avea ceva care arăta ca o masă de lucru cu o bancă în fața ei. Pe masă se aflau împrăștiate o mulțime de piese iar în centru era o structură ciudată, înaltă de vreo cincisprezece centimetri, dar cu marginea inegală.

– Asta? întrebă Norrich trecând cu mâna peste suprafața mesei și ajunse la structura care se afla în mijloc. Este un 3-D.

– Un ce?

– Un puzzle tridimensional. Japonezii le aveau de mii de ani. Sunt la fel ca niște jocuri de puzzle simple, cu piese de diferite forme care se potrivesc. Ăsta, spre exemplu, când va fi gata, va fi un model al unui generator Agrav. Eu l-am conceput și tot eu l-am și construit.

Ridică o piesă de metal și o puse în interiorul structurii. Piesa se potrivi perfect.

– Acum iei o altă piesă.

Mâna stângă i se mișca încet deasupra structurii în timp ce dreapta căuta printre celelalte piese, de unde scoase una pe care o potrivi perfect la locul ei.

Bigman, fascinat, se duse către el, dar imediat sări înapoi când de sub masă se auzi un urlet de animal.

Un câine ieși de sub masă și își puse labele din față pe bancă. Era un ciobănesc german mare care se uita intens la Bigman.

– Hei, să știi că l-am călcat din greșeală.

– Ah, nu e decât Mutt, zise Norrich. Nu face nimănui nici un rău doar dacă îl calci pe coadă. E câinele meu. Și ochii mei.

– Ochii tăi?
Lucky interveni cu o voce joasă.
– Domnul Norrich este orb, Bigman.

Bigman se dădu un pas înapoi.

– Îmi pare rău.

– Nu are de ce să-ți pară rău, spuse Norrich vesel. M-am obișnuit și nu mai e nici o problemă. Sunt tehnician șef și mă ocup de construirea motoarelor experimentale. Nu am nevoie de nimeni să mă ajute, mai ales la aceste jocuri tridimensionale.

– Îmi închipui că sunt și un fel de antrenament foarte bun, zise Lucky.

– Adică vrei să spui că poți să asamblezi chestiile astea fără să le vezi?

– Nu e chiar așa de greu pe cât îți închipui. Exersez de câțiva ani buni și până la urmă eu le-am făcut și le știu toate șmecheriile. Fii atent, Bigman, am aici unul simplu. Are o formă simplă, de ou. Poți să îl desfaci?

Bigman luă ovoidul ușor și îl întoarse în mână uitându-se la piesele care se potriveau perfect.

– De fapt, continuă Norrich, singurul lucru pentru care am nevoie de Mutt este să mă conducă pe coridoare.

Se aplecă și-și mângâie câinele după ureche, iar câinele deschise gura într-un căscat dezvăluind niște colți albi și o limbă rozalie. Lucky putea simți dragostea lui Norrich pentru câine prin intermediul broaștei V.

– Eu nu pot să folosesc coridoarele Agrav, zise Norrich, din moment ce nu am cum să știu când să decelerez, așa că trebuie să merg pe coridoarele obișnuite, iar Mutt mă conduce. E cam lung drumul, dar e un exercițiu bun, și în felul ăsta Mutt și cu mine știm cel mai bine Jupiter Nouă, nu-i așa Mutt?... Ai reușit, Bigman?

– Nu, veni răspunsul, e dintr-o singură bucată.

– Nu e chiar așa. Dă-l încoace.

Bigman i-l întinse iar degetele lui Norrich trecură peste suprafața ovoidului.

– Vezi pătratul ăsta mic de aici? Îl apeși și se desface. Apucă bucata care iese în capul celălalt și întoarce-o la 180 de grade în sensul invers al acelor de ceasornic, și în felul ăsta se va desface tot. Vezi? Acum și restul poate fi scos. Întâi asta, apoi asta, și așa mai departe. Aliniază piesele în ordinea în care le-ai scos. Apoi pune-le la loc în ordine inversă. La sfârșit pune piesa-cheie și se va potrivi singură.

Bigman se uită cu îndoială la piesele separate și se aplecă spre ele.

– Cred că voiai să discutăm despre comitetul de primire de la sosirea noastră, domnule Norrich. Ai spus la un moment dat că vrei să vorbim despre lupta mea cu Armand.

– Da, consilier Starr, asta vroiam. Vroiam să înțeleg. Am venit aici pe Jupiter Nouă de când a început proiectul Agrav. Unii pleacă atunci când se încinge atmosfera, alții rămân, lor li se alătură novicii; dar există ceva care îi caracterizează pe toți. Sunt foarte nesiguri.

– De ce?

– Din mai multe motive. În primul rând, este tot pericolul pe care îl presupune proiectul. Am avut o mulțime de accidente și am pierdut sute de oameni. Eu mi-am pierdut vederea acum cinci ani și într-un fel am fost norocos. S-ar fi putut să fiu mort acum. În al doilea rând, oamenii de aici sunt izolați de familie și de prieteni. Realmente izolați.

– Dar îmi închipui că sunt o mulțime de oameni aici care se bucură de o asemenea izolare, zise Lucky.

În clipa în care spuse asta zâmbi. Nu era un secret pentru nimeni faptul că oamenii care într-un fel sau altul intraseră cândva în conflict cu legea reușeau să găsească de lucru într-una din lumile-pionier. Mereu era nevoie de oameni care să lucreze în domuri într-o atmosferă artificială și sub influența unor câmpuri pseudo-gravitaționale, iar cei care se ofereau voluntari nu prea erau întrebați foarte multe. Dar nu era nimic rău în asta. Asemenea voluntari au ajutat Pământul și omenirea în condiții vitrege, și într-un fel plăteau pentru faptele făcute.

Norrich încuviință la auzul vorbelor lui Lucky.

– Văd că nu ești deloc naiv, și mă bucur de asta. Lăsând la o parte ofițerii și inginerii specialiști, cred că jumătate din oamenii de aici au cazier pe Pământ, și o mare parte din cealaltă jumătate ar trebui să aibă cazier dacă poliția ar ști totul. Mă îndoiesc că unul din cinci își dă adevăratul nume. Oricum, îți dai seama ce tensiune se creează când apare investigator după investigator. Știm că este căutat un spion siriusian, dar fiecare dintre ei se teme că la iveală va ieși propriul păcat și că va fi târât înapoi în vreo închisoare pe Pământ. Toți vor să se întoarcă pe Pământ, dar vor să o facă anonim, nu cu cătușe electrice la mâini. Din cauza asta i-a stârnit Red Summers.

– Summers e șeful pe aici dacă el a luat conducerea? Are un cazier așa de încărcat pe Pământ?

Bigman își ridică ochii din puzzle și spuse dur:

– Poate vreo crimă, nu?

– Nu, veni replica energică a lui Norrich. Trebuie să înțelegeți ceva despre Summers. A avut o viață nefericită: probleme acasă, părinți vitregi. S-a înhăitat cu cine nu trebuia. A fost, într-adevăr, la închisoare, dar pentru infracțiuni minore. Dacă ar fi rămas pe Pământ viața lui s-ar fi pierdut în van. Dar a venit pe Jupiter Nouă. Și-a făcut o viață aici. S-a angajat aici ca un simplu muncitor dar a reușit să învețe multe. A învățat ingineria construcțiilor, mecanica câmpurilor de forță, și tehnica Agrav. A fost promovat într-un post cu responsabilități și acolo face o treabă minunată. Este respectat, admirat, plăcut de toată lumea. Îi place să aibă un loc unde să fie respectat și să aibă o poziție și nu se sperie decât la gândul că s-ar putea întoarce pe Pământ la viața pe care o ducea înainte.

– Sigur, o urăște atât de mult, interveni din nou Bigman, încât, a încercat să-l omoare pe Lucky trișând.

– Da, zise Norrich încruntându-se, am auzit că folosea un oscilator sub-fazic pentru a neutraliza controalele consilierului. Asta a fost o prostie din partea lui, dar intrase deja în panică. Până la urmă tipul e tare de treabă. Când fostul Mutt a murit...

– Fostul Mutt? întrebă Lucky.

– Am avut un alt câine înaintea ăstuia căruia îi spuneam tot Mutt. A murit într-un scurtcircuit al unui câmp de forță care a mai ucis mulți oameni. Nu ar fi trebuit să fie acolo, dar uneori câinilor le place să se aventureze. Și ăsta face la fel atunci când nu îl folosesc, dar se întoarce de fiecare dată.

Se aplecă și îl bătu ușor pe câine într-o parte, iar Mutt închise un ochi și începu să lovească podeaua cu coada.

– Oricum, după ce primul Mutt a murit, am avut impresia pentru un timp că nu pot să primesc un alt câine înapoi și că va trebui să fiu trimis acasă. Aici nu sunt de nici un folos fără să văd. Asemenea câini nu se găsesc foarte ușor, tot timpul sunt liste de așteptare. Administrația de aici de pe Jupiter Nouă nu a vrut să tragă nici un fel de sfori pentru că nu erau chiar așa de dornici să se audă că angajau ca inginer un orb. În Congres, economiștii de-abia așteaptă o asemenea publicitate. Așa că Summers m-a rezolvat. S-a folosit de relațiile pe care le avea pe Pământ și mi l-a adus pe Mutt. Nu era chiar foarte legal, chiar a fost ceva care se numește trafic, dar

Summers și-a riscat poziția de aici pentru a face unui prieten o favoare, și pentru asta îi datorez multe. Sper că vă veți aminti că Summers poate face și astfel de lucruri și nu o să-i faceți probleme pentru ce s-a întâmplat mai devreme.

– Nu o să-i fac nimic, zise Lucky. N-aveam nici un fel de intenție să-i fac ceva nici înainte de conversația noastră. Cu toate astea, sunt sigur că adevăratul nume al lui Summers și cazierul lui sunt cunoscute Consiliului și o să verificăm toate faptele.

Norrich roși.

– Chiar te rog să faci așa. O să vezi că nu e chiar atât de rău.

– Sper și eu. Dar spune-mi altceva. Chiar dacă a avut loc tot tărăboiul, nu a fost nici un fel de încercare din partea conducerii să intervină. Nu ți se pare asta ciudat?

Norrich începu să râdă.

– Deloc. Nu cred că lui Donahue, comandatul nostru, îi pasă dacă ești omorât, doar că asta trebuie să se facă fără „publicitate”. Are acum probleme mult mai mari decât tu și investigația ta.

– Probleme mai mari?

– Sigur. Șeful proiectului este schimbat o dată pe an; asta e politica de rotație a cadrelor în armată. Donahue e al șaselea șef pe care îl avem, dar este și de departe cel mai bun. Nu a încercat să facă din acest proiect o tabără militară. I-a lăsat pe oameni mai liberi și în felul ăsta a reușit să obțină și rezultate. Acum prima navă cu sistem Agrav e gata să plece din clipă în clipă. Unii spun că e doar o chestiune de zile.

– Așa de repede?

– Se prea poate. Dar problema e că Donahue urmează să fie eliberat din funcție în mai puțin de o lună. O întârziere acum poate însemna că nava nu va mai fi lansată sub conducerea comandantului Donahue, ci de-abia după ce va veni înlocuitorul. Succesorul lui va fi cel care se va bucura de toată gloria, va intra în cărțile de istorie și Donahue va pierde tot.

– Nu mă mai miră că nu te vrea pe Jupiter Nouă, Lucky, zise Bigman. Nu mă mai miră că nu te vrea în preajmă, Lucky.

– Nu te enerva, Bigman, zise Lucky încruntându-se.

– Javra! continuă Bigman. Sirius poate ataca Pământul fără nici o problemă atâta timp cât el are șansa să meargă cu nava lui jegoasă.

Bigman strânse pumnul stâng și imediat se auzi un mârâit dinspre Mutt.

Norrich interveni repede.

– Ce faci, Bigman?

– Ce? întrebă Bigman uimit. Nu fac nimic.

– Faci un gest amenințător?

Bigman își lăsă repede mâna în jos.

– Nu chiar.

– Trebuie să ai grijă când ești în jurul lui Mutt. A fost antrenat să aibă grijă de mine... Fii atent, o să-ți arăt. Vino spre mine și fă-te că vrei să dai cu pumnul în mine.

– Nu e nevoie. Înțelegem, încercă să-i facă renunțe Lucky.

– Te rog, zise Norrich. Nu e nici un pericol. O să-l opresc pe Mutt la timp. De fapt, ăsta e și un antrenament pentru el. Toți de aici se poartă așa de frumos cu mine încât am impresia că Mutt nici nu-și mai aduce aminte ce a fost învățat. Haide, Bigman.

Bigman înaintă câțiva pași și-și ridică mâna. Dintr-o dată Mutt se ridică, deschise ochii și își arătă colții, mușchii fiind întinși ca un arc, iar din gât scoase un mârâit care nu prevestea nimic bun.

Bigman se dădu repede înapoi și Norrich spuse:

– Jos, Mutt!

Câinele se supuse. Lucky putea simți clar încărcătura de tensiune și relaxarea din mintea lui Bigman, apoi triumful lui Norrich.

– Cum stai cu jocul de puzzle, Bigman? întrebă Norrich.

Micuțul marțian, cu o voce în care se putea citi exasperarea, replică:

– Mă dau bătut. Am pus două piese și asta e tot ce pot să fac.

Norrich pufni în râs.

– E o chestiune de practică, simplă. Fii atent.

Luă două piese din mâna lui Bigman și continuă:

– Nu e nici un fel de minune. Pe astea două le-ai pus greșit.

Roti una dintre piese, apoi o uni cu cealaltă, adăugă o alta, apoi încă una, până când ajunse să țină în mână șapte piese care formau un ovoid cu o gaură în mijloc. Luă și cea de a opta piesă, o puse la locul ei, o roti jumătate de ax invers față de acele ceasornicului și completă ovoidul.

– Gata!

Luă oul complet și-l aruncă în aer după care îl prinse, în timp ce Bigman se uita la el nervos.

Lucky se ridică.

– Domnule Norrich, o să ne mai vedem. Să știi că o să țin minte remarcile la adresa lui Summers. Mulțumim și pentru băutură.

Băutura rămăsese neatinsă pe masă.

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, zise Norrich strângându-le mâinile.

A trebuit să treacă ceva timp până când Lucky să poată adormi. Stătea întins în întunericul camerei, undeva la sute de metri sub suprafața lui Jupiter Nouă, ascultând sforăitul lui Bigman din camera alăturată și gândindu-se la tot ce se petrecuse în timpul zilei. Se gândea analizând și reanalizând tot ce se întâmplase până acum.

Ceva îl deranja! Ceva care s-a întâmplat și care nu ar fi trebuit să se întâmple; sau ceva care ar fi trebuit să se întâmple și totuși nu s-a întâmplat.

Dar era obosit și totul era ireal și ciudat în acea lume jumătate de vis și jumătate realitate. Ceva îi veni totuși în minte. Încercă să rețină, dar gândul fugi la fel de repede cum venise.

Și dimineață nu mai știa nimic.

Bigman îl strigă din camera lui pe Lucky în timp ce acesta din urmă se usca sub jetul de aer cald după ce își făcuse dușul.

Micuțul marțian striga cât putea de tare.

– Hei, Lucky, am reîncărcat rezerva de dioxid de carbon pentru broasca V și am pus și niște mâncare. O s-o iei cu tine la întâlnirea cu comandantul ăla nenorocit, nu?

– Sigur, Bigman, veni răspunsul.

– Atunci totul e aranjat. Ce zici dacă m-ai lăsa să-i spun comandantului ce cred eu despre el?

– Hei, Bigman.

– Fie! E rândul meu la duș acum.

La fel ca toți oamenii din sistemul solar care erau pe alte planete decât pe Pământ, Bigman se bălăcea în apă de câte ori avea ocazia, iar un duș pentru el era o adevărată plăcere. Lucky se pregăti sufletește pentru o sesiune de urlete de tenor pe care Bigman le numea cântece.

Intercomul sună în clipa în care Bigman era lansat într-un dubios fragment de piesă care era mai mult decât fals și Lucky tocmai terminase de îmbrăcat.

Lucky se apropie de consolă pentru a activa recepția.

– Aici Starr.

– Starr! se auzi vocea și pe monitor apăru fața comandantului Donahue. Avea buzele strânse și o expresie potrivnică pe față în timp ce se uita la Lucky. Am auzit ceva despre o luptă dintre tine și unul dintre cei care lucrează aici.

– Da?

– Văd că nu ai nimic.

– La fel și celălalt, zise Lucky zâmbind.

– Îți aduci aminte că te-am avertizat.

– Nu fac nici un fel de plângere.

– Din moment ce nu vrei să depui plângere, și fiind în interesul proiectului, vreau să te întreb dacă vei face vreun raport în ceea ce privește această problemă.

– Dacă nu se dovedește că are vreo legătură cu problema pentru care am venit eu aici, incidentul nu va fi menționat.

– Bine! exclamă dintr-o dată mai liniștit Donahue. Mă întreb dacă aș putea extinde această atitudine și asupra întâlnirii noastre de azi de dimineață. Poate fi înregistrată pentru un raport confidențial și aș prefera...

– Nu e nevoie să discutăm problema, comandante.

– Foarte bine! exclamă din nou comandantul, relaxarea lui transformându-se acum în cordialitate. Atunci ne vedem într-o oră.

Lucky era conștient că Bigman își terminase dușul și că tot cântecul lui nu mai era acum decât o mormăială. Acum se oprise și mormăitul, și urmă un moment de tăcere.

– Da, comandante, foarte..., spuse Lucky în transmițător când Bigman izbucni într-un adevărat urlet.

– Lucky!

Lucky se ridică instantaneu și ajunse din doi pași la ușa care le separa camerele.

Dar Bigman era în fața ușii înaintea lui, cu ochii măriți de oroare.

– Lucky! Broasca V! E moartă! A fost omorâtă!

Robotul intră în joc

Bolul de plastic în care se aflase broasca V era acum spart, iar podeaua era udă și plină de plante. Broasca V, pe jumătate acoperită cu ierburi, era într-adevăr moartă.

Acum că murise și nu mai putea controla emoțiile, Lucky se putea uita la ea fără să i se impună să o îndrăgească, la fel ca și ceilalți care intrau în raza ei de influență. Era totuși nervos, cel mai mult pe el, pentru că se lăsase păcălit.

Bigman, de-abia ieșit de sub duș, având pe el doar chiloții, strângea din pumni.

– E vina mea, Lucky. Numai vina mea. Am strigat așa de tare în baie încât nu am auzit pe nimeni venind.

Formularea „venind" nu era foarte potrivită. Ucigașul nu intrase pur și simplu. Butoanele de deschidere erau topite cu ceva ce părea să fie un proiector de energie de un calibru foarte mare.

Lucky se îndreptă către intercom.

– Comandante Donahue?

– Da, ce s-a întâmplat? E ceva rău?

– O să ne vedem într-o oră.

Întrerupse conexiunea și se întoarse la Bigman care era marcat de eveniment.

– E vina mea, Bigman, zise Lucky supărat. Unchiul Hector a spus că siriusienii nu au descoperit până acum capacitățile emoționale ale broaștelor V, iar eu am acceptat asta fără să mă gândesc. Dacă aș fi fost mai puțin optimist în ceea ce privește ignoranța siriusienilor, nici unul dintre noi nu am fi scăpat acea creatură din ochi, nici măcar pentru o secundă.

Locotenentul Nevsky strigă după ei în timp ce Lucky și Bigman își părăseau camerele.

– Sunt bucuros, domnule, începu el cu o voce joasă, că nu vi s-a întâmplat nimic ieri. Nu v-aș fi lăsat acolo dacă nu mi-ați fi ordonat așa de strict.

– Nici o problemă, locotenente, zise Lucky absent.

Mintea lui se tot întorcea la clipa de dinainte de a dormi, când un gând a reușit să iasă din subconștient, risipindu-se apoi. Dar cum nu mai putea să

și-l amintească, și mintea lui Lucky trecu la alte probleme.

Intrară în coridorul Agrav și de data asta părea plin de oameni care circulau într-un flux aproape continuu în ambele direcții. Era o atmosferă de „început de zi de lucru”. Cu toate că oamenii lucrau în subteran și acolo nu exista zi sau noapte, ciclul de douăzeci și patru de ore mai era valabil. Omenirea adusese familiara rotație a pământului pe toate lumile pe care le colonizase. Și cu toate că oamenii lucrau în schimburi continue, cei mai mulți era desemnați să lucreze în „schimbul de zi”, de la nouă la cinci, Ora Solară Standard.

Acum era puțin înainte de orele nouă, iar în coridoarele Agrav era înghesuială din cauza tuturor celor care mergeau către posturile de lucru. Era un sentiment de „dimineață” aproape ca și cum soarele s-ar fi aflat la răsărit iar roua ar scălda iarba.

Doi oameni stăteau la masă în clipa în care Lucky și Bigman intrară în camera de conferințe. Unul dintre ei era comandantul Donahue, a cărui față purta masca unei tensiuni reținute. Comandantul se ridică și îl prezentă pe celălalt: James Panner, inginerul-șef și conducătorul civil al proiectului. Panner era un tip grăsuț cu niște ochi negri și gâtul ca de taur. Purta o cămașă de culoare închisă, dar care nu avea nici un fel de emblemă și nici nu era încheiată la gât.

Locotenentul Nevsky salută și se retrase. Comandantul Donahue se uită cum se închide ușa și spuse:

– Fiind numai noi patru, cred că putem trece la discuții serioase.

– Noi patru și o pisică, zise Lucky uitându-se la creatura care se urcase pe masă și se uita la el solemn. Asta nu e pisica pe care am văzut-o ieri, nu-i așa?

Comandantul se încruntă.

– Poate că da. Poate că nu. Avem o grămadă de pisici pe aici. Oricum, presupun că nu suntem aici ca să discutăm despre animale de casă?

– Dimpotrivă, comandante, cred că ăsta va fi un subiect de discuție cu care o să începem și pe care l-am ales intenționat. Îți mai amintești de animalul nostru?

– Ah, micuța creatură venusiană? zise comandantul cu o căldură neașteptată. Îmi aduc aminte de ea. Era..., dar se opri ca și cum și-ar fi dat seama că în absența ei nu vedea motivul entuziasmului.

– Da, micuța creatură venusiană, replică Lucky, avea niște capacități ciudate. Putea detecta emoția, putea transmite emoția. Putea chiar și să impună o anumită emoție.

Comandantul făcu ochii mari, dar Panner spuse cu o voce puternică:

– Am auzit la un moment dat un zvon de genul ăsta, consilier. Am râs.

– Nu ar fi trebuit. Este adevărat. De fapt, comandante Donahue, scopul pentru care am cerut această întrevedere a fost să aranjez ca fiecare persoană implicată în proiect să fie interogată de mine în prezența broaștei V. Voiam să fac o analiză emoțională.

Comandantul era încă pe jumătate uimit.

– Și ce ai fi putut să dovedești cu asta?

– Poate că nimic. Totuși aș fi vrut să încerc.

Panner interveni.

– Ai fi vrut? Folosești trecutul, consilier.

Lucky se uită solemn la cei doi oficiali ai proiectului.

– Broasca V a murit.

– A fost omorâtă în dimineața asta! interveni furios Bigman.

– Cine a omorât-o? întrebă comandantul.

– Nu știm.

Comandantul se lăsă cu spatele pe scaun.

– Atunci presupun că investigațiile tale iau sfârșit până când animalul poate fi înlocuit.

– Nu o să aștept nimic. Simplul fapt că broasca V este moartă îmi spune multe lucruri, iar problema devine mult mai gravă.

– Ce vrei să spui cu asta?

Toți se uitau la el. Chiar și Bigman se uita către Lucky absolut surprins.

– V-am spus că broasca putea transmite sau impune emoții. Chiar și tu, comandante, ai avut de-a face cu asta. Îți aduci aminte ce sentimente ai trăit atunci când ai văzut broasca V pe nava mea ieri? Erai foarte stresat, și cu toate astea, când ai văzut broasca, îți aduci aminte ce ai simțit?

– Da, parcă mă vrăjise, recunoscu comandantul.

– Poți să spui de ce, gândindu-te acum la ce s-a întâmplat?

– Nu, nu-mi trece nimic prin cap. De fapt creatura era chiar urâtă.

– Da, și cu toate astea ți-a plăcut. Nu te-ai putut abține. Ai fi putut să-i faci vreun rău?

– Cred că nu.

– Eu sunt sigur că nu. Nici o făptură cu emoții nu ar fi putut. Dar cineva totuși a făcut-o. Cineva a omorât-o.

– Și ai de gând să ne explici acest paradox? interveni Panner.

– E chiar foarte simplu de explicat. Nici o făptură cu emoții. Un robot nu are emoții. Să presupunem că undeva pe Jupiter Nouă se află un robot, un om mecanic în forma perfectă a unui om.

– Vrei să spui un umanoid? explică comandantul Donahue. Imposibil. Asemenea chestii sunt basme.

– Comandante, îl întrerupse Lucky, cred că nu ești pus la punct cu faptul că siriusienii sunt foarte pricepuți în construirea roboților. Cred că sunt în stare să folosească un om de pe Jupiter Nouă, unul loial, ca model; să construiască un robot având forma lui și apoi să îl înlocuiască. Un asemenea umanoid ar putea avea simțuri speciale, care l-ar face spionul perfect. Spre exemplu, ar putea să vadă în întuneric sau să simtă lucrurile dincolo de ziduri groase. Cu siguranță ar putea transmite informații prin undele subeterice cu ajutorul unui dispozitiv încorporat.

Comandantul dădu din cap.

– Ridicol. Un om ar fi putut să omoare foarte simplu broasca V. Un om disperat ar fi putut să treacă peste acea influențare emoțională pe care o emitea animalul. La asta te-ai gândit?

– Da, zise Lucky. Dar de ce să fie un om așa de disperat, de ce să fie atât de sălbatic încât să omoare broasca V? Cel mai evident motiv este acela că broasca V reprezenta un pericol, chiar prin faptul că era inofensivă. Singurul pericol din partea ei ar fi fost că ar fi putut să transmită emoțiile ucigașului. Să presupunem că aceste emoții ar fi însemnat darea în vileag a ucigașului ca fiind spion?

– Dar cum se poate întâmpla asta? întrebă Panner.

Lucky se întoarse către el.

– Dacă ucigașul nostru nu ar fi avut deloc emoții? Un om fără emoții nu ar fi fost dat imediat de gol că este un robot?... Sau să mergem pe altă cale. De ce să omoare doar broasca V? Deja intrat în camerele noastre, riscând atât de mult, găsind pe unul dintre noi la duș și pe celălalt vorbind la intercom, deci amândoi nepregătiți și descoperiți, de ce ucigașul nu ne-a omorât pe noi în locul broaștei V? Mai mult, de ce nu ne-a ucis pe noi și broasca V?

– Probabil că nu a avut timp, zise comandantul.

– E un alt motiv, parcă mai plauzibil, replică Lucky. Cunoști cele trei Legi al Roboticii, regulile de comportament pe care toți roboții sunt construiți să le respecte?

– Le știu la modul general, nu pot să le citez.

– Eu pot, zise Lucky, și cu permisiunea voastră am să o fac, asta pentru a-mi susține teoria. Prima lege este: Un robot nu poate răni o ființă umană sau, prin pasivitate, nu poate permite ca să fie pricinuit vreun rău unei ființe omenești. Cea de a doua lege este: Un robot trebuie să se supună ordinelor date de ființele umane cu excepția ordinelor care vin în conflict cu prima lege. Iar cea de a treia sună așa: Un robot trebuie să-și protejeze propria existență atâta timp cât acest lucru nu intră în conflict cu primele două legi.

Panner dădu din cap.

– Bine, bine, consilier, dar ce dovedește asta?

– Unui robot i se poate ordona să omoare broasca V, care este un animal. Își va risca existența, din moment ce protejarea ei este de-abia a treia lege, pentru a se supune ordinelor, care e legea a doua. Dar nu i se poate ordona să mă omoare pe mine sau pe Bigman, din moment ce noi suntem ființe umane, iar prima lege este cea care are supremație asupra tuturor. Un spion uman ne-ar fi ucis pe noi și broasca V; un robot nu putea să ucidă decât broasca V. Toate indică același punct, comandante.

Comandantul se gândi un timp apoi spuse:

– Și ce propui să facem? Să trecem prin raze X pe toți oamenii din proiect?

– Nu, veni imediat răspunsul. Nu e chiar așa de simplu. Acțiunea de spionaj nu se face aici, ci în altă parte. Dacă aici se află un robot umanoid, probabil că mai sunt și alții în altă parte. Cel mai bine ar fi să prindem cât mai mulți dintre ei; poate chiar pe toți. Dacă suntem prea dornici să-i prindem pe toți cei care sunt sub nasul nostru, ceilalți s-ar putea să fie scoși de aici și să fie folosiți altă dată.

– Atunci ce propui să facem?

– Să lucrăm încet. O dată ce suspectezi un robot, sunt multe feluri să-l faci să se dea de gol fără ca el să-și dea seama. Și nici nu încep chiar de la zero. Spre exemplu, comandante, știu că nu ești robot, din moment ce ți-am detectat emoțiile ieri. De fapt, în mod deliberat ți-am indus mânie pentru a-mi testa broasca V, și pentru asta îți cer să mă ierți.

Donahue se făcu negru la față.

– Eu, robot?

– Așa cum am mai spus, te-am folosit doar pentru a-mi testa broasca.

– Nu ai nici un motiv să te simți sigur în legătură cu mine, consilier, zise Panner. Eu nu am dat niciodată ochii cu broasca V.

– Asta așa e, zise Lucky. Nu ești încă curat. Scoate-ți cămașa.

– Ce? strigă indignat Panner. De ce?

– Gata, nu te mai suspectăm. Un robot ar fi trebuit să se supună ordinului.

Comandantul lovi cu putere biroul.

– Termină! Asta ia sfârșit aici. Nu o să te las să testezi sau să enervezi oamenii în nici un fel. Eu am o treabă de făcut pe acest satelit, consilier Starr; am o navă Agrav pe care trebuie să o ridic în spațiu. Oamenii mei au fost toți investigați și au fost considerați curați. Povestea ta cu roboții este subțire și eu nu subscriu la ea. Ți-am spus de ieri, Starr, că nu vreau să te am aici pe Jupiter Nouă, deranjându-mi oamenii și jucându-te cu moralul lor. Ai considerat că poți să mă insulți. Acum spui că a fost doar pentru a-ți testa animalul, fapt ce nu mă face să mă simt mai puțin insultat. Nu am nevoie să cooperez cu tine. Și am să-ți spun și ce am făcut. Am oprit orice mijloc de comunicație cu Pământul. Jupiter Nouă este acum în stare de urgență. Acum am puterile unui dictator militar. Înțelegi?

Ochii lui Lucky se îngustară.

– Prin funcția mea de membru al Consiliului Științei eu te întrec în grad.

– Da, și cum ai de gând să-ți impui rangul? Oamenii mei o să mi se supună și au primit deja ordine. O să fii reținut cu forța dacă încerci în orice fel, prin vorbă sau faptă, să intri în conflict cu ordinele mele.

– Și care sunt ordinele?

– Mâine, spuse Comandantul Donahue, la orele 6:00 p.m., Ora Solară Standard, prima navă funcțională Agrav care există va zbura de pe Jupiter Nouă pe Jupiter Unu, satelitul Io. După ce ne întoarce, după ce ne întoarcem, consilier Starr, și nici măcar cu o oră mai devreme, poți să-ți desfășori investigațiile. Și dacă vrei să iei legătura cu Pământul și să aranjezi procedurile pentru Curtea Marțială, o să fiu gata.

Comandantul Donahue se uita hotărât la Lucky.

Lucky îl întrebă pe Panner:

– Nava este gata?

– Cred că da, zise Panner.

– Plecăm mâine, zise Donahue. Ei, consilier Starr, faci ce îți spun eu sau voi fi nevoit să te arestez?

Tăcerea care s-a lăsat a fost una plină de tensiune. Bigman aproape că își ținea respirația. Pumnii comandantului se strângeau și se desfăceau iar nasul lui aproape se albise. Panner scoase o bucată de gumă din buzunarul cămășii, o scoase din țiplă cu o mână și o duse la gură.

Lucky își desfăcu mâinile și lăsându-se cu spatele pe scaun anunță:

– Sunt bucuros să cooperez cu tine, Comandante.

Bigman era mai mult decât furios.

– Lucky! Îl lași să ne oprească investigația pur și simplu?

– Nu chiar, Bigman. O să fim la bordul navei Agrav și o să ne continuăm și investigațiile de aici.

– Nu, domnule, sări comandantul. Nu o să te afli la bord. Nici să nu-ți treacă asta prin cap.

– Și cine va fi la bord, comandante? Tu, presupun?

– Eu. De asemenea și Panner, pe postul de inginer șef. Doi dintre ofițerii mei, alți cinci ingineri, și cinci membri obișnuiți ai echipajului. Eu și Panner ca responsabili pentru proiect; cei cinci ingineri pentru a conduce nava; restul pentru serviciile pe care le-au adus proiectului.

– Ce fel de servicii? întrebă Lucky gânditor.

Panner îl întrerupse pentru a interveni.

– Cel mai bun exemplu ar fi Harry Norrich, care...

– Vorbiți de tipul orb, zise Bigman surprins.

– Atunci înseamnă că îl cunoașteți? spuse Panner.

– Da, l-am cunoscut seara trecută, replică Lucky.

– Bun, continuă Panner, Norrich a fost aici de la începutul proiectului. Și-a pierdut vederea atunci când s-a aruncat între două contacte pentru a împiedica un câmp de forță să-și schimbe sensul. A stat în spital timp de cinci luni, iar ochii nu au mai putut fi recuperați. Prin actul său de curaj a salvat viețile a două sute de oameni și a salvat și proiectul, pentru că un accident așa de mare de la început ar fi însemnat că nu ar mai fi fost alte aprobări din partea Congresului. Asemenea lucruri îți dau dreptul să te afli pe prima navă Agrav care a zburat vreodată.

– Păcat că nu va reuși să vadă Jupiter atât de aproape, dar cum se va descurca la bordul navei? întrebă Bigman deja încruntat.

– O să-l ia pe Mutt, sunt sigur de asta. E un câine care nu face probleme, veni replica din partea lui Panner.

– Asta era tot ce voiam să știu, zise Bigman nervos. Dacă voi puteți să luați un câine, atunci puteți să mă luați și pe mine și pe Lucky.

Comandantul Donahue se uita nerăbdător la ceas. Își puse palmele pe masă ca și cum ar fi vrut să se ridice și li se adresă celor prezenți.

– Cred că am terminat această întâlnire, domnilor.

– Nu chiar, veni replica din partea lui Lucky. Mai avem doar un punct pe lista noastră pe care nu l-am lămurit. Bigman l-a formulat în termeni duri, dar trebuie să recunosc că are dreptate. Noi doi vom fi pe nava Agrav când va pleca de aici.

– Nu, spuse Donahue. E imposibil.

– Masa a doi indivizi nu mai poate fi suportată de navă? întrebă Lucky.

– Am putea muta un munte, răspunse Panner râzând.

– Atunci vă lipsește spațiul?

Comandantul se uită urât la Lucky.

– Nu o să vă ofer nici un fel de motiv. Nu veți fi luați pentru că asta e decizia mea. E clar?

În ochii lui se instală satisfacția, iar lui Lucky nu-i fu deloc greu să-și dea seama că acum comandantul plătea polițele pentru modul în care i se adresase cu o zi înainte la bordul navei Shooting Starr.

– Cred că cel mai bine ar fi să ne iei și pe noi, comandante, replică Lucky foarte calm.

– De ce? veni replica ironică din partea comandantului. O să fiu eliberat din funcție la ordinele Consiliului Științei? Nu veți putea să comunicați cu Pământul până nu mă întorc, iar după aia mă pot elibera din funcție dacă vor.

– Cred că nu ai gândit-o cum trebuie, comandante. Ar putea să te elibereze din funcție retroactiv. De fapt, te asigur că așa vor face. În ceea ce privește rapoartele conducerii, prima navă Agrav își va efectua zborul inaugural sub comanda celui care te va succeda în funcție, oricine va fi el. De asemenea și jurnalele călătoriei ar putea fi modificate pentru a arăta în mod oficial că nu ai fost la bord.

Comandantul Donahue se albise. Se ridică și, pentru o clipă, toți avură impresia că se va arunca asupra lui Lucky.

– Deci, care va fi decizia ta, comandante? întrebă Lucky pe același ton calm.

– Puteți veni și voi, zise Donahue pe o voce aproape nenaturală.

Lucky își petrecu restul zilei în arhivă, studiind dosarele diferiților angajați ai proiectului, în timp ce Bigman, sub îndrumarea lui Panner, mergea din laborator în laborator și vizita niște săli de testare enorme.

De-abia după masa de seară reușiră să rămână numai ei doi. Tăcerea lui Lucky nu era ceva neobișnuit, din moment ce tânărul consilier nu era vorbăreț din fire, dar acum era prea încruntat iar Bigman recunoscu semnul de îngrijorare.

– Nu facem nici un fel de progres, nu-i așa, Lucky? întrebă Bigman.

– Nimic foarte interesant, trebuie să recunosc, zise Lucky dând din cap.

Din bibliotecă adusese cu el un film și Bigman se uită la titlul lui: Robotică avansată. Calm, Lucky derulă începutul filmului prin monitor.

– Și o să fii toată seara prins cu asta, Lucky? întrebă Bigman cam agitat.

– Mă tem că da, Bigman.

– E vreo problemă dacă mă duc la Norrich să-mi țină companie?

– Nici o problemă, îi răspunse Lucky care avea deja aparatul de proiecție la ochi și se întinsese pe spate cu brațele încrucișate pe piept.

Bigman deschise ușa și rămase acolo pentru o clipă, un pic nervos. Ar fi trebuit să discute asta întâi cu Lucky, știa că ar fi trebuit să o facă, dar tentația...

Apoi își spuse: „Nu o să fac nimic. O să verific ceva. Dacă mă înșel, mă înșel și ce rost are să-l mai deranjez pe Lucky. Dar dacă se dovedește adevărat, atunci chiar am ceva să-i spun.”

Ușa se deschise imediat ce sună și în fața lui se afla Norrich, cu ochii fixați spre ușă, așezat la birou unde se afla o tablă de șah cu niște piese de formă ciudată.

– Da? zise el.

– Sunt Bigman, replică micuțul marțian.

– Bigman! Vino. Așează-te. A venit cu tine și consilierul Starr?

Ușa se închise în spatele lui și Bigman se uită în camera puternic luminată. Strânse din dinți.

– E ocupat. Cât despre mine, sunt plin până peste cap de Agrav. Doctorul Panner mi-a oferit un tur al satelitului, numai că eu nu pricep mare lucru din toată povestea asta.

– Nu ești singurul, zise zâmbind Norrich, dar dacă lași deoparte matematica, o mare parte din tehnica Agrav nu e chiar așa de greu de înțeles.

– Nu? Poți să-mi explici și mie? zise Bigman așezându-se pe un scaun mare chiar în fața lui Norrich și începând să se uite pe masa de lucru a

acestuia. Mutt stătea chiar între picioarele lui și se uita la el cu ochi strălucitori.

(„Fă-l să vorbească, Bigman. Fă-l să vorbească până găsești o breșă, sau până faci o breșă.”)

– Fii atent aici, începu Norrich explicația, ținând în mână o piesă. Gravitația este o formă de energie. Un obiect ca piesa pe care o am eu acum în mână. Se află sub influența câmpului gravitațional, dar nu i se permite să se miște și atunci se spune că are energie potențială. Dacă am da drumul piesei, energia potențială s-ar transforma în mișcare sau, cum i se mai spune, energie cinetică. Întrucât continuă să se miște sub influența forței gravitaționale în timp ce cade, va cădea din ce în ce mai repede, explică Norrich lăsând piesa să cadă.

– Până când, poc, zise Bigman în clipa în care obiectul atinse podeaua.

Norrich se aplecă lăsând impresia că ar fi vrut să o ridice și apoi zise:

– Vrei să mi-o dai înapoi Bigman? Nu știu sigur unde s-a rostogolit.

Bigman era dezamăgit. O ridică și i-o dădu înapoi.

– Până acum nu se putea face decât un singur lucru cu energia potențială: putea fi convertită în energie cinetică. Bineînțeles, energia cinetică putea fi și ea folosită mai departe. Spre exemplu, căderea apei din cascada Niagara este folosită pentru a produce energie electrică, dar asta e altceva. În spațiu forța de gravitație dă naștere mișcării și atât. Să luăm ca exemplu sistemul de sateliți al lui Jupiter. Față de Jupiter noi avem o mare cantitate de energie potențială. Dacă am încerca să mergem către Jupiter Unu, satelitul Io, care este la 500 000 de kilometri de Jupiter, atunci vom cădea pe parcursul acestor mii de kilometri. Astfel vom atinge o viteză înspăimântătoare pe care trebuie să o contracarăm împingând în direcția opusă cu un motor hiperatomic. Asta înseamnă un consum enorm de energie. Apoi, dacă ratăm aterizarea doar cu foarte puțin, riscăm să cădem în continuare, și astfel nu putem ajunge decât într-un singur loc, Jupiter, iar Jupiter înseamnă moarte instantanee. Apoi, chiar dacă aterizăm în siguranță pe Io, atunci avem probleme să ajungem înapoi pe Jupiter Nouă, pentru că asta ar însemna să ne înălțăm pe toată distanța împotriva atracției gravitaționale a lui Jupiter. Cantitatea de energie necesară unei asemenea călătorii dus-întors este imposibil de obținut.

– Și Agrav? întrebă Bigman.

– Ah! Cu Agrav lucrurile stau altfel. Odată folosit convertorul Agrav, energia potențială poate fi convertită în altceva decât energie cinetică. În coridorul Agrav, spre exemplu, forța gravitațională dintr-o direcție este folosită pentru a reîncărca câmpul gravitațional din direcția opusă căderii tale. Cei care cad în cealaltă direcție oferă energie pentru ceilalți. În felul ăsta în timpul căderii nu ai nevoie să accelerezi. Și cazi la orice viteză mai mică decât cea normală a unei căderi. Înțelegi?

Bigman nu era chiar așa de sigur că înțelege, dar spuse:

– Da, da, continuă.

– În spațiu e altceva. Nu există un al doilea câmp gravitațional pentru a schimba energia. În loc de asta, este convertită în energie hiperatomică și conservată. În felul acesta, o navă spațială poate cădea de pe Jupiter Nouă către Io cu orice viteză mai mică decât cea normală, fără să fie nevoită să folosească energie pentru a decelera. În fapt nu se folosește nici un fel de energie decât atunci când se fac ultimele ajustări pentru atingerea vitezei orbitale a satelitului Io. De asemenea și siguranța este deplină din moment ce nava se află tot timpul sub control. Dacă ar fi nevoie, gravitația lui Jupiter ar putea fi redusă la zero. Să te întorci pe Jupiter Nouă înseamnă consum de energie, asta n-ai cum să o schimbi. Dar acum poți să folosești energia pe care ai conservat-o în condensatorul hiperatomic de câmp. Energia câmpului gravitațional al lui Jupiter este folosită de asemenea pentru a te împinge înapoi.

– Sună bine, zise Bigman rotindu-se pe scaun pentru că nu reușea să înțeleagă nimic. Ce e chestia aia de pe birou cu care te prostești? întrebă dintr-o dată el.

– Șah, veni răspunsul. Tu joci șah?

– Puțin, se destăinui Bigman. Lucky m-a învățat, dar nu e nici un fel de distracție să joci cu el. Mereu iese învingător. Dar cum poți să joci șah? întrebă Bigman.

– Te referi la faptul că sunt orb?

– Îhî...

– E OK. Nu e nici o problemă dacă îmi spui că sunt orb. Și e și foarte ușor să-ți explic. Tabla este magnetizată, iar piesele sunt făcute dintr-un aliaj magnetic ușor, pentru ca să rămână acolo unde sunt așezate dacă îmi mișc mâna pe acolo neatent. Ia, încearcă și tu, Bigman.

Bigman se întinse să ia o piesă. O ridică, dar avu senzația că fusese lipită de tablă cu sirop dulce.

– Și după cum vezi, nu sunt niște piese de șah obișnuite.

– Mai mult ca cele de dame, se încruntă Bigman.

– Și asta tot ca să nu le răstorn. Dar nu sunt plate, au niște gravuri, care pot fi identificate prin atingere și care seamănă cu piesele normale ca să poată să le învețe și alții atunci când joacă cu mine. Încearcă și tu.

Bigman nu avu nici un fel de problemă. Cercul cu niște puncte ridicate era regina în timp ce crucea din mijlocul altei piese simboliza regele. Piesele cu niște tăieturi pe diagonală erau nebunii, cercul ridicat cu pătrate erau turnurile iar urechile de cai sculptate erau caii. Mai rămâneau pionii care aveau gravate niște cercuri.

Bigman rămase șocat.

– Acum ce faci? Joci singur?

– Nu, rezolv o problemă. Piesele sunt aranjate astfel încât nu e decât o singură metodă prin care albul învinge din exact trei mutări iar eu încerc să-mi dau seama de ele.

– Dar cum poți să-ți dai seama care sunt albele și care sunt negrele? întrebă dintr-o dată Bigman.

– Dacă te uiți atent, începu Norrich râzând, o să vezi că pe margine albele sunt sculptate iar negrele nu sunt.

– Aha. Dar tot trebuie să-ți amintești unde sunt toate piesele așezate?

– Asta nu e foarte greu, zise Norrich. La început ți se pare că trebuie să ai o memorie fotografică, dar de fapt tot ce trebuie să fac este să-mi trec mâna peste piese din când în când. Vezi că pătratele sunt marcate și ele.

Bigman începu să respire mai repede. Uitase de pătratele de pe tabla de șah, și ele erau sculptate. Se simțea de parcă și el ar fi jucat tot un fel de joc de șah și fusese învins.

– Te deranjează dacă mă uit și eu? spuse el. Poate reușesc să-mi dau eu seama de mișcări.

– Deloc, zise Norrich. Chiar mi-ar plăcea. Stau pe problema asta de o jumătate de oră și deja am început să-mi pierd calmul.

Timp de un minut în cameră se instală o liniște deplină și apoi Bigman se ridică, cu toți mușchii întinși la maxim, încercând să meargă fără să scoată nici un fel de zgomot. Scoase din buzunar o mică lanternă și se apropie de zid cu mișcări lente. Norrich nu se mișcă deloc din poziția lui de

deasupra tablei de șah. Bigman se uită către Mutt, dar câinele nu făcea nici el nici o mișcare.

Atinse zidul și, respirând greu, atinse încet consola de comandă a intensității luminii din cameră. Într-o clipă lumina se stinse și se instală un întuneric de nepătruns.

Bigman își aminti direcția în care se afla Norrich. Ridică lanterna.

Auzi un zgomot surd și apoi vocea surprinsă a lui Norrich:

– De ce ai stins lumina, Bigman?

– Asta e, strigă Bigman triumfător și aprinse lanterna, după care îndreptă fasciculul de lumină în fața lui Norrich. Nu ești deloc orb, spionule!

– Nu știu ce faci, dar pe spațiu, omule, nu face nici o mișcare bruscă pentru că riști să sară Mutt pe tine! strigă Norrich.

– Știi foarte bine ce fac, zise Bigman, pentru că vezi destul de bine că scot pistolul și cred că ai auzit cât de bine țintesc. Dacă Mutt se mișcă în vreun fel, s-a terminat cu el.

– Nu-i face rău lui Mutt, te rog!

Bigman se dădu înapoi simțind spaima din vocea celuilalt.

– Doar taci din gură și vino spre mine. Mergem să vorbim cu Lucky. Și dacă trecem pe coridor pe lângă cineva, nu faci altceva decât să spui bună ziua. Eu o să fiu lângă tine, știi prea bine!

– Nu pot să merg fără Mutt, zise Norrich.

– Ba poți, veni replica. E doar la cinci pași pe coridor. Chiar dacă ai fi fost cu adevărat orb, ai fi putut să te descurci, un tip ca tine care face tot felul de puzzle-uri și alte șmecherii de genul ăsta...

Lucky își ridică ecranul din fața ochilor când auzi ușa deschizându-se.

– Bună ziua, Norrich. Unde e Mutt?

Bigman i-o luă înainte.

– Mutt este în camera lui Norrich, iar Norrich nu are nevoie de el. Norrich nu este deloc orb!

– Ce?

– Prietenul tău se înșeală, domnule Starr. Ce vreau eu să spun...

– Liniște! sări la el Bigman. O să vorbești când ți se va da voie, de-abia atunci poți să comentezi ce vrei.

Lucky își încrucișă brațele.

– Dacă nu te deranjează, Norrich, aș vrea să aud ce are de spus Bigman. Și, până una alta, Bigman, nu vrei să lași la o parte pistolul?

Bigman lăsă pistolul supărat.

– Fii atent, Lucky, l-am suspectat pe șmecher încă de la început. Acele jocuri de puzzle m-au pus pe gânduri. Parcă era un pic prea bun. Imediat m-am gândit că este un spion.

– Asta e a doua oară când mă faci spion, strigă Norrich. Nu mai suport chestia asta.

– Fii atent, Lucky, continuă Bigman fără să-l bage în seamă pe Norrich, e o mișcare destul de deșteaptă să ai un spion despre care se crede că ar fi orb. Ar putea vedea o mulțime de chestii la care nici nu se gândesc unii. Oamenii nu s-ar mai ascunde. Nu ar mai ascunde lucruri. Ar putea să se uite la o mulțime de documente importante și ceilalți s-ar gândi că nu e decât sărmanul de Norrich care nu poate să vadă. Dar mai degrabă cred că nu se mai gândesc la nimic.

Norrich arăta din ce în ce mai uimit.

– Dar sunt orb. Dacă e vorba de puzzle am explicat...

– Sigur că ai explicat, îl imită Bigman. De ani de zile nu faci decât să dai explicații. Cum se face că stai în camera ta cu lumina aprinsă? Când am intrat eu acum o jumătate de oră, luminile erau aprinse. Nu le-a aprins pentru mine. Întrerupătorul era prea departe de el. De ce?

– De ce nu? replică Norrich. Pentru mine nu contează oricum, dar poate că țin lumina aprinsă pentru că așa m-am obișnuit sau pentru cei care vin să mă viziteze.

– Corect, zise Bigman. Asta ne arată că poate găsi explicații pentru orice, cum poate juca șah, cum poate identifica piesele, orice. La un moment dat chiar a uitat când a scăpat una dintre piese și s-a aplecat să o ridice dar și-a amintit în ultima clipă și m-a pus pe mine să i-o dau.

– Normal, explică Norrich, pot să spun unde a căzut ceva după sunet. Dar piesa aia s-a rostogolit.

– Haide, continuă să explici, zise Bigman. Asta nu te va ajuta pentru că este un lucru pe care nu vei putea să-l explici niciodată. Lucky, am avut de gând să-l testez. Am vrut să sting lumina și apoi să-i pun lanterna în ochi la intensitate maximă. Dacă nu ar fi fost orb ar fi sărit la mine sau cel puțin ar fi clipit. Imediat ce am stins lumina, prăpăditul a uitat și s-a apucat să mă întrebe de ce am stins-o. De unde știa el că am stins eu lumina, Lucky? De unde știa?

– Dar..., începu Norrich.

– Poate simți piesele de puzzle și de șah și tot felul de alte chestii, dar nu are cum să simtă când se stinge lumina. Asta trebuie să vadă.

– Cred că e momentul să-l lăsăm și pe Norrich să spună ceva, îl opri Lucky.

– Mulțumesc, zise Norrich. Oi fi eu orb, dar câinele meu nu este. Când ai stins lumina, pentru mine nu a contat, așa cum v-am mai spus și mai

înainte, dar pentru Mutt asta înseamnă că e ora de culcare și se duce în colțul lui. În plus am auzit și pașii lui Bigman îndreptându-se către întrerupător. Încerca să se miște fără nici un sunet, dar cineva care a fost orb timp de cinci ani poate auzi și cel mai ușor pas. Imediat după ce s-a oprit din mers, l-am auzit pe Mutt îndreptându-se spre colțul său. Nu cred că trebuie să te gândești prea mult ca să-ți dai seama de ce s-a întâmplat. Bigman era la întrerupătorul de lumini și Mutt se pregătea să doarmă. Evident că stinsese lumina.

Inginerul își întoarse fața întâi către Bigman, apoi spre Lucky ca și cum ar fi așteptat să audă un răspuns.

– Da, înțeleg. Se pare că vă datorăm niște scuze.

– Dar, Lucky..., zise Bigman pe un ton tare nefericit.

– Gata, Bigman! îl opri Lucky dând din cap. Să nu te cramponezi niciodată de o teorie care nu se verifică. Cred că înțelegeți, domnule Norrich, că Bigman nu a făcut decât ce a crezut că este de datoria sa.

– Ar fi fost mai bine dacă ar fi pus niște întrebări înainte să treacă la fapte, replică cu răceală Norrich. Acum pot să plec?

– Bineînțeles. Iar ca o solicitare oficială, vă rog să nu menționați nimic în legătură cu asta nimănui. E foarte important.

– Da, asta înseamnă arestare abuzivă, știu și eu, dar o să fac uitat incidentul.

Merse către ușă, atinse ușor panoul de comandă și, după ce ușa se deschise, ieși.

– A fost o șmecherie. Nu ar fi trebuit să-l lași să plece, zise Bigman întorcându-se imediat către Lucky.

Lucky își puse bărbia în palma dreaptă lăsând impresia că este dus pe gânduri.

– Nu, Bigman, nu el este cel pe care îl urmărim.

– Dar trebuie să fie, Lucky. Chiar dacă este orb, cu adevărat orb, ăsta e un argument împotriva lui. Sigur, Lucky, continuă agasat Bigman, s-ar fi putut apropia de broasca V fără să o vadă. El ar fi putut să o omoare.

– Nu, Bigman, îi răspunse Lucky dând din cap. Influența broaștei V este mentală, indiferent dacă cel asupra căreia se exercită o vede sau nu. Este un contact mental direct. Ăsta e un lucru pe care nu prea avem cum să-l fentăm. Trebuie să fie un robot cel care a făcut-o. Trebuie, iar Norrich nu este un robot.

– De unde știi că nu...? dar Bigman se opri.

– Văd că deja ți-ai răspuns la întrebare. Am simțit emoțiile sale la prima întâlnire, când broasca V era cu noi. Are emoții, nu e robotul și nu e cel pe care îl căutăm.

Dar în clipa în care rosti toate acele cuvinte, pe fața lui apăru un semn de întrebare și aruncă cartea despre robotică ca și cum s-ar fi lipsit de ajutorul ei.

Prima navă Agrav care fusese construită vreodată se numea Jovian Moon și nu semăna deloc cu nici un fel de navă spațială pe care o văzuse vreodată Lucky. Era destul de mare pentru a fi o navă de clasa întâi, dar zona în care se aflau pasagerii și echipajul era înghesuită în față, din moment ce nouă zecimi din navă erau ocupate de convertorul Agrav și de condensatoarele de câmp de forță hiperatomic. Undeva în secțiunea mediană erau niște proeminențe curbate care semănau cu aripile de liliac. Cinci într-o parte, cinci în cealaltă parte.

Lui Lucky i se spusese că erau folosite la secționarea liniilor de forță ale câmpului gravitațional, convertind astfel gravitația în energie hiperatomică. Era o explicație simplă, și cu toate astea dădeau navei un aspect sinistru.

Nava se afla acum într-o groapă săpată în solul de pe Jupiter Nouă. Tavanul din beton fusese retras și toată zona era acum sub influența gravitației de pe Jupiter Nouă și de asemenea expusă la lipsa de atmosferă de pe Jupiter Nouă.

Cu toate astea, toți oamenii care lucrau la proiect, aproape o mie, erau adunați în acest amfiteatru natural. Lucky nu mai văzuse atâția oameni în costume spațiale strânși la un loc. Era o stare de nervozitate datorată evenimentului care se manifesta prin tot felul de sărituri posibile datorită lipsei de gravitație.

„Și unul dintre acești oameni de aici nu e deloc om!” se gândi Lucky.

Dar care? Și cum ar putea să-și dea seama de asta?

Comandantul Donahue ținu un scurt discurs despre cât de devotați au fost toți acestui proiect iar cei o mie de inși făcură liniște, impresionați. În acest timp Lucky, căutând pe cer planeta Jupiter, văzu un mic obiect lângă el care nu era o stea, ci o mică pată de lumină, curbată în formă de semilună, aproape prea mică pentru a fi văzută. Dacă Jupiter Nouă ar fi avut o atmosferă, nu s-ar mai fi distins deloc forma curbată a petei luminoase.

Lucky știa că micuța semilună era Ganymede, Jupiter Trei, cel mai mare satelit al planetei gigant Jupiter. Era aproape de trei ori mai mare decât Luna, mai mare chiar decât planeta Mercur. Era aproape la fel de mare ca Marte. Când flota Agrav va fi completă, Ganymede va deveni o lume foarte importantă a sistemului solar.

Comandantul Donahue botează nava cu emoție în glas iar asistența începu să intre în grupuri de câte cinci-șase prin diferite sasuri în interiorul lui Jupiter Nouă.

Doar cei care trebuiau să urce la bordul lui Jovian Moon rămaseră afară. Unul câte unul intrară în navă, primul fiind comandantul Donahue.

Lucky și Bigman intrară ultimii. Comandantul Donahue se îndepărtă de sas după ce intrară cei doi, aruncându-le priviri deloc prietenoase.

Bigman se aplecă spre urechea lui Lucky și șopti:

– Ai văzut, Lucky, că la bord se află și Red Summers?

– Știam.

– E javra care a încercat să te omoare.

– Știu, Bigman.

Nava se ridica de pe Jupiter Nouă cu o lentoare ce părea a fi mai degrabă un târâș maiestuos. Gravitația de pe Jupiter Nouă nu era decât o optime față de cea de pe Pământ, și cu toate că nava avea sute de tone, nu asta era cauza pentru încetineala cu care se mișca. Chiar dacă ar fi lipsit complet gravitația, nava și-ar fi păstrat toată inerția inițială. Era la fel de greu să urnești materia, sau, după ce ai făcut asta, să o oprești sau să îi schimbi direcția.

Dar la început încet, apoi din ce în ce mai repede, groapa rămânea în urmă. Jupiter Nouă se pierdea în spatele lor și prin hublouri nu se mai vedea decât ca un bolovan ceva mai mare. Constelațiile erau ca un praf pe cerul negru iar Jupiter arăta ca o marmură strălucitoare.

James Panner se apropie de ei și își puse mâinile pe umerii lor.

– Domnilor, ați vrea să mergeți cu mine în cabină să luăm masa? Nu o să fie nimic de văzut aici multă vreme.

Gura lui foarte mare schiță un zâmbet și deschizând gura îți lăsa impresia că nu are gât și că de fapt capul este o continuare a corpului.

– Mulțumim, zise Lucky. Ești foarte amabil că ne inviți.

– OK, zise Panner, comandantul nu o să vă invite și ceilalți sunt foarte suspicioși în legătură cu voi doi. Nu vreau să vă simțiți singuri. Va fi o călătorie destul de lungă.

– Doctore Panner, tu nu ești suspicios la adresa mea? întrebă sec Lucky.

– Sigur că nu. Amintește-ți că m-ai testat și am trecut testul.

Cabina lui Panner era atât de mică încât cei trei de-abia dacă încăpeau. Era evident că pe această primă navă Agrav locurile pentru pasageri erau pe cât de mici posibil le-ar fi putut gândi niște ingineri. Panner deschise trei cutii de rații din hrana concentrată care era universală pe navele spațiale. Pentru Lucky și pentru Bigman era aproape ca acasă; mirosul rațiilor care se încălzeau, zidurile care te înghesuiau dincolo de care era vidul cosmic și zumzăitul motoarelor hiperatomice care converteau câmpul energetic în forță motrice sau în energia consumată de cei aflați în navă.

Dacă s-ar adeveri vreodată acea credință despre „muzica sferelor”, nu putea fi alta decât zgomotul motoarelor hiperatomice care erau esența zborului spațial.

– Tocmai am trecut de viteza de desprindere de Jupiter Nouă, asta înseamnă că ne putem opri oricând fără să riscăm să cădem pe suprafața lui.

– Asta înseamnă că suntem în cădere liberă către Jupiter.

– Da, având cam douăzeci de milioane de kilometri de cădere. Imediat ce viteza va crește suficient de mult, o să trecem pe Agrav.

Își scoase din buzunar ceasul în clipa în care rostea ultimele cuvinte. Era un disc de metal strălucitor. Apăsă un butonaș și pe suprafața lui apărură cifrele. O linie mai strălucitoare îl înconjura, făcându-se roșie pe jumătate de arc de cerc până când roșul acoperea tot cercul, apoi făcându-se alb din nou.

– Ar trebui să trecem pe sistemul Agrav curând? întrebă Lucky.

– Da, destul de curând, zise Panner.

Puse ceasul pe masă și cei trei mâncară în tăcere.

Panner ridică din nou ceasul.

– Mai puțin de un minut. Ar trebui să fie complet automat.

Cu toate că inginerul vorbea calm, mâna în care ținea ceasul tremura aproape imperceptibil.

– Acum, zise el.

După care se lăsă tăcerea. Tăcere completă.

Zumzăitul motoarelor hiperatomice încetase. Energia necesară pentru a ține aprinse luminile navei și pentru a face să funcționeze câmpul pseudo-gravitațional era furnizată acum de câmpul gravitațional al lui Jupiter.

– La mustață! Perfect! spuse Panner lăsând deoparte ceasul și cu toate că zâmbetul de pe fața lui mare era unul reținut, se putea citi totuși o mare ușurare. Acum suntem pe o navă Agrav care funcționează complet în sistem Agrav.

– Felicitări! Mă bucur că sunt la bordul ei! zise Lucky zâmbind și el.

– Cred și eu că te bucuri. Ți-ai dat silința. Săracul Donahue.

– Îmi pare rău că i-am forțat mâna, dar nu am avut de ales. Într-un fel sau în altul trebuia să fiu la bord, zise Lucky cu o voce gravă.

Ochii lui Panner se îngustară la gravitatea din vocea lui Lucky.

– Trebuia?

– Trebuia! E mai mult ca sigur că la bordul acestei nave se află acum spionul pe care îl căutăm.

– De ce? întrebă Panner evident uimit.

– Cu siguranță că siriusienii vor să afle dacă nava funcționează de fapt. Dacă metoda lor de spionaj este verificată, și se pare că, până acum cel puțin, așa au stat lucrurile, de ce să nu continue și la bordul navei?

– Vrei să spui că unul din cei paisprezece oameni de la bord este de fapt robot?

– Exact asta vreau să spun.

– Dar oamenii de la bord au fost aleși cu mult timp înainte.

– Cu siguranță că siriusienii știau care sunt metodele și motivele unei asemenea alegeri, așa cum știu și totul despre acest proiect și cu siguranță că și-au manevrat robotul umanoid astfel încât să se afle printre cei aleși.

– Asta înseamnă că îi crezi foarte buni, murmură Panner.

– Trebuie să recunosc că așa e, replică Lucky. Mai există totuși o alternativă.

– Care ar fi aia?

– Robotul s-a ascuns pe undeva pe navă.

– Foarte puțin probabil, zise Panner.

– Dar destul de posibil. Ar fi putut urca foarte ușor la bord în toată confuzia creată atunci când și-a rostit comandantul discursul de lansare. Am încercat să urmăresc nava, dar mi-a fost imposibil. Mai mult, cam nouă zecimi din navă înseamnă compartimentul motoarelor, unde cred că e destul loc să te ascunzi.

Panner stătu o clipă să se gândească.

– Nu e chiar atât de mult loc pe cât îți închipui tu.

– Dar trebuie să căutăm prin toată nava. Ne ajuți, doctore Panner?

– Eu?

– Da. Ca inginer șef știi mai bine decât oricine tot ce conține compartimentul motoarelor. Noi o să mergem cu tine.

– Stai. E inutil.

– Dacă nu s-a ascuns nimeni, doctore, atunci tot am câștigat ceva. Știm că putem restrânge cercetările la cei care se află legal pe navă.

– Doar noi trei?

– În cine mai putem avea încredere să ne ajute, când pe oricine am întreba ar putea fi de fapt robotul pe care îl căutăm? Să nu mai discutăm

asta, doctore. Ești dispus să ne ajuți să cercetăm nava? Îți cer ajutorul ca membru al Consiliului Științei.

– Cred că atunci nu mai am ce face, zise Panner ridicându-se de pe scaun, dar nefiind convins încă.

Ieșind din cameră urcară pe tubul îngust care ducea până la primul nivel al motoarelor. Lumina era scăzută în intensitate și, firește, indirectă, astfel încât enormele motoare să nu arunce nici un fel de umbră.

De asemenea nu se auzea nici un fel de sunet, nici un fel de zumzăit care să indice existența acelor forțe enorme. Bigman, uitându-se în jur, constată cu uimire că nimic nu seamănă cu o astronavă normală, cum ar fi Shooting Starr.

– Totul e acoperit, zise el.

Panner dădu din cap și comentă cu o voce joasă.

– Totul este automatizat până la maximum. Intervenția umană a fost redusă la minimum.

– Dar cu reparațiile cum rămâne?

– Nu cred că vom avea nevoie, zise inginerul zâmbind. Avem circuite și echipamente duble la fiecare pas, toate permit intrarea automată în funcțiune după o autoverificare.

Panner era în fața lor, conducându-i prin deschizături înguste dar tot timpul mergând încet de parcă s-ar fi temut în orice clipă că cineva s-ar fi putut arunca asupra lui.

Nivel după nivel, de la holul central și până pe toate lateralele, Panner verifica toate colțișoarele navei, ca un adevărat expert.

În cele din urmă ajunseră la ultimul nivel, acolo unde se aflau tuburile de la motoarele hiperatomice care aruncau impulsuri în spate pentru ca nava să înainteze (atunci când nava era în zbor obișnuit.)

Din interiorul navei jeturile de test se vedeau ca niște țevi netede, fiecare de două ori mai groase ca un om, intrând în navă și ajungând până la acea structură complicată care adăpostea motoarele hiperatomice.

– Hei, jeturile! Înăuntru! zise Bigman.

– Nu, îl calmă Panner.

– De ce nu? Un robot s-ar putea ascunde acolo fără nici un fel de problemă. E adevărat că e în spațiu, dar asta nu e nici o problemă pentru un robot.

– Impulsurile hiperatomice, zise Lucky, i-ar fi fost de ajuns, și până acum o oră au fost destule din astea. Nu, jeturile nu intră în discuție.

– Atunci, zise Panner, nu e nimeni în compartimentul motoarelor. Și nimic.

– Ești sigur?

– Da. Nu e nici un loc în care să nu fi căutat și drumul pe care am mers a fost special ales astfel încât să nu ne poată ocoli nimeni pentru a ne ieși în spate.

Vocile lor aveau un mic ecou.

– Pe nisipurile de pe Marte, Lucky, asta înseamnă că au mai rămas paisprezece.

– Mai puțin de atât, replică Lucky. Trei dintre oamenii de la bord au fost verificați și au emoții: comandantul Donahue, Harry Norrich și Red Summers. Asta înseamnă unsprezece.

– Nu uita de mine, zise Panner. Am refuzat să execut ordinul. Asta înseamnă zece.

– Asta ridică un punct de discuție interesant, rosti Lucky. Cunoști ceva despre robotică?

– Eu? N-am avut niciodată de-a face cu un robot.

– Exact, zise Lucky. Oamenii au inventat creierul pozitronic și i-au dezvoltat cele mai importante capacități, dar, cu excepția câtorva specialiști, tehnicienii de pe Terra nu știu nimic despre robotică, pur și simplu pentru că noi nu folosim roboți. Nu se predă la școală și nici nu apare în practică. Eu știu cele trei legi și cam atât. Comandantul Donahue n-a putut nici măcar să citeze cele trei legi. Cei de pe Sirius, pe de altă parte, cu o economie saturată de roboți, trebuie să cunoască totul despre aceste mașinării. Ieri am petrecut o foarte bună bucată de timp citind o carte de robotică avansată pe care am găsit-o la biblioteca de proiectare. Apropo, era singura despre acest subiect.

– Și?

– Mi-am dat seama că cele trei legi nu sunt așa de simple pe cât mi-am închipuit... Să mergem, totuși. Putem să reverificăm motoarele la întoarcere, zise el mișcându-se către nivelul cel mai de jos. Spre exemplu, m-am gândit că ar fi de ajuns să-i dau fiecărui om de pe navă un ordin stupid și apoi să văd care se supune. Dar asta nu e neapărat adevărat. Teoretic este posibil să ajustezi creierul pozitronic al unui robot pentru a îndeplini numai acele

ordine care fac parte în mare din îndatoririle sale. Ordinele care sunt contrare sau irelevante ar putea fi urmate dacă sunt precedate de alte cuvinte, ca un fel de cod, care ar identifica persoana care dă ordinele. În felul ăsta un robot poate fi condus cum trebuie de cei care l-au creat, dar în același timp ar fi insensibil la ordinele străinilor.

Panner, care-și pusese mâinile pe mânerele din tubul care-i ducea la nivelul de sus, se uită la Lucky.

– Vrei să spui că atunci când m-ai pus să-mi dau jos cămașa și eu nu te-am ascultat nu am dovedit nimic?

– Am spus că s-ar putea să nu fi dovedit nimic, doctore Panner, din moment ce a-ți da jos cămașa nu era o parte din îndatoririle tale și ordinul meu s-ar putea să nu fi fost dat cum trebuie.

– Atunci mă acuzi că aș fi robot?

– Nu. E foarte puțin probabil să fii robot. Siriusienii, atunci când au ales un membru al proiectului pentru a fi înlocuit cu un robot, cu siguranță că nu s-ar fi oprit la inginerul șef. Pentru ca un robot să ducă la bun sfârșit această misiune ar fi trebuit să știe atât de multe despre Agrav încât siriusienii să nu poată fi în stare să-i ofere respectivele cunoștințe. Căci, dacă ar fi putut, atunci n-ar mai fi avut nevoie de un spion.

– Mersi, zise Panner întorcându-se către mânere, dar oprindu-se imediat când auzi vocea lui Bigman.

– Nu mișca, Panner! strigă micuțul marțian cu pistolul în mână. Stai un pic, Lucky, de unde știm noi că are habar de Agrav? Noi doar presupunem asta. Nu ne-a demonstrat nimic. Când Jovian Moon a intrat pe Agrav, unde era el? Stătea cu noi de vorbă, acolo era.

– M-am gândit și la asta, Bigman, și ăsta e motivul pentru care l-am luat pe Panner cu noi. Știe totul în camera motoarelor. L-am urmărit în timp ce inspecta și nu ar fi reușit să o facă cu atâta siguranță dacă nu ar fi fost un expert.

– Asta îți ajunge, marțianule? întrebă Panner cu furia din voce reținută.

Bigman puse la loc pistolul și, fără nici un alt cuvânt, Panner coborî pe scară.

Se opriră la un alt nivel verificându-l pentru a doua oară.

– OK, zise Panner, asta înseamnă că mai rămân zece: doi ofițeri de armată, patru ingineri, patru lucrători. Ce propui să facem? Să-i trecem pe toți prin detectorul cu raze X? Ceva de genul ăsta?

Lucky dădu din cap în semn că nu.

– E mult prea riscant. Se pare că siriusienii au învățat să folosească o mică șmecherie pentru a se proteja. Se știe foarte bine că folosesc roboți pentru a transmite mesajele sau pentru a executa niște misiuni care se doresc secrete de cel care dă ordinele. Acum, e evident că un robot nu poate păstra un secret dacă cineva îi cere să-l dezvăluie, bineînțeles cunoscând formula corectă. Ce fac atunci siriusienii? Simplu, instalează un explozibil care e declanșat de încercarea de a forța robotul să spună secretul.

– Vrei să spui că în clipa în care treci un robot prin instalația cu raze X, va exploda?

– Există destul de multe șanse să se întâmple asta. Cel mai mare secret al său este identitatea, și explozia poate fi declanșată de orice acțiune la care s-au gândit siriusienii că l-ar putea deconspira – zise Lucky după care adăugă pe un ton de regret – dar nu se așteptau la o broască V, împotriva ei nu era nici un fel de dispozitiv. Au fost nevoiți să-i ordone robotului să omoare broasca V. Asta a fost de preferat dacă voiau să-și mențină robotul în viață și de nedetectat.

– Dar robotul nu ar răni oameni dacă explodează? Nu ar încălca prima lege? întrebă Panner sarcastic.

– Nu. Declanșarea exploziei se va face în urma unei întrebări, sau ceva de genul ăsta, nu a unei acțiuni a robotului.

Toți trei se îndreptau către un alt nivel.

– Atunci ce vrei să faci, consilier Starr? vru să știe Panner.

– Nu știu, răspunse Lucky sincer. Robotul trebuie făcut să se dea de gol într-un fel. Cele trei legi, indiferent de cum sunt modificate și ocolite, trebuie să se aplice. Trebuie să fii doar un cunoscător al roboticii pentru a cunoaște avantajele celor trei legi. Dacă aș ști cum să forțez un robot să facă ceva care să arate că nu este uman, dar să nu declanșez explozia; dacă aș putea să manipulez cele trei legi astfel încât să intre în conflict și să paralizez complet creatura...

Panner interveni nervos:

– Dacă aștepți ajutor din partea mea, consilier, aștepți degeaba. Ți-am mai spus că nu știu nimic despre robotică.

Panner se întoarse brusc.

– Ce-a fost asta? întrebă el.

– Nu am auzit nimic, replică Bigman care se uita și el în aceeași direcție.

Fără nici un cuvânt, Panner trecu de ei, se aplecă pe sub o țeavă metalică și trecu în partea cealaltă.

Se depărtase aproape cât putuse de mult, ceilalți doi urmându-l, când spuse:

– Cineva cred că a trecut pe lângă rectificatoare. Lăsați-mă să trec din nou.

Lucky se uita încruntat în acea pădure de cabluri răsucite care parcă nu avea sfârșit.

– Eu nu văd nimic în neregulă, zise Lucky.

– Am putea să le testăm, doar ca să fim siguri, zise Panner.

Deschise o ușiță și căută ceva uitându-se peste umăr.

– Nu mișcați, zise el.

– Nu s-a întâmplat nimic, nu e nimic aici, vorbi Bigman.

Panner se relaxă.

– Știam. V-am spus să nu mișcați pentru că nu voiam să vă retez vreun braț când am dat drumul unui câmp de forță.

– Ce câmp de forță?

– Am creat un câmp pe coridor. Nu puteți să vă mișcați, sunteți exact ca într-o cutie de oțel.

– Pe Marte, Lucky, el e robotul! strigă Bigman întinzând mâinile.

– Nu încerca nimic cu pistolul sonic! strigă dintr-o dată Panner. Mă omorâți și nu mai puteți să ieșiți niciodată de acolo! zise el uitându-se la ei cu niște ochi strălucitori. Atenție, energia poate trece printr-un câmp de forță, dar materia nu, nici măcar moleculele de aer. Aerul de acolo e singurul pe care îl mai aveți. Mă omorâți și o să vă sufocați mai înainte ca cineva să vă poată ajuta.

– Ți-am spus eu că e robotul, strigă și mai nervos Bigman.

Panner râse scurt după care continuă:

– Te înșeli. Nu eu sunt robotul. Dar dacă există unul, atunci știu sigur cine e!

– Cine? întrebă Bigman grăbit să afle.

– Evident crede că e unul dintre noi, veni răspunsul din partea lui Lucky.

– Mersi! îl completă Panner. Cum poți să explici asta? Ai zis ceva de ascuns, ai vorbit la un moment dat de cineva care s-a chinuit să ajungă la bordul lui Jovian Moon. Și mai vorbim de tupeu! Nu sunteți voi cei doi care s-au chinuit să ajungă la bordul navei? Nu am fost și eu martor la strădaniile voastre?

– Așa este, zise Lucky.

– Și m-ai dus aici jos ca să poți să investighezi fiecare pătrățică de navă. Ai încercat să mă păcălești cu povestiri despre robotică crezând că eu n-o să-mi dau seama că de fapt tu vrei să vezi toată nava.

– Avem dreptul să facem asta! El e Lucky Starr! sări Bigman.

– Spune el că e Lucky Starr. Dacă e membru al Consiliului Științei, atunci o poate dovedi și știe și cum să o facă. Dacă m-aș fi prins mai devreme, v-aș fi cerut să vă identificați înainte să vă aduc aici.

– Nici acum nu e prea târziu, zise Lucky calm. Vezi bine de la distanță? întrebă el ridicându-și brațul și trăgând mâneca.

– Nici să nu te gândești să mă apropii, zise Panner nervos.

Lucky nu spuse nimic. Lăsă ca totul să fie dovedit de încheietura mâinii sale. Pielea de pe suprafața interioară a încheieturii părea să fie normală, dar cu mulți ani înainte fusese tratată genetic printr-o metodă mai mult decât complicată. Răspunzând la un simplu efort de voință al lui Lucky, pielea se înnegri pe suprafața delimitată de un oval. În interiorul lui câteva puncte galbene formau acum Carul Mare și Orionul.

Panner oftă ca și cum ar fi rămas fără aer în plămâni. Foarte puțini oameni avuseseră până acum șansa să vadă semnul Consiliului Științei, dar toți cei care trecuseră de vârsta copilăriei știau ce era, semnul de identificare suprem și de nefalsificat al unui membru al Consiliului Științei.

Panner nu mai avea nici o soluție. Tăcut, anulă câmpul de forță și se dădu câțiva pași înapoi.

Bigman se repezi la el.

– Ar trebui să-ți sparg capul, neno...

Lucky îl trase înapoi.

– Bigman, nu are nici un rost. Tipul avea dreptul să ne suspecteze la fel cum l-am suspectat și noi. Potolește-te.

Panner dădu din umeri.

– Părea destul de logic.

– Trebuie să recunosc și eu asta. Acum cred că putem avea încredere unul în celălalt.

– Tu poate, zise inginerul șef. Tu te-ai identificat. Dar pe piticul cu gură mare? Pe el cine-l identifică?

Iritat, Bigman începu să bolborosească incoerent și Lucky se băgă între cei doi.

– Îl identific eu și îmi asum toată responsabilitatea... Acum zic să ne întoarcem în zona personalului până nu vor începe să ne caute. Bineînțeles că tot ce s-a întâmplat aici e strict confidențial.

Apoi, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, începură să urce spre zona unde aveau camerele.

Camera care le fusese repartizată avea un pat supraetajat și un spălător din care nu puteai scoate decât un firicel de apă. Chiar și camerele înghesuite de pe Shooting Starr erau un lux în comparație cu ea.

Bigman stătea turcește în patul de sus în timp ce Lucky se spăla. Vorbeau în șoaptă, conștienți de urechile care puteau fi ciulite dincolo de pereții camerei.

– Fii atent, Lucky, dacă m-aș duce la toți membrii echipajului, adică la fiecare despre care nu știm nimic? Și mă duc la ei și îi enervez, le zic tot felul de prostii, să sară la bătaie? Nu crezi că cel care nu mă va lovi e robotul?

– Deloc. Poate că nu ar vrea să încalce ordinele și disciplina pe navă, sau s-ar putea să știe cât de bine te pricepi la pistolul sonic, sau s-ar putea să nu vrea să intre în conflict cu Consiliul Științei, sau chiar să nu vrea să dea într-un tip mai mic.

– Ei, și tu, Lucky.

Bigman tăcu preț de un minut, apoi spuse gânditor.

– Mă tot întreb, de unde poți să fii sigur că e un robot pe navă? Mă tot gândesc să nu fi rămas pe Jupiter Nouă. E posibil.

– Știu că se poate și cu toate astea sunt sigur că robotul este la bordul navei. Asta e. Sunt sigur și nu știu de ce sunt sigur, zise Lucky încruntându-

se apoi lăsându-se pe spate începu să se lovească gânditor cu degetul în barbă. Din prima zi când am ajuns pe Jupiter Nouă s-a întâmplat ceva.

– Ce?

– Dacă aș ști! Mi-a venit la un moment dat ideea. Știam exact ce, sau credeam că știu, chiar înainte să adorm în prima seară, dar a dispărut. Nu mai pot să-mi aduc aminte. Dacă aș fi fost pe Pământ, m-aș fi supus unei sondări a creierului. Pe galaxie, jur că aș fi făcut-o! Am încercat toate șmecheriile posibile. M-am gândit intens la asta, mi-am luat mintea de la orice. Când am fost cu Panner în secțiunea motoarelor am încercat să nu mă mai gândesc la asta. M-am gândit că în clipa în care o să discut problema o să-mi și amintesc. Nu a fost așa. La fel se întâmplă și cu celălalt gând. Din cauza lui cred că robotul e unul dintre oamenii de la bord. Am făcut o deducție în subconștient. Dacă aș reuși să-mi dau seama de ea, am avea imediat soluția. Dacă aș reuși...

Vocea lui Lucky suna acum aproape a disperare.

Bigman nu-l mai văzuse până atunci pe Lucky așa de frustrat.

– Hei, lasă, mai bine hai să tragem pe dreapta.

– Da, ar fi mai bine.

Câteva minute mai târziu, în întuneric, Bigman șopti:

– Auzi, Lucky, ce te face să fii sigur că nu eu sunt robotul?

– Pentru că siriusienii nu ar putea face un robot cu o moacă așa de urâtă ca a ta, zise Lucky ridicând apoi repede un cot pentru a se apăra de o pernă aruncată de Bigman.

După câteva zile, la jumătatea distanței către Jupiter trecuseră deja de câteva lumi mai populate, dintre care Jupiter Șase, Șapte și Zece erau singurele care aveau o denumire oficială. Jupiter Șapte era vizibilă ca o stea strălucitoare pe când celelalte erau mult prea departe astfel încât se amestecau printre constelații.

Jupiter se vedea acum cam de mărimea Lunii văzută de pe Pământ. Și pentru că nava se apropia de planetă având soarele în spate, Jupiter era mai tot timpul în faza „plină.” Toată partea vizibilă era scăldată în lumina soarelui. Pe ea nu se vedea avansând nici o umbră a nopții.

Și, cu toate că era de mărimea Lunii, Jupiter nu era la fel de strălucitor ca și Luna. Suprafața acoperită de nori reflecta de opt ori lumina pe care o primea, la fel ca și pulberea de pe Lună. Problema era că Jupiter primea

doar unu pe douăzeci și șapte din lumina pe care o primea luna pe kilometru pătrat. Rezultatul era că acum avea doar o treime din strălucirea pe care o are Luna văzută de pe pământ.

Dar cu toate astea era mult mai spectaculos decât luna. Centurile sale se vedeau acum mult mai accentuat, niște linii maronii pe un fond negru. Se putea observa foarte ușor ovalul care purta numele de Marea Pată Roșie, care apărea într-o parte a planetei și apoi dispărea în cealaltă.

– Azi, Lucky, Jupiter arată ca și cum nu ar fi cu adevărat rotund, zise Bigman. Așa e sau e doar o iluzie optică?

– Deloc, răspunse Lucky, Jupiter nu este cu adevărat rotund. E turtit la poli. Ai auzit că și Pământul e turtit la poli, nu?

– Sigur, dar nu am observat.

– Sigur că nu. Fii atent. Hai să ne gândim. Pământul are la ecuator diametrul de patruzeci de mii de kilometri și se rotește în jurul propriei axe în douăzeci și patru de ore, astfel încât un punct de pe ecuator se deplasează cu o viteză de circa 1600 km/h. forța centrifugă rezultantă umflă Pământul la ecuator, astfel încât la mijloc diametrul are cu patruzeci și trei de kilometri mai mult decât distanța dintre cei doi poli. Diferența relativă dintre cele două diametre e doar o treime dintr-un procent, așa că, văzut din spațiu, Pământul arată ca o sferă perfectă.

– Aha!

– Acum să luăm exemplul lui Jupiter. Diametrul de la ecuator este de unsprezece ori mai mare decât al Pământului, adică patru sute patruzeci de mii de kilometri, și cu toate astea se rotește în jurul axei sale în doar zece ore; mai puțin cu cinci minute de zece ore, ca să fim mai exacți. Un punct de pe ecuatorul lui se mișcă cu o viteză de aproape 45000 km/h, deci mai repede de 28 ori decât orice punct de pe pământ. Astfel forța centrifugă este mult mai mare, deci umflătura de la ecuator este și mai mare, mai ales pentru că materialul din stratul solului de pe Jupiter este mult mai ușor decât scoarța terestră. Diametrul lui Jupiter la ecuator este cu peste nouă mii șase sute de kilometri mai mare decât cel de la poli. Diferența dintre ele este de aproape cincisprezece procente și chestia asta e chiar foarte ușor de văzut.

Bigman se uită la cercul de lumină turtit și murmură:

– Pe Marte!

Soarele rămânea în spatele lor și era nevăzut în timp ce ei coborau din ce în ce mai mult către Jupiter. Traversară orbita lui Callisto, Jupiter Patru, cel mai îndepărtați dintre sateliții principali ai lui Jupiter, dar nu reușiră să-l vadă. Callisto era o lume aflată la două milioane de kilometri de Jupiter și era la fel de mare ca Mercur, dar era în cealaltă parte a orbitei, neapărând decât ca o pată aproape de Jupiter și intrând în eclipsă.

Ganymede, care era Jupiter Trei, era mai aproape și se vedea acum ca un disc cam de trei ori mai mic decât Luna văzută de pe Pământ. Era înclinat într-o parte încât se putea vedea și o parte din suprafața sa învăluită în noapte. Cu toate astea era în al treilea pătrar, cu o lumină palidă și fără nici un fel de trăsătură care să-l scoată în evidență.

Lucky și Bigman nu prea erau băgați în seamă de restul echipajului. Comandantul nu le vorbea niciodată și nici măcar nu se uita la ei când se întâmpla să-i întâlnească. Norrich, atunci când era condus de Mutt, dădea din cap bucuros așa cum făcea de câte ori detecta prezența unui om. Când Bigman îi răspundea la salut, acea plăcere de pe față îi dispărea. La o simplă smucitură a lesei, câinele înțelegea că trebuie să meargă mai departe.

Cei doi se simțeau mult mai bine să mănânce în camera lor.

– Cine se cred amărâții ăștia? mormăi încruntat Bigman. Chiar și Panner se preface că are treabă când suntem noi prin preajmă.

– În primul rând, Bigman, atunci când comandantul face să fie atât de evident că noi nu suntem pe lista lui de favoriți, subordonații nu sunt nici ei foarte prietenoși. În al doilea rând, relațiile noastre cu câțiva dintre ei nu au fost foarte cordiale încă de la început.

– M-am întâlnit cu Red Summers azi, zise Bigman. El venea din camera motoarelor și eu am stat acolo în fața lui.

– Ce s-a întâmplat? Nu ai...

– Nu am făcut nimic. Am stat acolo așteptându-l să înceapă ceva, sperând să înceapă ceva, dar doar a zâmbit și a trecut pe lângă mine.

Toți cei prezenți la bordul navei Jovian Moon urmăreau să vadă cum Ganymede va eclipsa Jupiter. De fapt nu era o eclipsă adevărată. Ganymede acoperea doar o treime din Jupiter. Ganymede era la aproape un milion de kilometri distanță și avea aproape jumătate din suprafața Lunii așa cum era ea văzută de pe Pământ. Jupiter se afla la distanță dublă, dar era acum un

glob de lumină, de paisprezece ori mai mare decât Ganymede, cu un aspect înfiorător.

Ganymede se întâlnea cu Jupiter undeva mai jos de ecuator și încet cele două globuri păreau să se contopească unul cu celălalt. Când Ganymede a intrat în zona lui Jupiter a făcut un cerc de lumină mai slabă pentru că Ganymede are o atmosferă mult mai rarefiată decât Jupiter și reflectă mult mai puțină lumină decât primește. Chiar dacă lucrurile nu ar fi stat chiar așa, fenomenul ar fi fost vizibil și când ar fi traversat centurile lui Jupiter.

Partea memorabilă a avut loc în clipa în care întunericul în care era învăluită partea din spate a lui Ganymede a atins perfect discul lui Jupiter. După cum oamenii își explicau unii altora în șoaptă, umbra lui Ganymede cădea peste Jupiter.

Umbra, vizibilă numai la margini, se mișca o dată cu Ganymede, dar încetul cu încetul începea să-l depășească. Felia de întuneric se îngusta tot mai mult până la jumătatea eclipsei, când Ganymede, Jupiter și Jovian Moon ajunseră toate în linie dreaptă cu soarele, iar umbra dispăru complet, acoperită de planeta care o generase.

Apoi, în timp ce Ganymede continua să se miște, umbra începea să avanseze, apărând înaintea ei, apoi subțire, apoi din ce în ce mai groasă, până când ambele părăsiră globul lui Jupiter.

Întreaga eclipsă dură trei ore.

Jovian Moon atinse și depăși orbita lui Ganymede când satelitul era în celălalt capăt al orbitei lui de șapte zile în jurul lui Jupiter.

Dar de data asta avea loc un eveniment important. Oameni cu nave obișnuite (dar nu foarte des) ajunseseră uneori pe Ganymede și asolizaseră acolo, dar nici unul, nici o ființă umană, nu ajunsese atât de aproape de Jupiter. Iar acum exact asta făcea Jovian Moon.

Nava trecu la o distanță de o sută șaizeci de mii de kilometri de Europa, Jupiter Doi. Era cel mai mic dintre sateliții apropiați ai lui Jupiter având doar trei mii de kilometri în diametru. Doar cu puțin mai mic decât Luna, apropierea îl făcea să pară de două ori mai mare decât Luna văzută de pe Pământ. Niște pete negre puteau fi considerate lanțuri muntoase. Telescoapele navei au demonstrat că, într-adevăr, asta erau. Munții semănau cu cei de pe Mercur și nu era nici un semn de cratere la fel ca pe Lună. Din loc în loc erau zone strălucitoare care semănau cu niște întinderi de gheață.

Dar ei coborau mai mult, lăsând orbita satelitului Europa în spate.

Io era cel mai mare dintre sateliții apropiați de Jupiter, fiind aproape cât Luna. Distanța față de Jupiter era de patru sute șaizeci de mii de kilometri, cu foarte puțin mai mare decât distanța dintre Pământ și Lună.

Dar aici asemănarea se încheia. În timp ce gravitația blândă a Pământului mișca Luna în jurul lui într-o perioadă de patru săptămâni, Io, prins în câmpul gravitațional al lui Jupiter, se rotea pe o orbită destul de mare în doar patruzeci și două de ore. În timp ce luna se mișcă în jurul Pământului cu o viteză de o mie șase sute de kilometri pe oră, Io se deplasează în jurul lui Jupiter la o viteză de treizeci și cinci de mii de kilometri pe oră, iar asolizarea pe el era destul de dificilă.

Nava însă era perfect manevrabilă. Merse înaintea lui Io și opri dispozitivul Agrav exact la fix.

Brusc, zumzăitul motoarelor hiperatomice invadă din nou nava cu o cascadă de sunete asurzitoare după liniștea din ultimele săptămâni.

Jovian Moon devie de la orbita sa, fiind supusă acum efectului de accelerație al câmpului gravitațional al lui Io. După aceea se plasă pe o orbită în jurul satelitului la o distanță de șaisprezece mii de kilometri, astfel încât globul auriu al lui Io umplea tot cerul.

Îl înconjură dinspre partea luminată către cea întunecată, venind din ce în ce mai jos. Aripile ca de liliac ale navei, folosite pentru dispozitivul Agrav, fuseseră retrase pentru a nu fi deformate de atmosfera rarefiată a lui Io.

Apoi, în cele din urmă, începu să se audă un șuierat care provenea de la frecarea pereților navei cu atmosfera.

Viteza scădea tot mai mult, dar la fel și altitudinea. Motoarele laterale ale navei erau întoarse în jos, către Io, iar jeturile hiperatomice se treziră la viață, atenuând căderea, și lent, Jovian Moon ajunse pe suprafața lui Io.

La bordul navei se instală o veselie isterică. Chiar și Lucky și Bigman erau bătuți pe spate de oamenii care până atunci îi evitaseră pe tot parcursul călătoriei.

După o oră, în bezna nopții de pe Io, avându-l pe comandantul Donahue în frunte, oamenii de pe Jovian Moon, toți în costume spațiale, ieșeau unul câte unul pe suprafața lui Jupiter Unu.

Șaisprezece oameni. Primele ființe umane care ajunseseră pe Io!

Mai exact, se gândi Lucky, cincisprezece oameni. Și un robot,

Cerul și zăpezile de pe Io

Primul lucru pe care se opriră să-l admire a fost Jupiter. Jupiter era cel care îi lăsă fără grai. Nu se putea spune nimic despre el, nu se auzea nimic în căști. Era mai presus de orice s-ar fi putut spune.

Jupiter era un gigant, acoperind mai mult de o optime din cer. Dacă ar fi fost vizibil în întregime, ar fi fost de două mii de ori mai strălucitor decât Luna plină, dar umbra nopții lua din el o treime.

Zonele strălucitoare și centurile întunecate care îl înconjurau nu mai erau doar maro. Erau destul de aproape pentru a li se vedea culorile adevărate: roz, verde, albastru, purpuriu, toate strălucitoare. Marginile benzilor erau zimțate și își schimbau forma, ca și cum atmosfera ar fi fost tulburată de furtuni puternice, și probabil că așa și era. Atmosfera rarefiată și foarte clară a lui Io nu reușea să ascundă nici cel mai mic detaliu al acelei suprafețe care își schimba tot timpul forma.

Marea Pată Roșie se vedea perfect. Îți lăsa impresia unui curent de gaz care se rotea leneș.

Priviră vreme îndelungată, dar Jupiter nu-și schimba poziția. Stelele treceau pe lângă el, dar Jupiter rămânea tot acolo, undeva jos în partea de vest a cerului. Nu avea cum să se miște, căci Io nu arăta spre Jupiter decât o parte, în timp ce se rotea în jurul lui. Pe jumătate din suprafața lui Io, Jupiter nu răsărea niciodată, iar pe cealaltă jumătate nu apunea. Oriunde te-ai fi aflat pe Io, Jupiter se afla tot timpul la orizont, jumătate văzut, jumătate nevăzut.

– Ce loc bun pentru un telescop! murmură Bigman pe lungimea de undă alocată lui Lucky în ședința de informare de dinaintea asolizării.

– O să se instaleze unul imediat, și tot felul de alte echipamente, replică Lucky.

Bigman îi atinse casca lui Lucky pentru a-i atrage atenția arătându-i cu degetul ceva.

– Fii atent la Norrich. Săracul, nu poate vedea nimic din toate astea!

– L-am observat mai înainte. Măcar îl are pe Mutt cu el.

– Da! Pe nisipurile de pe Marte, s-au chinuit destul de mult pentru Norrich! Câinele are un costum spațial special. Am urmărit când i l-au pus și tu verificai asolizarea. Au fost nevoiți să-l testeze să vadă dacă poate auzi

ordinele și dacă se supune și dacă îl mai recunoaște pe Norrich după ce s-a îmbrăcat și el în costumul spațial. Se pare că totul mers cum trebuie.

Lucky dădu din cap. Dintr-un singur impuls se mișcă spre Norrich. Gravitația de pe Io era cu foarte puțin mai mare decât cea de pe Lună, iar Bigman și el se descurcau cât de poate de bine cu ea.

Din două salturi ajunseră la el.

– Norrich, zise Lucky trecând pe lungimea de undă alocată inginerului.

În general nu puteai spune care era direcția sunetului auzit în căști, iar ochii lipsiți de lumină ai lui Norrich se uitau neajutorați în jur.

– Cine e? întrebă el.

– Lucky Starr, veni răspunsul.

Lucky veni în fața lui, și chiar și prin viziera de la cască putea vedea fericirea de pe fața lui Norrich.

– Te bucuri că ești aici?

– Fericit? Poți să-i spui și așa. Jupiter e frumos?

– Foarte frumos! Vrei să ți-l descriu?

– Nu. Nu e nevoie. L-am văzut prin telescop când mai aveam ochi, iar acum pot să-l văd în minte. Doar că... nu știu dacă ai putea să înțelegi. Noi suntem printre puținii oameni care au ajuns pentru prima dată pe o lume nouă. Îți dai seama ce grup deosebit suntem?

Întinse mâna după Mutt dar nu reuși decât să atingă casca de metal a câinelui. Prin viziera curbată Lucky vedea limba câinelui și ochii care se mișcau în toate direcțiile, ca și cum ar fi fost tulburat de tot ce se afla în jurul lui sau de prezența vocii stăpânului, dar fără corpul lui cu care se obișnuise.

– Săracul Mutt! Gravitația mică l-a cam speriat, zise Norrich cu o voce joasă. Nu cred că o să-l mai țin mult afară.

Dar imediat începu din nou să vorbească cu înflăcărare:

– Gândește-te numai la trilioanele de oameni din galaxie. Gândește-te cât de puțini sunt cei care au norocul să ajungă primii pe o lume nouă. Cred că ai putea să-i numeri pe degete. Janofski și Sterling pe Lună, Ching, primul om pe Marte, Lubell și Smith, primii pe Venus. Adună-i. Ia-i și pe cei care au ajuns pe asteroizi sau pe planetele din afara sistemului solar. Adună-i pe toți și ai să vezi ce puțini sunt. Și noi suntem printre ei. Eu sunt printre ei.

Își întinse mâinile ca și cum ar fi gata să îmbrățișeze întregul satelit.

– Și asta i-o datorez lui Summers. Când a gândit noua tehnică pentru contact, care era doar o problemă de rotor înclinat, a însemnat o economisire de două milioane de dolari și a încă un an de muncă, și nici măcar nu e un mecanic antrenat, dar l-au lăsat să urce la bordul navei. Știi ce a spus? Că și eu meritam un loc printre ei. Ei nu l-au contrazis, dar au obiectat că sunt orb. Atunci le-a adus aminte de ce eram orb și le-a spus că nu merge fără mine. Așa că am ajuns amândoi aici. Știu că nu te dai în vânt după Summers, dar pentru mine asta înseamnă Summers când mă gândesc la el.

Vocea comandantului se auzi în toate căștile:

– La muncă, oameni buni. Jupiter rămâne tot acolo. Vă uitați la el mai târziu.

Timp de patru ore se descărcă nava, se aranjă echipamentul, se întinseră corturi. De asemenea erau pregătite și corturi cu atmosferă normală pentru a fi folosite ca posibile cartiere generale cu oxigen în afara navei.

Dar cu toate asta nu puteai să-i împiedici pe oameni să se uite la cer.

Europa se afla cel mai aproape, fiind ceva mai mică decât Luna văzută de pe Pământ. Ganymede, ceva mai mic, era aproape de zenit și era în al doilea pătrar. Calisto era doar un sfert din mărimea Lunii văzută de pe Pământ și se mișca aproape de Jupiter, și la fel ca și Jupiter, se vedea doar două treimi. Nici unul dintre sateliții naturali ai lui Jupiter nu dădea nici măcar un sfert din lumina pe care o degaja Luna plină și păreau neînsemnați în prezența lui Jupiter.

Bigman comenta exact acest fapt.

Lucky se uită la micul marțian și, după ce studie orizontul estic, spuse:

– Crezi că nimic nu poate să fie mai ceva decât Jupiter aici, nu?

– Da, cel puțin aici, nu cred, zise Bigman.

– Atunci fii atent aici, îl avertiză Lucky.

În atmosfera rarefiată a lui Io nu era nici un fel de strălucire care să-i avertizeze. Apoi, undeva pe linia dealurilor, apăru o strălucire de-a lungul gheții, iar peste șapte secunde soarele apăru la orizont.

Era un soare de mărimea unei perle, un cerculeț de un alb strălucitor, și cu toată lumina pe care o transmitea Jupiter, acest pigmeu reușea să-l întreacă.

Reușiseră să instaleze telescopul exact la timp pentru a vedea cum Calisto dispărea după Jupiter. Unul câte unul, toți cei trei sateliți vor trebui să facă la fel. Io, cu toate că rămânea tot timpul cu fața la Jupiter, se rotea în jurul lui în patruzeci și două de ore. Asta însemna că soarele și celelalte stele păreau să se deplaseze pe cerul lui Io în acele patruzeci și două de ore.

În ceea ce privește sateliții, Io se mișca mai repede decât ceilalți, și tot timpul îi întrecea în cursa în jurul lui Jupiter. Pe Calisto, care era cel mai depărtat și cel mai lent, îl întrecea primul; în felul ăsta Calisto trecea pe cerul lui Io în două zile. Ganymede făcea același lucru în patru zile și Europa în șapte. Fiecare mergeau de la est la vest și fiecare trebuia să treacă prin spatele lui Jupiter.

Toată lumea era nerăbdătoare să vadă eclipsa lui Calisto, care era prima. Chiar și Mutt părea să fie afectat de ea. Deja se obișnuise cu gravitația scăzută și Norrich îl mai lăsa din când în când liber în costumul în care zburda destul de grotesc, încercând fără nici un spor să adulmece tot ce întâlnea. În cele din urmă, atunci când Calisto atinse Jupiter și trecu în spatele lui, nimeni nu mai reușea să scoată nici un cuvânt. Până și Mutt se așezase și privea cerul cu limba scoasă.

Dar soarele era cel pe care îl așteptau de fapt. Mișcarea lui aparentă era din ce în ce mai rapidă față de a celorlalți sateliți. Trecu de Europa (a cărei lumină nici măcar nu se mai văzu), rămânând în eclipsă timp de treizeci de secunde.

Ganymede era deja în spatele lui Jupiter înainte ca soarele să îl ajungă, iar Calisto, ieșind de sub umbra lui Jupiter, era acum undeva la orizont.

Acum mai rămăseseră Soarele și Jupiter.

Oamenii priveau nerăbdători în timp ce soarele de mărimea unei perle urca la orizont. Pe măsură ce urca, faza lui Jupiter era din ce în ce mai mică. porțiunea luminată fiind, normal, cea dinspre soare. Jupiter deveni „semilună” apoi se mări treptat.

În atmosfera rarefiată de pe Io, cerul aflat în lumina soarelui era de un purpuriu întunecat și doar stelele care degajau mai puțină lumină deveniseră invizibile. Pe tot acest fundal ardea uriașa semilună care se umfla către soare.

Era ca și cum piatra lui David, expediată de o praștie cosmică, ar fi încercat să țintească fruntea lui Goliat.

Lumina lui Jupiter se micșoră și mai mult până când deveni un contur gălbui. Soarele aproape că îl atingea.

În momentul atingerii, oamenii începură să strige. Își obturaseră vizierele căștilor pentru a se putea uita la lumina intensă, dar în câteva clipe nu mai era nevoie de asta pentru că lumina ajunsese la o intensitate suportabilă.

Dar cu toate acestea nu dispăru definitiv. Soarele trecuse de marginea lui Jupiter, dar încă se mai vedea prin atmosfera densă de heliu și hidrogen a gigantului.

De acum Jupiter era complet în umbră, dar atmosfera lui se trezise la viață, deformând prin refracție lumina solară care trecea prin ea și pe lângă conturul planetei, transformând-o într-o peliculă de lumină lăptoasă.

Pelicula luminoasă creștea din ce în ce mai mult pe măsură ce soarele trecea și mai mult în spatele lui Jupiter. Corpul lui Jupiter era acum înconjurat de lumină și într-o parte se zărea un bulb luminos. Era un inel de diamant pe cer, destul de mare pentru a cuprinde în volumul său două mii de globuri de mărimea Lunii văzute de pe Pământ.

Și soarele se mișca și mai mult în spatele lui Jupiter așa încât lumina începu să mai piardă din intensitate, până când nu se mai văzu nimic, cu excepția semilunii satelitului Europa. Cerul era negru și aparținea stelelor.

– Și așa o să fie timp de cinci ore, îi zise Lucky lui Bigman. Apoi totul se va repeta în sens invers când soarele va ieși din spatele lui Jupiter.

– Și toate astea se întâmplă la fiecare patruzeci și două de ore? întrebă Bigman uimit.

– Da.

Panner se apropie de ei în ziua următoare și îi strigă.

– Ce faceți? Noi am cam terminat treaba aici, zise el arătând toată valea care era acum plină de echipament. O să plecăm destul de curând și cea mai mare parte a instalațiilor o să rămână aici.

– Da? întrebă Bigman surprins.

– De ce nu? Nu e nimic viu pe satelit care să strice ceva și aici nu poate fi vorba de condiții meteo. Toate sunt protejate împotriva amoniacului din atmosferă și o să se păstreze perfect până la a doua expediție, explică el. După care continuă cu o voce joasă:

– Consilier Starr, e cineva pe lungimea ta de undă?

– Receptoarele mele nu detectează pe nimeni.

– Ai vrea să mergi la o plimbare cu mine? spuse el și se îndreptă către vale pe panta ușoară a dealurilor care o înconjurau.

Cei doi îl urmară îndeaproape.

– Trebuie să-mi cer scuze dacă ți s-a părut că sunt neprietenos pe navă. Dar m-am gândit că e mai bine așa.

– Nu e absolut nici o problemă, îl asigură Lucky.

– M-am gândit să încerc și eu o investigație pe cont propriu, și am considerat că cel mai bine e să nu fim văzuți împreună. M-am gândit să urmăresc totul cu mare atenție și credeam că am să prind pe cineva dându-se de gol, făcând ceva care nu se potrivește unui om, dacă înțelegi ce vreau să-ți spun. Mă tem că am dat greș.

Amândoi ajunseră în vârful primului deal și Panner se uită în spate.

– Uite-te puțin la câinele ăla. Se bucură de gravitația scăzută, zise el către Lucky.

Mutt învățase câte ceva în ultimele zile. Își arcuia corpul în clipa în care se lansa în niște salturi de câte șase metri și părea că efectiv se bucură de ele.

Panner trecu pe frecvența care îi fusese rezervată lui Norrich pentru a-și striga câinele.

– Hei, Mutt, băiete, vino aici, începu să strige el apoi fluierând scurt.

Bineînțeles că Mutt auzi și începu să vină în salturi mari către ei. Lucky trecu și el pe frecvența câinelui și îi auzi lătratul.

Panner îi făcu semn cu mâna și câinele se îndreptă către ei, apoi se opri și se uită înapoi ca și cum s-ar fi întrebat dacă e corect să-și părăsească stăpânul. Dar continuă să se apropie, deși mult mai încet.

Cei doi își continuară drumul.

– Un robot de pe Sirius care să păcălească un om trebuie să fie ceva destul de bine făcut. O examinare obișnuită cred că nu l-ar putea da de gol, zise Lucky.

– A mea nu a fost obișnuită, protestă Panner.

Vocea lui Lucky vădea aproape un fel de amărăciune.

– Încep să cred că orice examinare făcută de cineva care nu este un expert în robotică, nu poate fi decât ceva obișnuit.

Trecură pe lângă ceva care semăna cu un fel de râu dintr-o substanță care era aproape ca zăpada, strălucind în lumina lui Jupiter, și Bigman se

uită la el cu uimire.

– Chestia asta se topește doar dacă te uiți la ea, zise el.

Luă în mâna înmănușată puțin și totul se topi la fel ca untul pe plită. Se uită înapoi și în locurile în care cei trei păși seră apăruseră niște găuri mari.

– Nu e zăpadă, îl lămuri Lucky, este amoniac înghețat, Bigman. Amoniacul se topește la o temperatură mai mică cu 44 de grade mai mică decât gheața, iar căldura care radiază din costumele noastre o topește mult mai repede.

Bigman se aruncă înainte, lăsând la fiecare pas făcut niște găuri destul de mari.

– E amuzant.

– Vezi dacă ai dat drumul la încălzitor, dacă vrei să te joci în zăpadă, îi strigă Lucky.

– E dat drumul, veni răspunsul de la Bigman care cobora o vale în niște salturi mari, sărind cu capul înainte.

Se mișca la fel ca un scafandru, dar cu încetinitorul, apoi atinse amoniacul, și pentru o clipă dispăru. Apoi se ridică în picioare.

– E ca și cum te-ai scufunda într-un nor, Lucky. Mă auzi? Hai, încearcă și tu! E mai bine decât să faci schi pe nisip pe Lună.

– Mai târziu, Bigman, veni replica lui Lucky care apoi se întoarse către Panner. Spre exemplu, ai încercat în vreun fel să testezi pe vreunul dintre oameni?

Cu coada ochiului Lucky îl putea vedea pe Bigman plonjând pentru a doua oară, și după câteva secunde își întoarse cu totul privirea în acea direcție.

– Bigman! strigă el nervos după câteva clipe. Bigman! strigă a doua oară și mai nervos.

Apoi începu să alerge.

Vocea lui Bigman se auzi în cele din urmă, dar foarte încet și fără suflu.

– Respir... lovit de stâncă... aici un râu...

– Stai acolo, vin la tine!

Lucky și Panner veneau către el cu pași mari.

Lucky știa ce se întâmplase. Temperatura la suprafața lui Io nu era cu foarte mult mai mare decât punctul de topire al amoniacului. Sub zăpadă curgeau râuri din acea substanță sufocantă care exista din belșug pe planetele de dincolo de orbita terestră și pe sateliții lor.

Apoi se auzi Bigman prin radio care se îneca.

– Rupt furtunul de aer... intră amoniac... mă sufoc...

Lucky ajunse la gaura lăsată de corpul lui Bigman și se uită în jos. Râul de amoniac era cât se poate de vizibil, coborând în josul dealului printre pietre. Probabil de una dintre ele se spărsese furtunul de aer al lui Bigman.

– Bigman, unde ești?

Și cu toate că Bigman răspunse abia auzit „Aici!”, nu era de găsit.

Căderea

Lucky se aruncă fără să mai stea pe gânduri în râu, coborând încet sub influența gravitației de pe Jupiter. Era furios pe acea încetineală a căderii, pe entuziasmul copilăresc care îl prindea atât de repede pe Bigman, și, neprevăzut, pe el însuși pentru că nu îl oprise la timp pe prietenul său.

Lucky ajunse în râu și amoniacul se ridică în aer în stropi mici, apoi căzu repede la loc cu o viteză surprinzătoare. Atmosfera rarefiată a lui Io nu putea susține picăturile în pofida gravitației scăzute.

În râul de amoniac nu era nici un fel de forță ascensională, ca în apă. Dar Lucky nu se aștepta deloc la asta. Amoniacul lichid era mai puțin dens decât apa și avea o forță ascensională mult mai mică. Și nici forța curentului nu era foarte mare sub influența gravitațională a lui Io. Dacă Bigman nu și-ar fi spart furtunul de aer ar fi putut pur și simplu să pășească afară din râu.

Așa însă...

Lucky se aruncă în direcția de scurgere a râului. Undeva în față era micul marțian care se lupta cu amoniacul otrăvitor. Dacă spărtura furtunului era destul de mare sau dacă se mărise în vreun fel pentru a permite lichidului să intre, Lucky ar fi ajuns prea târziu.

Deja ar putea să fie prea târziu, se gândi el și simți o strângere de inimă la acest gând.

O siluetă trecu de Lucky, scufundându-se în amoniac. Dispăru, lăsând un tunel pe care amoniacul îl acoperi încet.

– Panner, strigă Lucky.

– Aici, veni răspunsul inginerului care își puse mâna pe umărul lui Lucky. A fost Mutt. A venit în fugă în clipa în care ai strigat. Amândoi eram pe lungimea lui de undă.

Amândoi mergeau prin amoniac în căutarea câinelui. Apoi îl văzură întorcându-se.

– L-a găsit pe Bigman, strigă Lucky fericit.

Brațele lui Bigman erau în jurul câinelui, și cu toate că asta îi stânjenea mișcările, gravitația scăzută îi permitea lui Mutt să facă niște salturi respectabile folosindu-se doar de mușchii de la umeri.

Chiar în clipa în care Lucky se aplecă după Bigman, micuțul marțian își dădu drumul și căzu.

Lucky îl ridică pe umăr. Nu mai era timp de investigații sau de vorbă. Nu mai era timp decât pentru un singur lucru. Fixă nivelul de oxigen al prietenului său la maxim și, cu Bigman pe umăr, alergă către navă. Chiar și cu gravitația scăzută de pe Io, Lucky nu mai fugise niciodată cu atâta disperare. Cu atâta grabă atingea doar pământul la fiecare salt, încât lăsa impresia de zbor la mică înălțime.

Panner venea din spate iar Mutt alerga și el pe urmele lui Lucky.

Lucky selectă frecvența comună pentru a-i anunța pe toți să pregătească unul dintre corturile presurizate.

Lucky intră în cort abia oprindu-se din alergare. În spatele lui se închise automat ușa, în interior năvălind aer la presiune mare pentru a recupera pierderea de presiune din clipa deschiderii.

Repede îi scoase lui Bigman casca și apoi, mai încet, restul costumului.

Căută să vadă dacă îi mai bate inima și spre ușurarea lui găsi o bătaie slabă. Cortul era, bineînțeles, echipat cu o trusă de prim ajutor. Făcu injecțiile necesare pentru stimulare generală și așteptă căldura și aerul să facă restul.

În cele din urmă ochii lui Bigman se deschiseră și focalizară destul de greu pe Lucky. Buzele i se mișcară fără nici un fel de sunet, dar Lucky își dădu seama ce voia să spună:

– Lucky.

Lucky râse ușurat și apoi își scoase și el costumul spațial.

La bordul lui Jovian Moon, Norrich se opri la ușa deschisă a camerei unde Bigman își continua convalescența. Ochii săi lipsiți de vedere erau plini de căldură.

– Cum se simte bolnavul?

Bigman se roti în pat și strigă:

– Bine! Pe Marte, mă simt nemaipomenit, dacă nu ar fi Lucky ăsta care vrea să mă vadă în pat, aș zburda pe aici!

Lucky se încruntă la el.

Bigman îl ignoră și continuă.

– Hei, Mutt, vino încoace! Mutt! Băiete, aici!

Mutt, fără costum acum, veni către Bigman dând din coadă, ochii săi inteligenți parcă bucurându-se că este în viață.

Bigman îl luă plin de afecțiune de gât cu brațele lui mici.

– Ăsta da prieten! Ai auzit ce a făcut, Norrich, nu?

– Toată lumea a auzit, răspunse acesta, văzându-se clar mândria pe care o născuse fapta câinelui său.

– De-abia îmi amintesc, începu Bigman, înainte să mi se rupă de tot filmul. Am tras o gură de amoniac și nu mai puteam să mă îndrept. M-am rostogolit în josul dealului, trecând prin zăpada de amoniac ca și cum nu ar fi fost nimic. Apoi am văzut că vine ceva spre mine și am fost sigur că e Lucky, când am auzit mișcându-se ceva. Dar a dat la o parte destul de multă zăpadă ca să pot vedea că e Mutt. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că l-am prins în brațe.

– Și asta e o chestie bună, zise Lucky. Timpul necesar pentru ca eu să te găsesc ar fi însemnat sfârșitul tău.

Bigman se rățoi la Lucky.

– Și tu acuma, Lucky, faci din țânțar armăsar. Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă nu mi-aș fi strivit furtunul de aer de o piatră. Și dacă m-aș fi gândit să setez presiunea de oxigen la maximum, aș fi putut să țin amoniacul afară. Prima gură pe care am tras-o mi-a pus capac. Nu mai puteam să gândesc.

Panner trecu și el pe-acolo și se interesă de starea marțianului.

– Cum te simți, Bigman?

– Pe nisipurile de pe Marte! Toată lumea are impresia că sunt invalid sau handicapat! Nu am nimic! Chiar și comandantul a trecut pe aici și a reușit să-mi vorbească cât poate el de frumos.

– Ei, zise Panner, poate că a trecut peste supărarea lui.

– Niciodată, replică Bigman. Vrea să se asigure că zborul nu o să aibă vreo victimă. Vrea ca raportul să fie curat, ăsta e motivul.

– Totul e pregătit pentru decolare? întrebă Panner zâmbind.

– Plecăm de pe Io? întrebă Lucky.

– Într-o oră. Oamenii reîncarcă echipamentul pe care îl luăm înapoi și îl securizează pe cel lăsat aici. Dacă voi doi ați reușit să ajungeți în cabina de pilotaj după ce plecăm, ar trebui să veniți. O să avem o priveliște a lui Jupiter cum nu ați mai văzut.

Panner îl scărpină după ureche pe Mutt și plecă.

Transmiseră prin radio către Jupiter Nouă momentul plecării de pe Io, la fel cum făcuseră cu câteva zile mai devreme când asolizaseră pe satelit.

– De ce nu transmitem și către Pământ? Consilierul șef Conway trebuie să afle că am reușit!

– Oficial, zise Lucky, nu am reușit până când nu ne întoarcem pe Jupiter Nouă.

Lucky nu adăugă cu voce tare că el nu era deloc nerăbdător să se întoarcă pe Jupiter Nouă, și chiar mai puțin nerăbdător să stea de vorbă cu Conway. Până la urmă, nu reușise nimic în misiunea asta.

Ochii lui căprui trecură în vedere toată camera de control. Inginerii și echipajul erau la posturile lor pentru decolare. Comandantul, cei doi ofițeri și Panner erau și ei în camera de control.

Lucky se întrebă în legătură cu cei doi ofițeri, la fel cum se întrebase de nenumărate ori despre ceilalți oameni de pe navă pe care nu avusese ocazia să-i examineze în prezența broaștei V. În diferite ocazii vorbise cu toți, la fel și Panner, chiar de mai multe ori. Le cercetase camerele. Împreună cu Panner le verificase dosarele. Nu găsiseră nimic.

Se va întoarce pe Jupiter Nouă fără să fi găsit robotul, și apoi va fi și mai greu de localizat, și ar fi nevoit în cele din urmă să se întoarcă la Consiliu fără să fi dus la bun sfârșit misiunea.

Încă o dată, din disperare, se duse cu gândul la razele X, sau la orice alt mijloc de inspecție forțată. Ca întotdeauna, în minte îi veni posibila declanșare a unei explozii, probabil una nucleară.

Cu siguranță va distruge robotul. Va ucide cu siguranță treisprezece oameni și o navă neprețuită. Dar cel mai rău, nu va mai găsi nici o altă cale de a detecta ceilalți roboți de care era sigur că spionau și în alte părți ale Confederației Solare.

– Plecăm!

Strigătul neașteptat al lui Panner avu darul să-i risipească pentru moment gândurile.

Se auzi un șuierat puternic generat de accelerația inițială, apoi presiunea tot mai mare generată de accelerație și, în cele din urmă, suprafața lui Io începu să se îndepărteze din ce în ce mai mult.

Telescopul nu putea să-l cuprindă în întregime pe Jupiter, era mult prea mare. Se centră pe Marea Pată Roșie și îi urmări rotația în jurul planetei.

– Am trecut pe Agrav, da, dar este doar ceva temporar, doar să-l lăsăm pe Io să se despartă de noi.

– Dar noi cădem acum spre Jupiter, zise Bigman.

– Așa e, dar numai până în momentul propice. Apoi trecem pe hiperatomice și mergem către Jupiter într-o orbită hiperbolică. Imediat ce ne-am stabilit pe orbită, oprim motoarele și-l lăsăm pe Jupiter să facă toată treaba. Ne vom apropia cel mai mult de Jupiter la două sute patruzeci de mii de kilometri. Gravitația lui Jupiter ne va roti în jur și ne va împinge către Jupiter Nouă, ca și cum am fi o piatră aruncată de o praștie. În momentul respectiv punem în funcțiune motoarele hiperatomice. Profitând de acest „efect de praștie", conservăm ceva energie pe care am fi folosit-o dacă am fi plecat direct de pe Io, și o să putem avea și niște imagini de foarte aproape ale lui Jupiter. Mai sunt cinci minute! zise el uitându-se la ceas.

Se referea la momentul în care nava urma să treacă de pe Agrav pe motoare hiperatomice și să intre pe orbita lui Jupiter.

– Momentul, continuă Panner, uitându-se la ceas, este calculat în așa fel încât să fim pe cât posibil pe direcția lui Jupiter Nouă. Trebuie să ajungem pe Jupiter Nouă cu cât mai multă energie din cea cu care am plecat. Cu cât mai multă, cu atât mai favorabil pentru Agrav. Eu mi-am fixat ținta la optzeci și cinci de procente. Dacă ne-am putea întoarce cu nouăzeci, asta ar fi superlativ.

– Să presupunem că ne întoarcem cu mai mută energie decât am plecat, interveni Bigman. Cum ar fi?

– Ar fi super-superlativ, Bigman, dar e imposibil. Există ceva care se numește a doua lege a termodinamicii care nu ne lasă să ieșim cu un bilanț energetic pozitiv, și nici măcar pe zero. Trebuie să avem o pierdere. Mai avem un minut, zise el zâmbind larg.

Exact în secunda respectivă sunetul motoarelor hiperatomice umplu nava și Panner își puse ceasul în buzunar cu o expresie satisfăcută.

– De aici înainte, spuse el, până la manevrele de aterizare pe Jupiter Nouă, totul este automatizat.

De-abia termină de rostit ultimele cuvinte că zumzăitul motoarelor încetă, iar lumina din cameră se stinse. Peste o secundă se aprinse din nou, dar pe panoul de comandă era un semn roșu care spunea AVARIE.

Panner sări în picioare.

– Pe spațiu, ce...?

Părăsi camera de comandă în viteză lăsându-i pe ceilalți să se uite în urma lui având pe față diferite expresii de groază.

Comandantul se albi, fața lui plină de riduri nemaifiind decât o mască de oboseală.

Lucky se hotărî brusc și porni în viteză după Panner și bineînțeles că Bigman îl urmă pe Lucky.

Imediat dădură peste inginerii care ieșeau din compartimentul motoarelor.

– Domnule! strigă unul dintre ei.

– Ce e, omule? întrebă grăbit Panner.

– Sistemul Agrav s-a oprit, domnule. Nu poate fi activat.

– Dar hiperatomicele?

– Rezerva principală e scurtcircuitată. Am oprit-o chiar la timp ca să nu explodeze. Dacă o atingem, toată nava se va face bucăți. Toată energia acumulată va exploda.

– Atunci mergem pe rezervorul de avarie?

– Da.

Fața lui Panner era congestionată.

– La ce ne folosește asta? Nu putem să intrăm pe orbită în jurul lui Jupiter cu rezervorul de avarie. Nici nu se pune problema. Lăsați-mă să trec.

Inginerul se dădu la o parte și Panner intră. Lucky și Bigman erau pe urmele lui.

Nici unul dintre cei doi nu mai ajunsese în compartimentul motoarelor din prima zi când se urcaseră la bordul lui Jovian Moon. Scena era acum total diferită. Nu mai era tăcerea aceea maiestuoasă, nu mai era senzația de forțe puternice care lucrează netulburate.

În locul lor se auzeau oamenii care discutau în jurul lor.

Panner ajunse la nivelul al treilea.

– Acum ce se mai întâmplă? întrebă el. Exact ce s-a întâmplat?

Omenii se dădură deoparte și toți arătau către mecanismele stricate, furioși și disperați.

De pe scări se auziră alți pași și apoi comandantul își făcu și el apariția.

– Ce se întâmplă, consiliere? i se adresă el lui Lucky care stătea calm într-o parte.

Era pentru prima dată când i se adresa lui Lucky din clipa în care părăsiseră Jupiter Nouă.

– Defecțiuni grave, comandante, răspunse Lucky.

– Cum s-a întâmplat asta? Panner?

Panner își ridică ochii de la obiectul care îi fusese întins pentru examinare.

– Pe spațiu, ce mai vrei? strigă nervos.

– De ce s-a permis ca ceva să meargă prost? întrebă comandantul Donahue cu nările fremătând.

– Nu s-a permis nimic!

– Atunci cum numești tu asta?

– Sabotaj, comandante. Sabotaj deliberat!

– Ce?

– Cinci relee gravitaționale au fost distruse și înlocuitorii au fost luați și nu pot fi găsiți. Controlul jetului hiperatomic a fost scurtcircuitat și nu se mai poate repara. Nimic din toate astea nu se putea întâmpla din accident.

Comandantul se uită la inginerul șef.

– Mai poate fi făcut ceva? întrebă el sec.

– Poate că cele cinci relee pot fi găsite sau reconstruite din resturi. Nu sunt sigur. Poate reușim să reparăm și controlul. Dar ne va lua câteva zile și nu garantez nici un fel de rezultat.

– Zile! strigă comandantul. Nici vorbă de așa ceva. Cădem spre Jupiter!

Urmă o clipă de tăcere și Panner rosti ceea ce toți gândeau.

– Așa e, comandante. Cădem spre Jupiter și nu ne putem opri la timp. Asta înseamnă că suntem terminați, comandante. Suntem morți!

Aproape de Jupiter

– Nimeni nu moare atâta timp cât mai are puterea să gândească, rupse tăcerea cu o voce hotărâtă Lucky. Cine se descurcă mai bine la comenzile navei?

– Maiorul Brant, răspunse comandantul Donahue. El e navigatorul.

– Acum e în cabina de control?

– Da.

– Să mergem la el. Vreau Efemeridele planetare detaliate... Panner, tu și oamenii tăi rămâneți aici și improvizați.

– La ce bun...? începu Panner să comenteze.

– Poate că nu folosește la nimic, îl întrerupse imediat Lucky. Dacă e așa o să ne prăbușim pe Jupiter și o să murim după câteva ore de muncă. Acum îți dau un ordin. La muncă!

– Dar..., începu comandantul Donahue care părea uimit de acel cuvânt.

– În calitate de membru al Consiliului Științei, preiau comanda navei. Dacă vrei să discutăm asta, o să-l pun pe Bigman să te încuie în cabină și putem să mai stăm de vorbă la audierile de la curtea marțială, presupunând că supraviețuim.

Lucky se întoarse cu spatele și se îndreptă către scara centrală. Bigman îi făcu semn comandantului Donahue cu degetul mare și porni în urma lui.

Panner se uită după ei cum se îndepărtau și apoi se răsti la oamenii lui:

– Gata, cadavre ambulante ce sunteți. Nu are nici un rost să așteptăm sfârșitul cu degetul în gură. Toată lumea la muncă!

Lucky ajunse în camera de control.

– Ce se întâmplă? întrebă ofițerul de acolo cu buzele albe de spaimă.

– Tu ești maiorul Brant, zise Lucky. Nu am fost prezentat cum trebuie, dar asta nu mai contează. Eu sunt consilierul David Starr, și vei primi ordine de la mine. Treci la computer și fă tot ce-ți spun cât mai repede cu putință.

Lucky avea în față Efemeridele planetare. Ca mai toate cărțile mari de referință, era în format normal de carte și nu pe film. Întoarcerea paginilor era calea cea mai rapidă pentru găsirea unei informații, mult mai rapidă decât derularea unei cărți-film de la un capăt la celălalt.

Lucky întorcea paginile cu o îndemânare, căutând printre rândurile și coloanele de numere care localizau fiecare bucățică de materie din sistemul

solar care avea mai mult de șaisprezece kilometri în diametru (unele și sub) aflate la un anumit moment în timpul standard, dar și planul lor de revoluție și viteza de mișcare.

– Ia următoarele coordonate, plus mișcarea și calculează caracteristicile orbitei și poziției acestui punct din această clipă și pentru următoarele momente timp de patruzeci și opt de ore, îi spuse Lucky.

Degetele maiorului parcă zburau pe tastatură.

Chiar în același moment, Lucky continuă:

– Calculează în funcție de poziția noastră actuală și de viteza orbitei noastre față de Jupiter punctul de intersecție cu obiectul ale cărui coordonate le-ai calculat.

Din nou maiorul execută rapid ordinul.

Computerul afișă rezultatele.

– La punctul de intersecție, care este diferența de timp dintre navă și obiect? întrebă Lucky.

Maiorul tastă din nou operațiile.

– Ratăm cu patru ore, douăzeci și unu de minute și patruzeci și patru de secunde.

– Bun, calculează cu cât ar trebui să crească viteza navei pentru a atinge exact acel punct. Folosește ca timp de referință o oră de acum înainte.

Comandantul Donahue interveni și el.

– Nu putem face nimic cât suntem atât de aproape de Jupiter. Energia de avarie nu ne poate îndepărta de el. Chiar nu înțelegi asta?

– Nu i-am cerut maiorului să încerce să ne îndepărtăm, comandante. I-am cerut să accelereze nava spre Jupiter, cu toată viteza înainte.

Comandantul sări ca ars.

– Spre Jupiter?

Calculatorul afișa acum rezultatele.

– Poți să accelerezi atât cu energia pe care o avem? întrebă Lucky.

– Cred că da, zise maiorul.

– Atunci fă-o!

– Spre Jupiter? mai întrebă încă o dată comandantul.

– Da, exact. Io nu este primul satelit de lângă Jupiter. Almatea, Jupiter Cinci este cel mai aproape. Dacă reușim să ne intersectăm cu orbita lui, putem asoliza pe el. Dacă ratăm, atunci ne-am grăbit moartea cu două ore.

Bigman simți o rază de speranță. Situația nu era disperată dacă Lucky era în acțiune, dar până în acea clipă nici el nu-și dăduse seama de intențiile lui. Dar acum își amintea de discuția cu Lucky pe această temă. Sateliții erau numerotați în ordinea în care fuseseră descoperiți. Almatea era un satelit mic, doar de câteva sute de kilometri în diametru, și fusese descoperit după cei patru mari sateliți. Așa că, deși purta numele de Jupiter Cinci, era cel mai aproape de Jupiter. Într-un fel mai toată lumea avea tendința să uite asta. Pentru că Io era numit Jupiter Unu, aveai întotdeauna tendința să te gândești că între Jupiter și el nu mai era nimic.

Exact peste o oră Jovian Moon începea să accelereze către Jupiter, grăbindu-se către o capcană mortală.

Acum nu se mai uita nimeni la Jupiter cu toate că, pe măsură ce timpul se scurgea, acesta devenea din ce în ce mai mare. În centrul atenției lor rămânea o porțiune din câmpul de stele aflat la o distanță considerabilă de marginea lui Jupiter. Zona apărea pe monitoare mărită la maxim. Exact în acel loc ar fi trebuit să apară Jupiter Cinci, la întâlnirea cu o navă care cobora către uriașul Jupiter. Fie nava va reuși să atingă acea bucată de stâncă și astfel să se salveze, fie va rata și va fi pierdută pe vecie.

– Uite-l, zise Bigman nerăbdător. Începe să se distingă discul luminos al satelitului.

– Calculează poziția și mișcarea, ordonă Lucky. Apoi verifică prin computer orbita.

Ordinul se execută imediat.

– E necesară vreo corecție? întrebă Lucky.

– Va trebui să încetinim cu...

– Lasă cifrele. Fă-o!

Jupiter Cinci se rotea în jurul lui Jupiter în douăsprezece ore cu o viteză de aproape patru mii opt sute de kilometri pe oră. Era o dată și jumătate mai rapid ca Io și câmpul gravitațional era doar a douăsprezecea parte din cel al lui Io. Din ambele motive, ținta era foarte greu de atins.

Mâinile maiorului Brant tremurau când ajusta orbita navei pentru a o înclina exact cât trebuia pentru a se întâlni cu Jupiter Cinci, a trece pe sub el și apoi pentru a-l înconjura, potrivind vitezele exact pentru clipa care să-i permită gravitației satelitului să-i plaseze pe o orbită în jurul lui.

Acum Jupiter Cinci era un obiect mare și strălucitor. Dacă rămânea așa era bine. Dacă începea să se micșoreze, însemna că rataseră.

– Am reușit, șopti maiorul Brant și capul îi căzu în palmele tremurânde exact în clipa în care le ridică de pe panoul de control al navei.

Chiar și Lucky își închise pentru câteva clipe ochii ușurat.

Dintr-un singur punct de vedere era diferit acum pe Jupiter Cinci decât fusese pe Io. Acolo, tot echipajul fusese bucuros, toți urmăriseră cerul mai înainte de a se apuca de lucru în acea vale.

Aici, pe Jupiter Cinci, nimeni nu ieși din Jovian Moon. Nimeni nu văzu ce era de văzut.

Oamenii rămaseră la bordul navei și se apucară de lucru pentru a repara motoarele. Nu mai conta nimic altceva. Dacă nu reușeau, asolizarea pe Jupiter Cinci nu reușise decât să le amâne moartea și să le-o transforme într-o agonie îndelungată.

Nici o navă normală nu va putea ateriza pe Jupiter Cinci pentru a-i recupera și nu exista sau nu va exista nici o altă navă Agrav înainte de un an cel puțin. Dacă dădeau greș, vor avea destul timp să vadă spectacolul oferit de Jupiter în timp ce își așteptau moartea.

Dar în condiții mai normale, spectacolul merita văzut. Era la fel ca pe Io, dar totul de două sau trei ori mai frumos.

Din punctul în care asolizase Jovian Moon, marginea de jos a lui Jupiter părea să acopere tot orizontul. Datorită lipsei atmosferei, gigantul părea atât de aproape încât privitorul avea impresia că ar fi putut să-și afunde mâna în acel cerc de lumină.

De la orizont Jupiter se întindea în sus, aproape jumătate până la zenit. În clipa în care Jovian Moon asolizase, Jupiter era aproape în faza plină, iar în interiorul acelui cerc plin de linii și puncte strălucitoare ai fi putut pune mii de cercuri de Lună plină. Jupiter acoperea aproape a șaisprezecea parte din tot cerul vizibil.

– Și pentru că Jupiter Cinci se rotea în jurul lui Jupiter în douăsprezece ore, sateliții naturali vizibili – acum patru, nu trei ca pe Io, din moment ce Io era acum și el un satelit – se mișcau mai repede de trei ori decât pe Io. La fel stelele și orice alt lucru de pe cer, cu excepția lui Jupiter, către care satelitul avea îndreptată întotdeauna aceeași față și, prin urmare, rămânea nemișcat pe cer.

În cinci ore soarele trebuia să răsară și va fi exact ca pe Io; va fi singurul lucru neschimbat. Dar va trebui să alerge în jurul unui Jupiter de patru ori mai mare și cu o viteză de trei ori mai mare, rezultând o eclipsă de o sută de ori mai frumoasă și mai terifiantă.

Dar nimeni nu o văzu. Se derulă în timp ce Jovian Moon era pe Io și nimeni nu o văzu. Nimeni nu avea timp. Nimeni nu avea curajul.

Panner se așeză în cele din urmă, cu ochii umflați și înroșiți de oboseală. Vocea lui era o șoaptă răgușită.

– OK! Toată lumea la posturi. Vom face o simulare.

Panner nu mai dormiseră de patruzeci de ore. Ceilalți lucraseră în schimburi, dar Panner nu se oprise nici să mănânce și nici să doarmă.

Bigman, care se desemnase singur pentru muncă necalificată, pentru cărat, măsurat și alte munci sub supraveghere, nu avea nici un fel de loc într-o simulare, nu avea nici o îndatorire. Așa că porni să-l caute pe Lucky pe care îl găsi în cabina de comandă împreună cu comandantul Donahue.

Lucky își scosese cămașa și își ștergea umerii, fața și brațele cu un prosop.

În clipa în care îl văzu pe Bigman spuse fericit:

– Nava o să meargă, Bigman. O să plecăm destul de curând.

– Nu facem decât o simulare, zise Bigman ridicându-și ochii.

– O să meargă. Acest Jim Panner face minuni.

– Consilier Starr, mi-ai salvat nava, zise dintr-o dată comandantul Donahue.

– Nu, nu. Panner merită toate laudele. Cred că jumătate din motor e făcut din bucăți și lipituri, dar va merge.

– Știi ce vreau să spun, consilier. Ne-ai adus pe Jupiter Cinci când noi eram gata să renunțăm și să intrăm în panică. Mi-ai salvat nava și am să raportez totul când o să fiu dus în fața curții marțiale pe Pământ, pentru că am refuzat să cooperez cu tine pe Jupiter Nouă.

Lucky roși stânjenit.

– Nu pot să permit asta, comandante. Este important ca un consilier să se ferească de publicitate. În ceea ce privește raportul oficial, tu vei apărea tot timpul în poziția de comandant al navei. Nu se va menționa nici un fel de acțiune a mea.

– Imposibil. Nu-mi pot permite să primesc laude pentru ce ai făcut tu.

– Va trebui. Este un ordin. Și hai să nu mai aducem vorba de curtea marțială.

Comandatul Donahue se ridică plin de mândrie.

– Merit curtea marțială. M-ai avertizat de prezența agenților siriusieni. Nu te-am ascultat și în felul ăsta nava a fost avariată.

– Vina este și a mea, zise Lucky calm. Am fost la bordul navei și nu am reușit să previn acest fapt. Oricum, dacă putem duce înapoi sabotorul, nu se va mai pune problema curții marțiale.

– Sabotorul, bineînțeles, este robotul despre care m-ai avertizat. Cum am putut să fiu atât de orb!

– Mă tem că nu vezi problema așa cum ar trebui. Nu a fost robotul.

– Nu a fost robotul?

– Un robot nu ar fi putut să saboteze nava. Asta ar fi însemnat să facă rău oamenilor, deci să încalce Prima Lege.

Comandantul se încruntă când se gândi la asta.

– S-ar putea să nu fi știut că face vreun rău.

– Toți de la bordul acestei nave, inclusiv umanoidul, înțelegem principiul Agrav. Robotul știa cu siguranță că face ceva rău. În orice caz cred că am identificat sabotorul, sau îl vom identifica destul de repede.

– Da? Cine e, consilier Starr?

– Păi, să ne gândim pentru o clipă. Dacă un om sabotează o navă pentru a se asigura fie că va exploda, fie va cădea pe Jupiter, ori este un nebun, ori o persoană atât de devotată scopului său încât să rămână pe navă.

– Da, cred că da.

– Din clipa în care am părăsit Io, sasurile nu s-au deschis niciodată. Dacă s-ar fi deschis atunci am fi observat căderi de presiune. Atunci ne mai rămâne o posibilitate, sabotorul este pe Io. E încă acolo, dacă nu a fost luat deja.

– Cum să fie luat? Nici o navă nu poate ajunge pe Io cu excepția celei pe care ne aflăm noi.

Lucky spuse zâmbitor:

– Nici o navă terestră.

– Cu siguranță nici una siriusiană, veni replica din partea comandantului.

– Ești sigur?

– Da, sunt sigur, se încruntă comandantul. Și că tot veni vorba, așteaptă o clipă. Toți au raportat că sunt la bord înainte să plecăm de pe Io. Nu am fi plecat dacă nu ar fi fost toată lumea pe navă.

– În cazul ăsta toată lumea e la bord.

– Așa se pare.

– Bun, zise Lucky. Panner a ordonat oamenilor să treacă la posturile lor. În cazul acestei simulări se cunosc exact locurile lor. Cheamă-l pe Panner și întreabă-l dacă lipsește cineva.

Comandantul Donahue porni intercomul și îl chemă pe Panner.

Cu oarecare întârziere se auzi vocea obosită a lui Panner.

– Urma să vă informez eu, comandante. Simularea a fost perfectă. Putem pleca. Dacă avem noroc o să țină totul până pe Jupiter Nouă.

– Foarte bine, spuse comandantul. Munca ta va fi recunoscută, Panner. Dar sunt toți oamenii la locurile lor?

Dintr-o dată fața lui Panner se încruntă.

– Nu! Am vrut să vă spun! Nu dăm de Summers.

– Red Summers, strigă Bigman. Ucigașul nenorocit. Lucky...

– Stai o clipă, Bigman, îl întrerupse Lucky. Doctore Panner, vrei să spui că Summers nu e în cabina lui?

– Nu e nicăieri. Dacă nu ar fi imposibil, eu aș zice că nu e la bord.

– Mulțumim, spuse Lucky și se întinse să încheie comunicarea. Comandante?

– Auzi, Lucky, începu Bigman. Ți-aduci aminte când ți-am spus că l-am întâlnit ieșind din camera motoarelor? Ce căuta el acolo?

– Acum știm, zise Lucky.

– Și știm destul ca să-l și prindem, zise comandantul alb la față. Asolizăm pe Io...

– Stai, îl opri Lucky, mai avem ceva. E ceva mai important decât un trădător.

– Ce?

– Problema robotului.

– Asta poate aștepta.

– Poate că nu, comandante. N-ai spus tu că toți au raportat că sunt la bordul navei înainte de a pleca de pe Io. Dacă e așa, atunci înseamnă că raportul e fals.

– Și?

– Cred că trebuie să găsim sursa acelui raport fals. Un robot nu poate sabota o navă, dar dacă omul a sabotat deja nava fără ca robotul să știe, robotului i-ar fi destul de simplu să-l ajute pe om, dacă acesta i-ar cere-o.

– Adică vrei să spui că cel responsabil pentru raportul fals este robotul pe care îl căutăm?

Lucky se opri. Încercă să nu spere prea mult, să nu se simtă triumfător, și cu toate astea argumentația părea perfectă.

– Atunci, maiorul Levinson, zise comandantul Donahue încruntându-se. Și cu toate astea mi se pare imposibil să cred.

– Ce e imposibil? întrebă Lucky.

– Că e robot. El e cel care a făcut raportul. El ține toate rapoartele noastre. Îl știu foarte bine și pot să jur că nu e robot.

– O să-i punem câteva întrebări comandante. Și încă ceva, începu Lucky pe un ton serios, nu-l acuza că e robot, nu-l întreba dacă e robot și nici măcar nu sugera că ar putea fi. Nu face nimic din care să tragă concluzia că îl suspectăm.

– De ce? întrebă comandantul uimit.

– Siriusienii au o metodă de a-și proteja roboții. Orice suspiciune poate declanșa un explozibil din interiorul maiorului, dacă este într-adevăr robot.

– Pe spațiu! exclamă comandantul speriat.

Maiorul Levinson dădea aceleași semne de oboseală care se vădeau pe fața tuturor celor aflați la bordul navei, dar cu toate astea reuși să stea militărește în poziția de drepți.

– Da, domnule!

– Consilierul Starr are să-ți pună câteva întrebări, spuse precaut comandantul Donahue.

Maiorul Levinson se întoarse cu fața la Lucky. Era înalt, aproape cât Lucky, cu un păr drept, ochii albaștri și cu o față îngustă.

– Toți oamenii se aflau la bordul lui Jovian Moon la plecarea de pe Io și dumneata ai fost cel care ai definitivat raportul. Așa stau lucrurile, maior Levinson? întrebă Lucky.

– Da, domnule.

– I-ai văzut pe toți, în parte?

– Nu domnule, am folosit intercomul. Fiecare om a răspuns din cabină în clipa desprinderii de pe Io.

– Fiecare? Ai auzit vocea fiecăruia? Fiecare voce în parte?

Maiorul Levinson se uita uimit.

– Cred că da. Ăsta nu e un lucru de care să-ți amintești.

– Cu toate astea e foarte important și îți cer să-ți amintești.

Maiorul se încruntă și-și aplecă puțin capul.

– Aha, stai un pic. Dacă stau să mă gândesc, Norrich a răspuns pentru Summers pentru că Summers era în baie, spuse el apoi continuă grăbit. Stai un pic, chiar acum Summers este căutat.

Lucky ridică mâna.

– Nu contează asta, domnule maior. Vrei să-l cauți pe Norrich și să-l trimiți încoace?

Norrich apăru la brațul maiorului Levinson. Era mai mult decât uimit.

– Comandante, nimeni nu poate să-l găsească pe Red Summers. Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Norrich.

Lucky răspunse în locul comandantului.

– Încercăm să ne dăm seama. Tu ai raportat că Summers e prezent când maiorul Levinson a făcut numărătoarea înainte de plecarea de pe Io?

Inginerul orb roși.

– Da.

– Maiorul spune că i-ai comunicat că Summers este în baie. Așa era?

– Păi... Nu, nu era, consilier Starr. A coborât de pe navă pentru o clipă ca să ia niște echipament pe care îl lăsase în urmă. Nu voia să aibă probleme cu comandantul din cauza neatenției și mi-a cerut să-l acopăr. Mi-a spus că se va întoarce înainte de plecare.

– Și?

– Eu... eu cred... am avut impresia că s-a întors. Mutt a lătrat și am fost sigur că Summers s-a întors, dar cum eu nu am nimic de făcut la decolare, m-am dus să trag un pui de somn și cred că nu am dat destulă atenție faptului. Apoi a urmat toată nebunia din camera motoarelor și după aia nimeni nu s-a mai gândit decât la reparații.

– Atenție! Către tot echipajul! Decolăm! Toată lumea la posturi! se auzi vocea lui Panner prin intercom.

Jovian Moon era din nou în spațiu, ridicându-se împotriva gravitației lui Jupiter cu ajutorul energiei economisite. Consuma energie la o rată care ar fi epuizat cinci nave obișnuite și numai un tremur ușor în sunetul hiperatomicelor sugera că mecanismul navei era refăcut din bucăți.

Panner discuta acum despre energia pe ar fi trebuit să o conserve.

– Așa cum stăm acum, o să ne întoarcem doar cu șaptezeci și cinci la sută din energia cu care am plecat, când în mod normal ar fi trebuit să avem optzeci și cinci sau nouăzeci. Dacă mai asolizăm încă o dată pe Io și mai

decolăm o dată o să ne întoarcem cu numai cincizeci. Și nici nu știu dacă mai rezistăm la o altă plecare.

– Dar trebuie să-l prindem pe Summers, și știi de ce, îi spuse Lucky.

– Nu sunt așa de sigur că îl vom găsi, Bigman, zise Lucky uitându-se cum Io se mărește din nou pe monitoarele navei.

– Doar nu crezi că siriusienii l-au luat, nu? întrebă Bigman neîncrezător.

– Nu, dar Io e destul de mare. Dacă se îndreaptă către un loc de întâlnire, s-ar putea să nu mai dăm niciodată de el. Eu sper să rămână în același loc. Ar trebui să care aer, hrană, apă dacă s-ar mișca, așa că cel mai logic pentru el ar fi să rămână în același loc. Mai ales că nu are nici un motiv să creadă că ne vom întoarce după el.

– Ar fi trebuit să ne dăm seama că el e, Lucky, zise Bigman. A încercat să te omoare de prima dată. De ce ar fi vrut să facă asta dacă nu ar fi lucrat pentru siriusieni?

– Nu te contrazic, Bigman, dar adu-ți aminte de un lucru, căutam un spion. Summers nu poate fi spion. El nu avea nici un fel de acces la informațiile scurse. Imediat ce a fost clar că e vorba de un robot, l-am scos din calcule pe Summers. Broasca V ne-a arătat că are emoții, așa că nu poate fi robotul, deci nu poate fi spion. Dar asta nu l-a împiedicat să fie trădător și sabotor, și nu ar fi trebuit să las căutarea unui spion să-mi ascundă o asemenea posibilitate, zise Lucky dând din cap. Ăsta pare să fie un caz plin de dezamăgiri. Dacă ar fi fost oricine altcineva care să-l fi acoperit pe Summers în afară de Norrich, atunci am fi avut și robotul. Problema e că Norrich e singurul care a cooperat cu Summers, fiind convins că nu face nici un fel de rău. El era prieten cu Summers. Și până la urmă Norrich e nevinovat pentru faptul că nu știe dacă Summers s-a întors pe navă. Nu ai ce să-i faci, e orb.

– Și mai mult, și el a avut emoții, așa că nu poate fi robot, îl completă Bigman.

– Adevărat, încuviință Lucky, dar în același timp se încruntă în tăcere.

Se apropiau tot mai mult de suprafața lui Io, aproape exact în același punct ca și prima dată. Punctele și umbrele din vale se transformau treptat în echipamentul pe care îl lăsaseră acolo.

Lucky cercetă cu privirea prin telescop.

– Ați lăsat pe Io vreun cort presurizat? întrebă Lucky.

– Nu, răspunse comandantul.

– Atunci însemnă că l-am găsit. Un cort este întins exact în spatele stâncii. Ai lista cu materialele care lipsesc de la bord?

Comandantul îi întinse lista fără nici un comentariu și Lucky o studie.

– Bigman și cu mine mergem după el, zise Lucky. Mă îndoiesc că vom avea nevoie de vreun ajutor.

Soarele micuț era acum sus pe cer și Bigman și Lucky călcau pe propriile lor umbre. Jupiter era ca o semilună.

Lucky începu să vorbească cu Bigman pe lungimea de undă a acestuia.

– Dacă nu doarme, trebuie să fi văzut nava.

– Sau a plecat deja, își manifestă neîncrederea Bigman.

– Mă îndoiesc că a plecat.

– Pe nisipurile de pe Marte! strigă exact în aceeași clipă Bigman. Lucky, fii atent acolo sus!

O siluetă se profila exact pe linia stâncilor. Era de un negru intens în contrast cu galbenul strălucitor al lui Jupiter.

– Nu mișca, se auzi o voce plictisită și joasă pe lungimea de undă a lui Lucky. Am un blaster.

– Summers, zise Lucky, vino jos și predă-te.

– Am ghicit bine lungimea, nu-i așa, consilier Starr? Vocea lui Summers trăda oboseala, în ciuda tonului batjocoritor. Cu toate că era destul de ușor după înălțimea prietenului tău... Îndreptați-vă către navă sau vă omor pe amândoi.

– Nu are rost să blufezi, veni replica lui Lucky. De la distanța asta nu poți să ne lovești nici dacă te lăsăm să tragi până mâine.

– Să știi că și eu sunt înarmat, se auzi dintr-o dată și vocea plină de furie a lui Bigman, și eu pot să te nimeresc chiar de la distanța asta. Ține cont de asta și nici măcar să nu te gândești să-ți miști vreun deget către butonul de activare.

– Aruncă blasterul și predă-te! îi mai strigă Lucky încă o dată.

– Niciodată!

– De ce nu? Cui îi ești loial? îl întrebă Lucky. Celor de pe Sirius? Ți-au promis că vor veni să te ia? Dacă e așa, atunci te-au mințit și te-au trădat. Nu merită loialitatea ta. Spune-mi unde e baza siriusienilor din sistemul Jupiter?

– Se pare că știi foarte multe! De ce nu-ți dai singur seama?

– Ce combinație de subunde folosești pentru a-i contacta?

– Și pe asta trebui s-o găsești singur... Nu veniți mai aproape!

– Ajută-ne, Summers, și o să fac tot ce-mi stă în putință pentru a-ți asigura un tratament mai ușor pe Pământ.

– Pe cuvânt de consilier? întrebă Summers râzând slab.

– Da.

– Nu am nevoie de el. Plecați înapoi la navă.

– De ce te-ai întors împotriva semenilor tăi, Summers? Ce ți-au oferit siriusienii? Bani?

– Bani! se auzi vocea furioasă a celuilalt. Vrei să știi ce mi-au oferit? Am să-ți spun. Șansa unei vieți decente, continuă Summers, cei doi putând să-i audă scrâșnetul dinților. Ce aveam eu pe Pământ? Mizerie. O planetă înghesuită cu nici un fel de șansă ca să-mi fac un nume sau o poziție. Peste tot eram înconjurat de milioane de oameni care se mâncau unul pe celălalt pentru existență, și atunci când am încercat să prind și eu ceva, am fost trimis la închisoare. Atunci m-am gândit că în clipa în care mi se oferă posibilitatea să mă răzbun pe Pământ, am s-o fac.

– Ce aștepți să primești de la siriusieni pentru a avea o viață decentă?

– M-au invitat să imigrez pe planetele lor, dacă vrei să știi, zise el oprindu-se în timp ce respirația îi devenise șuierătoare. Acolo sunt lumi noi. Lumi curate. Acolo e loc pentru oameni ca mine; au nevoie de oameni capabili ca mine acolo. Mi se oferă o șansă.

– Nu o să ajungi niciodată acolo. Când vin după tine?

Summers nu mai spunea nimic.

– Recunoaște, continuă Lucky. Nu vin după tine. Nu au să-ți ofere nici un fel de viață decentă, de fapt nu-ți oferă nici un fel de viață. Pentru tine nu au decât moartea. Trebuiau să vină până acum, nu?

– Nu.

– Nu minți! Asta nu te ajută la nimic. Am verificat tot ce lipsește de pe Jovian Moon. Știm exact cât oxigen ai luat de la bordul navei. Recipientele de oxigen sunt greu de cărat, chiar și la gravitația de pe Io, atunci când trebuie să le iei și să nu fii văzut. Rezerva ta de aer e pe terminate, nu-i așa?

– Am destul aer, veni replica lui Summers.

– Eu zic că e pe terminate, spuse Lucky. Nu vezi că siriusienii nu vin după tine? Nu pot veni după tine fără Agrav și ei nu au Agrav. Pe galaxie,

omule, te-ai lăsat omorât din cauza viselor despre planetele siriusienilor într-o păcăleală de genul ăsta? Acum, spune-mi, ce-ai făcut pentru ei?

– Am făcut pentru ei tot ce mi-au cerut, și nici n-a fost mult. Nici măcar nu regret, strigă el aproape fără aer, doar că nu am reușit să termin Jovian Moon. Cum ai reușit să o salvezi? Am distrus-o... Am distrus-o...., termină el de vorbit înecându-se.

Lucky îi făcu semn lui Bigman și se avântă într-un salt caracteristic pentru lumile cu gravitație mică. Bigman îl urmă, sărind într-o parte pentru a nu-i oferi lui Summers o singură țintă.

Summers trase cu blasterul care scoase un sunet înfundat și slab, atât cât era posibil în atmosfera rarefiată a lui Io. La câțiva centimetri de locul unde se aflase Lucky se formă un carter.

– Nu mă prinzi, strigă Summers cu o violență destul de moale. Nu mă întorc pe Pământ. Or să vină să mă ia. Siriusienii vor veni după mine.

– Sus, Bigman, zise Lucky.

Ajunse la stânci. Sări înainte și, prinzând o stâncă ieșită în afară, se ridică și mai sus. La o forță gravitațională de șase ori mai mică, un om, chiar și în costum spațial, putea întrece o capră de munte la cățărat.

Summers strigă foarte slab. Își duse mâinile la cască și se lăsă să cadă în spatele stâncilor.

Lucky și Bigman ajunseră în vârf. Pe partea cealaltă stâncile erau abrupte, colțuroase. Summers arăta ca o păpușă care cădea cu fața în jos și cu membrele desfăcute, lovindu-se cu fața de sol.

– Să punem mâna pe el, Lucky, strigă Bigman și sări mult înainte.

Lucky îl urmă.

O asemenea săritură ar fi însemnat moarte curată pe Pământ, chiar și pe Marte. Dar pe Io nu era mare lucru.

Amândoi atinseră solul cu picioarele îndoite și se lăsară să se rostogolească pentru a mai reduce din forța impactului. Lucky se ridică primul în picioare și se îndreptă către Summers care era întins pe jos fără nici un fel de mișcare.

Bigman apăru și el.

– Hei, asta nu a fost o săritură chiar așa de ușoară... Ce se întâmplă cu nenorocitul?

– A murit, zise Lucky. Mi-am dat seama că nu mai are oxigen după cum vorbea. Era aproape inconștient. Din cauza asta l-am atacat.

– Poți să stai o grămadă în starea de inconștiență, spuse Lucky.

Lucky dădu din cap în semn că nu.

– El a vrut să fie sigur că nu-l vom prinde în viață. Chiar înainte de a sări a trecut sistemul de filtrare de la cască pentru atmosfera otrăvitoare de pe Io și s-a lovit cu fața de stânci.

Se dădu la o parte și Bigman văzu fața zdrobită.

– Păcat de el, prostul! zise Lucky.

– Păcat de el, trădătorul! sări indignat Bigman. Cred că avea răspunsul și nu a vrut să ni-l spună. Acum nu mai poate.

– Nu are nevoie, Bigman, zise Lucky. Cred că acum știu răspunsul.

Robotul!

– Îl știi? întrebă cu o voce mirată micul marțian. Cum e treaba, Lucky?

– Nu acum, refuză să răspundă Lucky.

Se uită în jos la Summers, ai cărui ochi se îndreptau către spațiu.

– Summers mai are ceva distinctiv, zise el, e primul om care a murit pe Io.

Se uită în sus. Soarele era chiar la marginea lui Jupiter. Planeta devenea doar un cerc argintiu de atmosferă crepusculară.

– O să se întunece, anunță Lucky. Să mergem la navă.

Bigman măsura cu pasul cabina în care se aflau. Erau doar trei pași într-o direcție și trei în cealaltă, dar el continua să o măsoare.

– Dar dacă știi, Lucky, de ce nu...

– Nu pot să procedez în mod normal, îl opri Lucky, și apoi să risc o explozie. Lasă-mă să o fac atunci când și cum cred eu de cuviință.

În tonul lui răzbătea o anume fermitate care îl liniști pe Bigman.

– Atunci de ce mai pierdem timpul pe Io pentru nenorocitul mort de acolo? E mort. Nu mai avem nimic de făcut.

– Un singur lucru, zise Lucky exact în clipa în care se aprinse lumina ce anunța că e cineva la ușă se aprinse. Deschide, Bigman, trebuie să fie Norrich.

Așa era. În cameră intră inginerul orb împreună cu Mutt.

Ochii albaștri ai lui Norrich clipeau repede.

– Am auzit de Summers, spuse el. E grav că a încercat să... să... E grav că a fost un trădător. Și cu toate astea îmi pare rău pentru el.

– Mi-am închipuit că așa o să fie, încuviință Lucky. De asta te-am și chemat. Acum pe Io e întuneric. Soarele e în eclipsă. Când se termină eclipsa, vii cu mine să-l îngropăm pe Summers?

– Bucuros. Ar trebui să facem asta pentru orice om, nu?

Mâna lui Norrich se lăsă în jos către Mutt și câinele se apropie și se mișcă încet pe lângă stăpânul lui ca și cum ar fi știut că trebuie să-i ofere alinare.

– M-am gândit că vrei să vii, continuă Lucky. Dincolo de orice, ai fost prietenul lui. Poate că ai vrea să-i aduci ultimele omagii.

– Mulțumesc. Mi-ar plăcea, spuse Norrich, ochii lui fără lumină fiind umezi.

Lucky stătea acum în fața comandantului Donahue, exact înainte de a ieși pe suprafața lui Io.

– Va fi ultima ieșire. După ce ne întoarcem, plecăm către Jupiter.

– Bine, zise comandantul, iar în ochii lor se citea o înțelegere tăcută.

Lucky își puse casca și în celălalt colț al camerei, degetele lui Norrich se mișcau delicat pe costumul spațial al lui Mutt, pentru a se asigura că toate legăturile sunt în regulă. În interiorul căștii de o formă ciudată în care intra capul lui Mutt se auzi un lătrat slab. Era evident că Mutt știa că vor pleca într-o plimbare la gravitație scăzută și se bucura.

Primul mormânt de pe Io era gata. Fusese săpat cu lopețile cu câmp de forță în solul stâncos. În jurul lui erau pietre iar la un capăt avea ca semn un bolovan de formă ovală.

Cei trei stăteau în jurul lui în timp ce Mutt se plimba la distanță, încercând cu disperare, ca întotdeauna, să cerceteze cu nasul tot ce întâlnește, cu toate că metalul și sticla specială de la cască îi blocau simțul mirosului.

Bigman, care știa ce aștepta Lucky de la el, dar nu înțelegea de ce, aștepta tensionat.

Norrich stătea cu capul aplecat.

– A fost un om care și-a dorit ceva foarte mult, a făcut rău din cauza asta și astfel a plătit, rosti el.

– A făcut ce i-au ordonat siriusienii, adăugă Lucky. Asta a fost crima lui. A comis sabotaj și...

Norrich se îndreptă în clipa în care Lucky făcu pauza.

– Și ce? întrebă el.

– Și te-a adus pe tine pe navă. A refuzat să se alăture echipajului fără tine. Chiar tu mi-ai spus că numai cu ajutorul lui ai fost admis pe Jovian Moon, zise Lucky apoi vocea îi deveni gravă. Tu ești un robot spion adus aici de siriusieni. Faptul că ești orb te face să pari inocent în fața celorlalți care fac parte din proiect, dar nu ai nevoie să vezi. Tu ești cel care ai omorât broasca V și tu ești cel care l-ai acoperit pe Summers să iasă din navă. Moartea ta nu înseamnă nimic, așa cum spune Legea a Treia. Și m-ai păcălit cu acea emoție pe care am simțit-o cu ajutorul broaștei V, dar acum știu că este o emoție sintetică implantată de stăpânii tăi.

Ăsta era semnalul pe care îl aștepta Bigman. Își ridică blasterul și se repezi la Norrich ale cărui proteste incoerente nu reușeau să devină fraze inteligibile.

– Știam eu că tu ești, strigă Bigman, și acum te fac bucăți.

– Nu e adevărat, reuși să articuleze Norrich, regăsindu-și vocea.

Își ridică mâinile și se rostogoli înainte.

Și dintr-o dată Mutt se îndreptă către ei venind prin lumina palidă. Se repezi furios să parcurgă cei patru sute de metri care îl despărțeau de cei trei, alergând către Bigman.

Bigman nu-i dădea atenție. Îl prinse cu o mână pe Norrich de umăr. Cu cealaltă scoase blasterul.

Și deodată Mutt se prăbuși!

În clipa în care ajunsese la trei metri de cei doi care se luptau, picioarele îi înțepeniră, rostogolindu-se către ei și în cele din urmă oprindu-se. Prin geamul căștii i se puteau vedea colții ca și cum s-ar fi oprit la jumătatea unui lătrat.

Bigman își păstra poziția amenințătoare asupra lui Norrich, ca și cum amândoi ar fi fost înghețați.

Lucky se apropie de animal cu pași repezi. Se folosi de lopata de forță ca de un cuțit și despică costumul lui Mutt de la gât până la coadă.

Apoi, tensionat despică și pielea din spatele gâtului, căutând cu degetele în interior. Găsi o sferă mică ce nu părea a fi făcută din os. Trase de ea și aceasta opuse rezistență. Își ținu respirația și smulse firele care o legau, ridicându-se apoi ușurat. Baza creierului ar fi cel mai logic loc în care să fi fost așezat un mecanism activat de creier. Acum Mutt nu mai amenința pe nimeni.

Norrich strigă ca și cum ar fi știut instinctiv ce s-a întâmplat.

– Câinele meu! Ce-i faceți câinelui meu?

– Nu e câine, Norrich, zise Lucky încet. Nu a fost niciodată. E robot. Hai Bigman, ajută-l tu să meargă la navă. Eu o să-l car pe Mutt.

Lucky și Bigman erau în camera lui Panner. Jovian Moon era din nou în zbor, iar Io se îndepărta rapid, ajungând să fie un bănuț strălucitor pe cer.

– Ce l-a dat de gol? întrebă Panner.

– O mulțime de lucruri pe care eu nu le-am observat la timp, răspunse Lucky. Toate indiciile se îndreptau către Mutt, dar eu eram așa de hotărât să găsesc un robot umanoid, atât de convins că un robot trebuie să arate

omenește încât am trecut cu vederea adevărul care îmi era mai mult decât evident.

– Bun, atunci ce ai văzut?

– Când Summers a sărit de pe stânci, m-am uitat la el și m-am gândit la Bigman căzând în râul de amoniac. Mi-am zis că nu mai e nici un Mutt care să-l salveze...

– Cum? Nu înțeleg.

– Cum l-a salvat Mutt pe Bigman? Câinele a venit de undeva din spatele nostru și Bigman era undeva sub gheață, noi nu puteam să-l vedem. Cu toate astea Mutt a plonjat, a ajuns la Bigman fără nici un pic de ezitare și l-a scos afară. Noi suntem gata să acceptăm asta fără să ne gândim pentru că ne așteptăm ca orice câine să găsească unele lucruri pe care noi nu le putem găsi, cu ajutorul mirosului. Dar capul lui Mutt era în cască. Nu putea nici să-l vadă și nici să-l simtă după miros pe Bigman, dar cu toate astea nu a avut nici un fel de problemă în a-l găsi. Trebuie să fi fost implicat un simț neobișnuit de percepție. O să aflăm exact când va fi examinat de experții noștri în robotică.

– Acum când explici, zise Panner, totul pare clar. Câinele trebuia să se dea de gol pentru că Prima Lege îl obliga să nu permită moartea unei ființe umane.

– Așa e, continuă Lucky. Imediat ce au apărut suspiciuni asupra lui Mutt, și alte lucruri au început să completeze jocul de puzzle. E adevărat că Summers l-a adus pe Norrich la bord, dar făcând asta, l-a adus și pe Mutt. Mai mult, chiar Summers i l-a adus pe Mutt lui Norrich de prima dată. Sunt mari șanse să fie un lanț de spioni pe Pământ a căror unică sarcină este să distribuie acești roboți celor care lucrează la centrele de cercetare secrete. Câinii sunt spionii perfecți. Dacă găsești un câine că se uită în hârtiile tale sau umblă printr-o secțiune secretă a laboratorului, îți faci griji? Mai degrabă îl mângâi și îi dai câțiva biscuiți. M-am uitat și eu în interiorul lui Mutt și cred că are un transmițător subeteric care îl ține în contact cu stăpânii lui siriusieni. Ei pot vedea ce vede și el, pot auzi ce aude și el. Spre exemplu, au văzut broasca V, și-au dat seama de pericol și i-au ordonat să o omoare. Poate fi învățat să folosească un proiector de energie care să topească un închizător de ușă. Chiar dacă e prins, sunt mari șansele să se spună că a fost un accident, un câine care s-a jucat cu o armă pe care a găsit-o. Dar imediat ce mi-am dat seama de toate astea, am fost doar la

începutul unei probleme practice. Trebuie să prind câinele intact. Eram sigur că și cea mai mică suspiciune va declanșa explozia. Așa că în primul rând l-am dus pe Norrich împreună cu Mutt la o distanță apreciabilă de navă, pretinzând că îi vom săpa mormântul lui Summers. Normal că am lăsat o notă comandantului Donahue, pentru cazul în care nu mă întorceam, astfel încât Pământul să verifice toți câinii din centrele de cercetare.

– Apoi l-am acuzat pe Norrich...

– Pe nisipurile de pe Marte, Lucky! îl întrerupse Bigman. Pentru o clipă chiar m-ai păcălit cu Norrich și cu emoțiile implantate pentru a păcăli broasca V.

– Nu, Bigman, continuă Lucky. Dacă ne-ar fi putut păcăli cu emoțiile implantate, ce rost ar mai fi avut să omoare broasca V? Nu, eu am vrut doar să mă asigur. Dacă cei de pe Sirius ascultau prin Mutt, trebuiau convinși într-un fel că pornisem pe o pistă falsă. În plus am aranjat în așa fel încât să-i ofer lui Mutt prilejul să se manifeste. Deci Bigman l-a atacat, conform instrucțiunilor, pe Norrich. Fiind un câine pentru orbi, Mutt a fost construit cu un simț puternic de apărare a stăpânului în fața oricărui atac, și supunere față de Legea a Doua. De obicei aici nu e nici un fel de problemă. Foarte puțini oameni atacă un orb și cei care o fac se opresc de obicei la un lătrat sau un mârâit mai serios al câinelui. Dar Bigman a continuat atacul și Mutt, pentru prima dată de când a fost construit, a trebuit să ducă ordinul până la capăt, dar cum ar fi putut să facă asta? Nu putea să-i facă rău lui Bigman. Prima Lege. Dar nu putea nici să permită să i se facă rău lui Norrich. Pentru Mutt a fost o dilemă care l-a paralizat. O dată ce s-ar fi întâmplat asta, am mizat pe faptul că bomba nu se mai poate declanșa. Așa că am scos-o și nu am mai avut nici un fel de problemă.

– Da, finuț lucrat, îl aprobă Panner după ce trase puternic aer în piept.

– Finuț? întrebă Lucky suflând puternic. Aș fi putut să fac asta din prima zi când am ajuns pe Jupiter Nouă, dacă m-aș fi gândit mai bine. Aproape că îmi dădusem seama. Gândul mi-a fulgerat prin minte tot timpul, dar nu am reușit să-l prind.

– Ce a fost, Lucky? Încă nu m-am prins, zise Bigman.

– E simplu. Broasca V poate detecta emoțiile atât ale animalelor cât și ale oamenilor. Am avut un exemplu când am ajuns pe Jupiter Nouă. Am detectat foamea în mintea pisicii. Apoi, mai târziu ne-am întâlnit cu Norrich care te-a pus să te faci că dai în el pentru a-ți arăta cât de devotat e Mutt.

Așa ai și făcut. Am detectat emoțiile lui Norrich, pe ale tale, dar cu toate că Mutt arăta toate semnele exterioare de furie, prin broasca V nu am simțit nici o urmă de asemenea emoție.

– Deci asta l-a dat de gol, Lucky! Data viitoare ar trebui să se gândească de două ori înainte să se pună cu noi! zise Bigman triumfător.

– Nu ar trebui să fim așa de încrezători, Bigman, nu știm ce ne mai așteaptă acum din partea siriusienilor, mai ales că am reușit să le descoperim metoda de spionaj...